

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cassie Mae

Aşk-ı Felek

ROMAN

Aşk-ı Felek

Âşık olmak için küçük bir yardıma ihtiyaç duyan herkese ithaf edilen bu hikâyede Kayla en yakın arkadaşının sevgilisi, okulun popüler çocuğu Talon'a çılgınlar gibi âşıktır. Onu ilk o görmüştür ancak en yakın arkadaşı Reagan ondan önce davranmıştır. Kayla'nın bu duygularını sadece Wesley bilmektedir.

Wesley, Talon'ın en yakın arkadaşıdır ve Reagan'a âşıktır. Wesley ve Kayla aşklarına ulaşmak için beraber çalışmaya karar verir.

₺ 19.00

ISBN 978-605-5057-85-5

PENA YAYINLARI A.Ş.

HALASKARGAZI CAD. NO 51, ŞİŞLİ 34373, İSTANBUL

TEL: 0 212 340 83 00 • FAKS: 0 212 381 76 48

www.penayayinlari.com • info@penayayinlari.com

CASSIE MAE

Utah'da yaşıyan Cassie Mae, çocukları koşuştururken bilgisayarının başında yeni hikâyeler yazmaya bayılır. İlk romanını bitirdiğinde ayda beş binden fazla kişinin takip ettiği bir blog kurar. Gününü yeni hikâyeler yazmakla geçirmediği zamanlarda evinde leziz çikolatalar peşinde olur ya da yaşadığı yerde gençlere voleybol ve basketbol koçluğu yapar.

AŞK-I FELEK

ÖZGÜN ADI: Switched
KİTABIN ADI: Aşk-ı Felek
YAZAR: Cassie Mae
ÇEVİREN: Murat Demirci
EDİTÖR: Zeynep Küçük
KAPAK TASARIM: Karen Yardımlı
BASKI VE CİLT: Kitap Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Merk. Efendi Mah. Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1
Topkapı/Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 16053

Copyright © 2013 by Cassie Mae

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Random House LLC

© PENA YAYINLARI A.Ş., İstanbul 2015

1. Baskı: Ocak 2015

ISBN: 978-605-5057-85-5

© Bu eser üzerindeki tüm haklar 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde yayımcıya aittir. Yayıncının izni olmaksızın, eserin tümünün veya bir kısmının veyahut içeriğinin herhangi bir bölümünün, herhangi bir formatta -elektronik, mekanik ve sair formatlar da dahil- kopyalanması, çoğaltılması, dağıtılması, yayımlanması, değiştirilmesi, tercüme edilmesi veya sair şekillerde işlenmesi, her türlü ticari kullanıma konu edilmesi; kaynak belirtilerek eğitim veya tanıtım amaçlı alıntılama dışında, eserden herhangi bir surette alıntılama yapılması ve eserin her ne ad altında olursa olsun kullanıma konu edilmesi 5846 sayılı ilgili kanun çerçevesinde yasak olup hukuki ve cezai mesuliyet doğurmaktadır.

PENA YAYINLARI A.Ş.

Halaskargazi Caddesi No: 51 Şişli-İstanbul

Tel: +90 212 368 8300

Faks: +90 212 381 7648

eposta: info@penayayinlari.com

www.penayayinlari.com

Yayıncı Sertifika No: 27481

Cassie Mae

AŞK-I FELEK

İngilizceden Çeviren:
Murat Demirci

*Âşık olmak için küçük bir yardıma ihtiyacı olan
herkese ithaf edilmiştir.*

1. Adım:

Hedefini Seç

(Ve bu hedef seksi biri olsun!)

En yakın arkadaşımın sevgilisine âşığıım. Ama yemin ederim, onu ilk ben gördüm.

Okulun bahçesindeki asfalta oturmuştum, popoma çakıl taşları batıyordu. Bisikletimse benden iki metre kadar uzakta koca bir metal yığınının dönmüş, yamuk yumuk bir şekilde yerde uzanıyordu. Bisikletime lanet ettim. Pantolonuma da çünkü bir yandan pedal çevirirken bir yandan mahallenin yarısına kıcıımı göstermeyeyim diye pantolonumu yukarı çekmekle uğraşıyordum. Frene biraz fazla asıldım ve uçtum.

Dizimden kanlar fışkırıyor ama canım acımıyordu. Sanırım yaramın olduğu yer uyuşmuştu. Çakıl taşlarının üzerine oturdum ve salıncaklara baktım, keşke kıcıımı kaldırıp eve gidecek enerjiye sahip olsaydım.

Birkaç sokak ileride yaşayan muhteşem oğlanla ilk karşılaşmam da o an gerçekleşti. Yanıma oturdu, dizime bakarak, “Muhteşem!” dedi. Sonrasında bana bir bisiklet kazasından kendisine hatıra kalan yara izini gösterdi. Gözlerimi ondan alamıyordum. Mavi gözleri, futbol forması ve havaya diktiği siyah saçlarıyla şu ana kadar gördüğüm en hoş çocuktı. Elimi tutarak kalkmama yardım etti ve beni bisikletime kadar götürdü, ben de yavaş tempoda koşarak benden uzaklaşmasını izledim.

Bu olay muhtemelen Kayla'nın hayatındaki en güzel an olarak tarihe geçmiştir.

Talon Gregory'nin bana ismini söylemesinin ardından, okulun son senesi en yakın arkadaşım Reagan'ı kafasının arkasından bir futbol topuyla vurana kadar onunla hiç konuşmadım. Kayla'ya büyük bir alkış! Geçen yıl çıkmaya başlamalarına dek etrafında beceriksizce dolandım durdum.

Ekonomi sınıfına girdiğinde elim ayağıma dolaşırdı. Futbol takımından bazı arkadaşlarıyla yumruk tokuşturup yanlarından geçerken çak yapardı. Elleri kocaman ve ben ellerine bayılıyorum. Hayır, büyük elleri olanın penisi de büyük olur gibi aptalca bir efsane yüzünden falan değil. (Yine de, bu ona ekstra puan kazandırıyor.) Bayılıyorum çünkü çok güçlü ve kuvvetli görünüyorlar, bir o kadar da erkeksi. İstese hayatımı mahvedebilirdi ama bunu yapmayacağından emindim.

Bakışlarını bana çevirdi ve aklımdan yüz ifademi kontrol ettim. Ağzımın suyu akıyor, sanmıyorum... ama ağzım kesinlikle açık ve bu iyi bir şey değil, o zaman kapatıyorum. Yanaklarımın kıpkırmızı kesildiğine eminim ama bunun için yapabileceğim hiçbir şey yok.

El salladı, ben de titrek parmaklarımı oynatarak karşılık verdim. Bu küçük selamlaşmayı her gün yapardık, artık gelenek-selleşmişti ve ben her zamanki gibi yine içimden bir ah çektim. İçeri girer, tüm takım arkadaşlarına selam verir, sonra bana el sallar ve gülümseyerek yanımdaki sandalyeye otururdu. Burası üniversite, yani herkes kafasına göre istediği yere oturabiliyor. Bu oldukça önemli bir konu.

Ama bu rutinimizde küçük –cidden önemsiz– bir sorun vardı. Talon oturmadan önce ellerini arkasındaki masanın üzerine koyar, muhteşem gülümsemesini, gözlerini ve dudaklarını benden uzaklaştırarak onları Reagan'a çevirirdi. Dudakları birleştiğindeyse, masamın üzerinden atlayıp Reagan'ı iterek türünün en üstün örneği olan harika erkeğin sevgisine birkaç saniyeliğine bile olsa sahip olmak uğruna ölümüne savaşmayı isterdim.

Parktaki o günden beri gözlerimi Talon'ı görmek için eğitmiştim. Ama tabii ki, bu seksi parçayla konuşmak için fazlasıyla korkak biriydim, ta ki en yakın arkadaşımın sevgilisi olana kadar. O zamandan beri emindim ki sadece yancı olabilecek bir manyak gibi görülmemi önleyen tek kişi...

"Hey, salyalarını temizle, çenene kadar akmış. Seni izleyenler var." Wesley ayağıma vurdu, ben de hemen ağzımı sildim. Tamam, kabul ediyorum, haklıydı. Biraz ıslanmıştım.

Yine de onu tekmeledim, kaval kemiğine düşündüğümünden biraz daha sert vurmuştum.

"Aaah! Ben sadece bir çeşme gibi görünmemen için seni uyarmaya çalışıyordum."

Öne doğru eğildim ve Talon –ya da Reagan– duymasın diye sesimi alçalttım. "Daha sessizce söyleyebilirdin."

Ela gözlerini devirdi, ardından kalemini elindeki kitaba vurarak tempo tutmaya başladı. Sanki ben "Reagan'la çıkma" olayının bir parçasıymışım gibi, Wesley de Talon ile birlikte gelmişti. Sürekli birlikte takıldığı en yakın arkadaşı kendisine uygun olmayan birine deliler gibi âşıktı. Aşk üçgenimizin dördüncü kenarını oluşturuyordu. Bunun mantıklı olmadığına farkındayım ama işte işler biraz karışık. Bakalım tek cümle halinde özetleyebilecek miyim?

Talon Reagan'ı seviyor, Reagan Talon'ı seviyor, ben Talon'ı seviyorum, Wesley Reagan'ı seviyor. Dilbilgisi yönünden pek de doğru olmayan bu cümlede ne kadar çok Reagan ve Talon geçtiğini fark ettiniz mi? Dediğim gibi işler biraz karışık! Biz en iyi arkadaşlarımızın sevgililerine âşık iki kişiyiz. Ama görünüşe göre Wesley bunu daha az belli ediyor, sonuçta Reagan sınıfa adım attığında ağzı sulanmadığı için, dudaklarını silmek zorunda kalmıyor.

"Kayla?"

Gözlerimi Wesley'den Talon'a çevirdim çünkü ona *ben kötü çocuk olmak isteyen iyi bir çocuğum* havası veren derin, boğuk sesini duymuştum.

“Efendim?” Kabul ediyorum, iç çekmem “kontrolüm altında” olan bir şey değildi. Wesley yanımda kıkırdadı, ona bir tane vurmak istedim.

“Ödevin son sorusunu bitirebildin mi? Bir tek onu yapamadım.”

Bakışlarımı tekrar Reagan’a çevirdim, parmağına doladığı sakızıyla oynuyor ve tek kulaklığını taktığı iPod’unu dinliyordu. İğrenç. Bu kızı seviyorum, benim en yakın arkadaşım ama aşk üçgenimiz/dörtgenimizdeki iki erkeğin de onu istemesini bir türlü anlayamıyordum.

“Dün gece Reagan’la birlikte ödev yapmıyor muydunuz?” diye sordum, sesimin gayet masumane çıkmasına çalışarak. Ama aslında oda arkadaşımın nerede olduğunu öğrenmek için onu aradığımda Reagan’ın bana yalan söyleyip söylemediğini merak ediyordum çünkü Reagan bana Talon’la birlikte ödevi bitirmeye uğraştıklarını söylemişti.

Talon insanın içini eriten gülümsemelerinden birini takınarak çenesinin altını kaşdı. “Eh, yani, biraz dikkatimiz dağıldı.”

Reagan, sanki öpüşmelerini ya da sevişmelerini ima etmesinden hoşnut kalmamış da bundan dolayı sinirlenmiş gibi davranarak onun kaslı iri koluna bir tane indirdi ama sandalyesine yaslanıp sakızıyla oynamaya geri döndüğünde suratına yerleştirdiği gülümsemesi sinirli olması dışında her şey olabileceğini gösteriyordu.

“Haa...” Yüzüm tamamen kızarmıştı, biliyordum. Bundan böyle artık onlara dair hiçbir söylentiye doğrulamayacağım. “Ben yaptım. Burada.” Defterimi uzattım ve Talon’m bana dokunmasıyla dikilen tüylerimi yoksaydım.

“Teşekkürler,” diyerek gülümseyince iç çektim. Bu, tamamen istemsiz bir şekilde olmuştu.

Wesley yine pislik yapmaya başlamıştı, ben de ona kötü bir bakış attım çünkü bunu tamamen bilinçli bir şekilde eğlenmek için yaptığını biliyordum. Ardından Reagan eğilerek, “Hey, Wes, iyi misin oralarda?” diye sordu.

Gülümsemesinin onun üzerinde yarattığı tüm etkiyi kullandığının farkındaydım. Yutkunmasına, âdemelmasının yukarı aşağı hareket etmesine neden oluyordu ve ardından *gerçekten* öksürmeye başladı. Sırtına iyi niyetli bir şekilde vurdum, kendini topladığındaysa ona hemen günün ilk notunu uzattım.

Pek de kolay değilmiş, ha?

Okurken yüzü asıldı ve karşılık vermek için buruşturduğum kâğıdın üzerine bir şeyler karalamaya başladı ama tam o esnada hoca sınıfa girdi.

En azından ben ödevimi kopyalamasına izin vermiyorum.

Zekice bir cevap düşünemediğim için, “Pislik herif,” diye fısıldadım ve notun yazılı olduğu kâğıdı çantama sokuşturdum. Talon’la birlikte olduğum tek dersi Wesley ile tartışarak geçir-meyecektim. Onun yerine oturup kusursuz Talon’ı izledim.

* * *

Parmaklarını şeritlerin ortasına yerleştirerek kavradığı futbol topu, el bileğinin tendonlarının hafifçe dalgalanmasına neden oluyordu. Bir şeyler söylüyordu ama benim tek düşünebildiğim seksi, erkeksi elleriydi. Nefis!

“Anladın mı?”

“Ha? Ne?”

Güldü ve vücudumu bir ateş kapladı. Ah, o gülüşü yok mu! Dünyadaki en iyi ikinci sesti, ilki ise adımı söylemesiydi.

“Elimi nasıl yerleştirdiğimi görüyor musun?”

Kesinlikle.

“Tam kulağının aşağısına doğru çek, fırlattığında topun spiral çizdiğini göreceksin. Biraz pratik yapman gerekli ama parmakların tam da burada olmalı.”

Tekrar kafamı salladım, herhangi bir uyarıda bulunmadan topu titreyen ellerime attı.

“Göster bakalım, ne anlamışsın.”

Geriye doğru yavaşça birkaç adım koştu ve Tanrım o yüce kış!

Kalçalarını çok az örten o kısa spor şortlarından birini giyiyordu ama benim görmek istediklerimi engelleyecek kadar uzundu. Dar tişörtü sırt kaslarını sıkıca kavıyordu, bana kalırsa birinin bu kadar ateşli ve yakışıklı olması yasal olmamalıydı. Ona bir ceza kesmeliydim ya da sonradan cezalandırmak için defterime not almalıyım. Odamda. Onu yatağıma kelepçeleyip...

“Kayla?”

Kafamı salladım ve topu atmak için konsantre olmaya çalıştım. Ama bunu yapmak oldukça zordu. Özellikle ağzımın suları akarken.

Kolumu geri çektim, derin bir nefes aldım. Belki de muhteşem atışımı görecektik ve orada, olduğu yerde apışıp kalarak bana o an âşık olacaktı. Topu ayaklarımın dibine bırakacak ve önümde diz çökerek en iyi arkadaşım yerine benimle birlikte olması gerektiğini bildiğini itiraf edecekti. Ve Reagan buna kızmayacaktı. Ruh ikizlerinin yoluna çıkmayacağını, onlara engel olmayacağını söyleyecekti. Böylece aşk her şeyin üstesinden gelecekti!

Topu ileriye fırlattım. Yalpalayarak ilerledi ve Talon’ın iki metre kadar uzağına düştü, bir milyon kilometre kadar da sağına.

Sanırım aşk her şeyin üstesinden gelmek için bir başka günü beklemek zorunda kalacaktı.

Statta bir kahkaha yankılanmıştı. Öğrenmeye henüz başlamış birine böyle güldüğü için bu insan azmanına beni rahat bırakmasını söylemek için bağırarak üzüyordum ki gülenin Reagan olduğunu fark ettim. Ve kahkahasının benimle bir alakası yoktu. Wesley’den kaynaklanıyordu. Gitarını çıkarmış, korkunç gruplardaki uzun saçlı elemanlar gibi kafasını sallıyordu... her ne kadar onda o saç pek olmasa da. Sarı saçlarının havaya dikilmekten başka yaptığı bir şey yoktu. İyi taktik, Wesley. Koca bir dangalak gibi görünmen ve kafanı sağa sola sallaman seni oldukça karizmatik biri gibi gösterecektir.

Ama buna rağmen, ben de Talon’ı olmayan futbol yeteneğimle etkilemeye çalışıyordum.

Neredeyse birlikte takıldığımız her seferde, yalnızca dördü-

müzün, bu iki aşk kuşunun, en yakın arkadaşlarının kendileriyle açıkça flört ettiğinin farkında olup olmadıklarını merak ederdim. Ama ikisi de farkında değillermiş gibi görünüyordlardı. Talon, Wesley'nin performansına bakıp gülüyordu, sanki bu üzerinde Ben Senin Kız Arkadaşına Aşığım! yazan koca bir tabela değilmış gibi. Reagan ise bana gülümsemeye ve el sallamaya devam ediyordu, sanki ben de aynı işareti taşımyormuşum gibi, gerçi benimkinde farklı olarak Erkek Arkadaş yazıyordu.

İşte bu suçluluk duygusunun devreye girdiği andı. Onlar bunun için endişelenmiyorlar çünkü en yakın arkadaşlarının sevgililerine yavşamayacaklarına güveniyorlardı. Bebeklikten beri arkadaş olduğunuzda ve Berkeley'ye giden aynı otobüse bindiğinizde, bunun hakkında düşünmezsiniz sanırım. Ve her ne kadar Talon'ın tişörtünü parçalamayı ve o seksi bedeninin her yerini ama her yerini öpmeyi ne kadar çok istesem de, bunu yapmayacağımı bilirsiniz. En azından Reagan bunu yapmama müsaade edene dek. Ve sanırım bu asla gerçekleşmeyecek.

“Biraz daha oynamak ister misin? Yoksa bırakalım mı?”

Talon'ın yüzü oradaydı. Kulağa ne kadar iğrenç gelse de, terlemiş alnı olabilecek en muhteşem şeydi. Benim için, bu onun aktif olduğu anlamına geliyordu. Ve bunu seviyordum.

Ben cevap veremeden, Reagan olduğu yerden bağırdı. “Hey, bebeğim! Acele etmem lazım. Otuz geçte yurda giriş izni bitiyor.”

Anlamı: “Hadi buradan gidelim ve yakalanmadan önce yurttan biraz yiyeşelim.”

Dudağımı bükmeye bir son vermeliydim.

Wesley de çok mutlu görünmüyordu. Gitarını kenara koydu, gözleri gitarının üzerine kilitlendi ve birbirine bastırıldığı dudakları ince bir çizgi oluşturdu. Bu çocuk beni ne kadar sinir etse de acısını paylaşıyordum.

“Görüşürüz o zaman, Kayla. Bugün sana topu tutmak hakkında öğrettiklerimi unutma,” diye gülümsedi Talon. Kafamı salladım ve onunla birlikte yürüdüm, böylece güçlü kollarıyla en

yakın arkadaşımı sarabilecekti.

Wesley yanıma geldi, Reagan da Talon'a sokuldu. Birbiri-mize dokunmadık ama *Evet, biliyorum berbat bir durum* der gibi hafifçe gülümsedik.

"Görüşürüz, tatlım," dedi Reagan bana sıkıca sarılarak, ardından Talon'ın kollarındaki yerine geri döndü. Wesley'ye elini bile sürmedi. Talon da bana.

Onların uzaklaşmasını izlerken ikimiz birden derin bir ah çektik.

"Buna daha fazla ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum," dedi Wesley gitar kutusunun kayışını ayarlarken.

Kafamı salladım ve kolunu dürttüm. "Sen ve ben, dostum, ikimiz."

"Eve mi gideceksin? Biraz daha takılmak ister misin?"

Omuz silktim, arabasına doğru yürümeye başladım. Statta kalanlar arasında, etrafında bulunmayı gerçekten istediğim biri yoktu. "Fark etmez. Ne yapacağız?"

"Film izleriz, belki. Boş boş dolanırız. Umurumda değil. Eve gitmek istemiyorum sadece. Şu an yalnız kalmak istemiyorum."

Hak verdim. Nasıl olsa beni yurda bıraktığında, Reagan'la Talon birbirinden kopana kadar dışarıda beklemek zorunda kalacaktım. Ne yaptıklarını zihnimde canlandırdıkça çılgına dönüyordum.

"Benim de dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var aslında. Arabaya gidelim de, yapacak bir şeyler buluruz."

Hafifçe gülümsedi. Yaptığımı takdir eden ama yine de hayal kırıklığına uğramış küçük bir gülümseme. Aynı jestle karşılık verdim.

Sanırım şu doğru bir deyiş: Izdırıp çekenlerin birlikteliği dertlerin ağırlığını azaltır.

2. Adım:

Kendine Bir Suç Ortağı Bul

(Seni çıldırtıyor olsa bile.)

İnsanların her türlü aptallığı yapmaya gittikleri Stoner Boner Hill'e¹ gitmeye karar verdik, buraya bu ismi biz vermiştik. Yurttan kovulan ya da hâlâ evinde yaşayanlar buraya ot içmeye, sevgilileriyle yiyişmeye ya da bilirsiniz işte... birbirlerini parmaklamaya falan gelirlerdi. Rüveyı yaşamak derim ben buna. Polisler her şeyin farkına varana kadar.

Ne zaman canımız sıkılsa Wesley ile birlikte buraya gelirdik çünkü *kimse* bizim burada birlikte takılacağımızı aklına getirmezdi. Yogurtland'den aldığımız donmuş yoğurtları yemek ve Wesley'nin minibüsünün mahremiyetinde takılmak için mükemmel bir yerdi.

"Neden hep naneli olandan yiyorsun?" diye sordum ağzım doluyken. Ben intihar yoğurdundan almıştım, içinde olabilecek tüm çeşitler vardı (naneli hariç), bir de ekstradan eklenebilecek tüm malzemeler. Cüzdanım Wesley'ye şükranlarını sunuyordu çünkü normalde bana muhtemelen on dolara patlayacakken Wesley'nin çalışan indiriminden faydalanmış ve yalnızca iki dolar ödemiştım. "Diş macunu yemekten ne farkı var ki?"

Omuz silkti. "Sanırım, nefesimin *olabileceklere* karşı her an hazır olmasını seviyorum," diyerek bana göz kırptı. Ben de

¹ Stoner uyuşturucu kullanıp kafa olanları, boner ise sevişenleri temsil ediyor. Yani sevişenlerin ve otçuların tepesi. (ç.n.)

yoğurdumdaki ayı şeklindeki jelibonları dibe bastırdım, canlarının istediği gibi üste çıkmalarına izin vermek istemiyordum.

İrkildim ve elimi mideme götürdüm. “Yemek yemeye çalıştığımın farkında değil misin?”

Kahkahası koca bir köpeğin havlamasına benziyordu. Gerçekten, çok yakınında olan bir insanı sağır edebilecek kadar gürültülüydü. “Sadece söylüyorum, Mickey, sonuçta bir sevişme cennetindeyiz şu an.”

Kafamı salladım ve bakışlarımı dalga geçmekten keyif alan yüzüne çevirdim. Nefret ettiğim bir isimle seslenmişti bana, ne adi bir adamdı bu Wesley! Anaokuluna başladığımda sınıfta çok fazla McKayla vardı, öğretmen de bu yüzden bize soyadlarımızla hitap etmeye başladı. Ama benim soyadım Bradley idi ve sınıfta bir Brad vardı. Bu yüzden, bana nasıl seslenilmesini istediğimi sordu, ben de, “Mickey!” dedim çünkü o zamanlar Mickey Mouse’u takıntılı denecek kadar çok seviyordum. Sonraları bu tercihimden fazlasıyla pişman oldum çünkü bu isim ilkokulda bir tür işkenceye dönüştü. Oradan çıktığımda bu ismi ardımda bıraktım ve Kayla’yı kullanmaya başladım. Ama ailemin bu alışkanlıktan kurtulması kolay olmadı. *Bir keresinde*, erkeklerin önünde babam bana Mickey dedi ve ben o an az daha ölüyordum.

Bana bu şekilde seslendiği için ona sinirlenmemeye çalıştım. Yerine, “İkimiz de burada birlikte olmak istediğin kişinin ben olmadığını biliyoruz. Bu yüzden aptal aptal konuşmayı bırak,” dedim.

“Birileri bugün biraz huysuz galiba. Aybaşın mı geldi?”

“Ciddiyim, Wesley. Kes artık.”

İç çekti ve kaşığını tekrar donmuş yoğurduna daldırdı. “Özür dilerim. Durumun berbat olduğunun farkındayım. Yalnızca unutmaya çalışıyorum.”

Ve beni kızdırmak kendini daha iyi hissettiriyordu, sanırım. Omuzlarım gevşedi ve koltukta biraz kenara kaydım, böylece dizine elimle hafifçe vurabilecek kadar yakınında olacaktım. İkimiz de aynı gemideydik, bu yüzden eğer bu şekilde rahatlı-

yorsa benimle dalga geçmesini görmezden gelebilirdim, sanırım. Yani, demek istediğim, sonuçta o da her türlü şeyle başa çıkabilmem için abur cubur yememe katlanıyordu.

“Bu duruma şimdiye kadar alışmış olmamız gerekirdi,” dedi omzuma vurarak.

“Onların da bu olayı çoktan fark etmiş olmaları gerekirdi.”

Dudaklarını büzdü, yüzü kırsınca çenesindeki gamze daha da belirginleşti. “Sanmam, yetenekli oyuncularız. Talon’ı görünce ağzının suyunun akması ve tüm o iç çekmelerin, bence böyle devam edersen hiçbir şekilde farkına varamazlar, eminim.”

“Ah, sanki sen benden farklısın.” Kaşığımy suratına doğru salladım. “Her dışarı çıktığımızda gitarını ortaya çıkarmanın çok seksi bir fikir olduğunu zannettiğin orrada. Ama asla işe yaramayacak, bunun için üzerine atlamasını bekliyorsan, daha çok beklersin.”

“Ben de kurnazca hareket ettiğimi sanıyordum.”

Karşılıklı olarak kıkırdadıktan sonra camdan dışarı bakmaya başladık. Tam da yüzümdeki gülümseme silinecekken, “Bir dakika. Gitar çalmak seksi bir şey değil mi yani?” diye sordu.

Bakışlarımı ona çevirdim, ela gözlerindeki panik az daha kendimi tekrar kaybetmeme neden olacaktı. “Ah Wesley ah. Reagan’la bir yıldır tanışıyorsun. Muhtemelen daha uzun süredir tanışıyorsun. O daha çok sporcu çocuklardan hoşlanır, müzisyenlerden değil.”

Başını salladı. “Onu atletik özelliklerimle etkilemeyi aklımdan bile geçirmiyorum.”

“Olmayan atletik özelliklerinle.”

“Aynen öyle.” Gamzesini tekrar gösterdi. “Ayrıca, müzik Reagan’la benim ortak noktam. O şarkı söylüyor, ben de söylüyorum. Belki benden bir şeyler kapabilirsin.”

“Bu da ne anlama geliyor?”

“Demek istediğim, futbol topunu bile atmayı beceremeyen tedirgin küçük hanımefendi taktikleriyle Talon’ı etkileyemezsin. O daha çok kendine güvenen kızlardan hoşlanıyor.”

Kaşlarım alnımın ortasında birleşti. “Ne? Bende hiç öyle bir izlenim bırakmadı.”

“Evet ama Reagan’dan önce takıldığı kızların hepsi aynı türde özgüvenli tiplerdi.”

Ateş boynumdan yukarı çıkıyordu. “Dur tahmin edeyim. Benim o türle uzaktan yakından alakam yok.”

Omuz silkti. “Maalesef.”

Şu an suratım cehennem kadar ısınmıştı, yanıyordum. Wesley ne bilirdi ki? O *kimsenin* isteyeceği tipte biri değildi. Peki, kabul ediyorum, bu biraz ağır oldu ama o da ağır konuşmuştu.

“Belki de bu işin peşini bırakmalıyım. Reagan’la evlensin ve bir aile kursun, onlar tüm bu işlerle uğraşırken ben de kendime başka birini bulurum. Belki de sen *benden* bir şeyler kapmalısın.”

Derin bir nefes aldı, ardından yavaşça dışarı verdi. Bunu kavga çıkarmamaya çalıştığı için yaptığını fark edecek kadar uzun süredir tanıyordum onu. Bense tartışmak için fazla yorgundum.

“Özür dilerim,” dedim, elindeki boş yoğurt kabını tuttum ve ayağımın dibindeki torbanın içine attım.

“Yok, sanırım haklısın. Ve işin boktan kısmı da bu.”

Genellikle haklıyım ama şu an keşke haklı olmasaydım. Korkunç bir sene geçirmiştik. Oynaşmalarını ve koklaşmalarını izleyerek geçen ağır bir işkence, üstelik Reagan benim en iyi arkadaşımdı. Talon’la kavga ettiklerinde Reagan hep bana gelirdi, ben de gizlice içimden haykıırırdım.

Ve çok sık kavga ediyorlardı! Bu çok küçük de olsa bir umuttu. Ama sonrasında öpüşüp barışılar ve bir sonraki tartışmalarına kadar mutlu mesut geçinirlerdi.

Pofladım. Wesley bakışlarını bana çevirdi. Başımı salladım. “Özür dilerim, sadece düşünüyordum.”

“Ne hakkında?”

“Ne olabilir?”

“Buraya kafamızı dağıtıp dertlerimizi azaltmaya geldik. Daha kötü olmaya değil.”

“Biliyorum ama tatlı yemek de fayda etmiyor.” Kabımı torbanın içine attım. “Acınası bir durumdayım.”

Wesley kolunu oturduğum koltuğun arkasına attı ve bana yaslandı ama korkutucu bir biçimde değil. Daha çok küçük kız kardeşini korumaya çalışan bir abi gibi. Rahatlatıcıydı ama kendimi iyi hissetmeme yetmiyordu. Birkaç gevşek sarı bukleye oynuyor gibi olduğundan, saçımı çekmemesi için biraz hareket ettim.

“Hayır, değilsin. Âşık olduğun kişiyi sürekli en yakın arkadaşınla birlikte görmek kolay değil. Mutlu ya da mutsuz olmalarının bir önemi yok, sonuçta birlikte. Ve sen keşke onun yerinde ben olsaydım diyorsun ama aynı zamanda bunu düşündüğün için de suçluluk duyuyorsun çünkü o senin en yakın arkadaşın.”

Kafamı salladım ve bir tutam saç kulağımın arkasına attım. Hepsini bir çırpıda söylemişti çünkü bu durumun onun için de en az benim kadar acı verici olduğunu biliyordum.

Şakacıktan omzuma vurdu. “Keşke onlara doğru yolu gösterebilseydik, değil mi?”

Boynumdaki yanma azaldı, gözlerim onunkilerle buluştu. “Nasıl yani?”

Gözlerini kapadı ve kafasını salladı. “Yok bir şey. Şaka yaptım.”

“Hayır, gerçekten,” diye üsteledim çünkü beni inanılmaz derecede meraklandırmıştı. “Ne demek istedin?”

“Bilmiyorum. Belki de neyi kaçırdıklarını onlara bizim göstermemiz gerekiyor.”

“Neyi kaçırıyorlar?”

“Bizi.”

Gözlerimi kırıştırdım, ona odaklanmaya çalışıyordum. Karanlıktı, yani yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamıyordum ama çenesi kasılmış ve beni saran kolu gevşemişti, sanki birazdan direksiyonla sevişecekmiş gibi avuçlarını üzerinde dolaştırıyordu.

“Aptalca bir fikirdi,” dedi uzun bir sessizliğin ardından. “Sadece sesli düşünüyordum.”

“Hayır, hayır. Belki de haklısındır.”

“Kayla, gerçekten, söylediklerimde ciddi değildim.”

Ama ben ciddiye dim. “Bir saniyeliğine düşün. Ya başarısak? Ya Talon ve Reagan’ın kendileri için daha iyi olanı fark etmelerini sağlarsak?”

Neredeyse arabanın içindeki tüm havayı içine çekti. “Bundan hoşlanacaklarını sanmıyorum.”

“Gidip doğrudan ilan-ı aşk edelim demiyorum ki.”

“Ne diyorsun o zaman?”

“Takım olalım diyorum. Onları ayırmak ve sonra da, bilirsin işte, bizle olmalarını sağlamak için birlikte hareket edelim.”

Tekrar o saçma nefes alıp verme olayını yaptı, bu sefer ona vurmamak için kendimi zor tuttum. Eğer doğru bir şekilde uygulayabilirsek bunun ne kadar muhteşem bir plan olabileceğini göremiyor muydu?

“Hayır, bunu yapamayız. Onlar en iyi arkadaşlarımız. Bu tarz konularda bazı ahlaki kurallar vardır.”

Evet ama... “Kimse incinmeyecek. Söz veriyorum. Bir düşün; hepimiz sonunda mutlu olacağız. Reagan kendisi için doğru olan kişinin Talon değil de senin olduğunu anlayacak.” Bu sözleri söylemek için kendimi zorladım çünkü plan işlerse benim de işime gelecekti. “Seninle mutlu olacak. Beni ve Talon’ı hiç umursamayacak çünkü sana sahip olacak.”

Bunu sürekli beynimde tekrarlıyordum, Reagan’ı kendimle Wesley’yi de Talon’la değiştirerek. Benimle birlikte olmayı o kadar çok isteyecekti ki Reagan’ın kiminle olduğunu umursamayacaktı bile. Ona doğru yolu göstermeye kararlıyım. Biz kesinlikle ruh ikiziydik. Reagan ve Wesley.. eh, onlar ruh ikizi olmayabilirlerdi ama yine de ilişkileri yürütebilirdi. Benim yardımım la.

“Kayla...”

“Talon’ı senden daha iyi tanıyan biri var mı?”

Başını arkaya attı, minibüsün tavanına bakıyordu. “Hayır.”

“Ben de Reagan’ın her şeyini en ince ayrıntısına kadar biliyorum. Bilmediklerimizi de onları şüpheyi düşürmeden gayet rahatlıkla öğrenebiliriz. Onun kalbini çalman için sana yardım etmeye tamamen hazırım.”

“Bir şeyi unutuyorsun.”

Kaşımı kaldırdım ve kollarımı bağladım, onu dehamla kavga etmeye davet ediyordum.

“Onlar-birbirlerine-âşıklar. Sırf kız arkadaşını çalacağım diye onları ayıramam.”

Âşık lafına aldırış etmedim. “Onları ayırmayacaksın. Sadece onlara doğru yolu göstereceksin. Tıpkı dediğin gibi.”

“Bunlar hep bahane. Sadece mantıklı göstermeye çalışıyorsun.”

“Peki,” dedim tükürürcesine. “Stoner Boner’a gelip abur cubur yemeye, çok yalnız ve çok mutsuz olduğumuzu düşünerek onların yerinde olmayı istemeye devam edebiliriz. Bunu mu istiyorsun?”

“Hayır. Ama sırf kendi isteğim gerçekleşsin diye de ortalığı karıştıracak değilim.”

Bir an için dişlerim birbirine çarptı, benim ondan daha kötü bir en iyi arkadaş olduğumu göstermeyecek bir şeyler söylemeyi düşünüyordum. Çünkü Reagan’ı seviyorum. Bebekliğimden beri hep en iyi arkadaşım oydu ve onun mutlu olmasını istiyordum. Ve Wesley, eh... onu mutlu edebilirdi. Yani, zaten dışarı çıkıp birlikte takıldığımızda mutlu ediyor. Sürekli gülüp eğleniyor, şakalar yapıyorlar. Eğer biri dördümüzü görse, ikisinin *birlikte* olduğunu düşünürdü.

“Belki de onlara bir iyilik yapıyoruz,” dedim yavaşça, koltuğuma yaslanarak. Bu müthiş acınası bir bahaneydi ama elimden gelen tek şey buydu. “Çünkü gerçekten, Talon’ı hiç Reagan’dan bahsederken duydun mu? Sana hiç ona âşık olduğunu söyledi mi? Şunu dürüstçe söyleyebilirim ki Reagan son zamanlarda sadece Talon’ın kendisini ne kadar çok sinirlendirdiğinden

bahsediyor, Talon'ın adı başka hiçbir şekilde geçmiyor. Ve belki de bundan daha fazlasını hak ediyordur.”

Arabadaki hava gittikçe ağırlaşıyordu, nefesimi tutmuş Wesley'nin cevabını bekliyor, Talon'ın da aynı durumda olduğunu söylemesi için çılgınlar gibi dua ediyordum. Her ne kadar bu planın gerçekleşmesi imkânsız denecek kadar zor olsa da, bunu söylediği takdirde bana müthiş yardımı dokunmuş olacaktı. Eğer birbirimize yardım edersek başarabilirdik ve bu işi başarıyla tamamladığımız takdirde hepimiz mutlu olacaktık. Üstelik Reagan ve Talon'ın da hiçbir şeyden haberi olmayacaktı.

Boğazını temizledi, gözlerimi kapadım ve kendimi hayır cevabına hazırladım.

“Eğer bunu yapacaksak, işleri elimize yüzümüze bulaştırmayız. Onlar ayrılana ve ilişkileri yüzde yüz bitene kadar biz hiçbir harekette bulunmayacağız.”

Gözlerim birden açıldı ve deli gibi kafamı sallamaya başladım. “Söz. Dikkatli olacağız. Hiçbir arkadaşlık ya da ilişki mahvolmayacak.”

“Onları hariç,” dedi sessizce ama ben fark ettim.

“Hayır. Onlara *yardım* ediyor olacağız.” Ve bu öylesine söylenmiş bir söz değildi, o muhtemelen öyle olduğunu düşünse bile. Buna gerçekten inanıyordum. Eğer doğru kişilerle eşleşirsek bu aşk dörtgeninde *hepimiz* daha mutlu insanlar olacaktık. Üstelik Reagan, Talon'la neredeyse bir senedir birlikteydi ve ben birbirlerini müthiş mutlu kıldıklarını hiç görmemiştim. Bazı zamanlar bunun pırıltıları görülebilirdi ama ikisinin de dünyası diğerinin etrafında falan dönmüyordu. Birbirlerine âşıkmiş gibi değişillerdi. Wesley ne derse desin, ben bunu göremiyordum.

Elimi Wesley'nin direksiyonun üzerindeki elinin üstüne koydum. “Öyleyse, var mısın?”

Bir dakika bekledi ya da belki de bir ömür sürdü ama sonunda bana o ela gözleriyle baktı ve kirli sarı saçlarını üfle-yerek yüzünden uzaklaştırdı. “Varım.”

İlerleme Raporu: 8 Aralık

Düzen manyağının tekiyim. Her şeyi tek tek yazmalıyım ki sonradan hatırlayabileyim. Sanırım görselliğe önem veren bir insanım. Ve oda arkadaşım fazlasıyla meraklı biri olduğundan bu günlüğü tutmam aslında *büyük* bir risk. (Eğer bunu okuyorsan, Reagan, seni seviyorum ama bunu okuyor olman da tezimi doğruluyor, yani her şeye burnunu sokuyor olduğun doğru. Belki de şu an okumayı bırakmalısın.)

Bu bir numaralı ilerleme raporu, yani, Wesley'nin bir fikri olduğunu ve bunu gerçekleştireceğini söylemesi dışında fazla bir şey olmadı. Sanırım saçmalayacak çünkü bana fikrini söylemedi. Muhtemelen her hafta yaptığı gibi bu hafta da Phantom'daki açık mikrofon gecesinde Reagan'a serenat yapacaktır. Kaliforniya'ya taşınmamızın üstünden altı ay geçti ve bu hâlâ işe yaramış değil, umarım bu sefer farklı bir şey düşünmüştür. Ama yine de eğer planı buysa, hiç şaşırmayacağım. *devrik gözler*

Benim ise *muhteşem* bir fikrim var. Çantamı hazırlayıp birkaç sahte kimlik alacağım ve ailemden yüklüce bir borç isteyeceğim. Sonuçta, Paris'e uçak biletleri –dünyanın romantizm başkenti– almak ucuz bir şey değil.

İşin içine adam kaçırma da giriyor, o yüzden herhalde ancak yedek plan olarak kullanabiliriz.

3. Adım:

Kirli Çamaşırları Ortaya Dök

(Ama bunu çok da belli etme.)

“Love lifts us up where we belong!”¹

Reagan, *Moulin Rouge* filminde devasa filin üzerinde bağırarak söyledikleri şarkıyı tekrar tekrar çalıyordu. Yüzünde arzuyla dolu zamanlarda takındığı kocaman baş döndürücü gülümsemesi vardı... *Aaah*. Düşünmek bile istemiyorum.

Yastığımı yüzüme bastırdım ve inledim, özgürlüğünü ilan etmiş saçımın bir parçası yanlışlıkla ağızma girdi ve öksürdüm. Aşkla dolup taşıyor, sabahın yedisinde fazlasıyla gürültü yapıyordu. Derhal bir Red Bull içmeye ihtiyacım vardı.

Wesley'yle ben yurda giriş yasağının başladığı saati çoktan geçirmiştik. Bu konuda Reagan kadar katı değilimdir ama yine de şimdiye kadar gözetmen Bela Brenda'ya hiç yakalanmadım. Reagan ve Talon'ın ise bu konuda benim kadar başarılı olduğu söylenemez. Wesley'nin kendi dairesi var, bu bir artı. Geceyi orada geçirmemi önerdi ama hey, o kadar da değil artık, saçma! Hiçbir koşulda Wesley'yle yalnız bir gece geçirmem mümkün değildi. Saaaçmaaaa.

Ama bir planımız var! Ve bu planı uygulamaya bugün başlıyoruz... ben uykumu alır almaz.

Red Bull... neredesin?

Yastık suratımdan çekildi ve yerini Reagan'ın yeşil gözleri aldı.

¹ Aşk bizi ait olduğumuz yere yükseltecek. (ç.n.)

"We could be heroes, forever and ever!"

Kulağımın dibinde söylediği şarkıya uygun bir melodiyle homurdandım ama o kadar uykusuz ve halsizdim ki sesim bir kurbağanın son vıraklaması gibi çıktı, detone olduğumdan bahsetmiyorum bile.

"Reagan aklını kaçırmış olmalı, bu kadar erken kalkılır mı?"

İçten bir kahkaha koyverdi ve yatağımda zıplamaya başladı. "Tahmin et bakalım ne oldu? Tahmin et!"

Red Bull... bir Red Bull'a ihtiyacım var!

"Talon beni bu sabah aradı ve Wes'in kendisini bir yerlere götüreceğini söyledi. Bu kankalıkları çok şeker değil mi? Bu da bütün günümü seninle geçireceğim anlamına geliyor. Kız günü!"

Gözlerimdeki uykuyu sildim. "Vay be, bu kadar hızlı demek." Kafasını bana döndürdü. "Ha?"

Ah, yorgun Kayla, çeneni kapamayı öğrenmelisin! Kafamı salladım ve doğruldum. "Bir şey yok," diye esnedim. "Sanırım çoktan bir plan yapmışsın?" Bu kızın sevdiğim bir yönü de tamamen planlı programlı biri olmasıydı, aynı benim gibi. İşte bu yüzden onunla aynı odayı paylaşmak benim için bir sorun oluşturmuyordu. Odamı pasaklı biriyle paylaştığımı hayal bile edemiyorum. Muhtemelen kafamdaki saçın her bir telini tek tek yolardım.

Reagan yatağımdan indi ve telefonunu aldı. "Kahvaltı, kız filmi, öğle yemeği, kuaför, alışveriş, sonra da..." Gözlerindeki bakış şeytani bir hal aldı ve ben otomatikman kafamı salladım.

"Hayır. Phantom'a gitmiyoruz. Hayır. Hayır. Hayır."

Alt dudağını büktü. "Lütfen? Ama bugün açık mikrofon gecesi!"

"Wesley bu gece orada olmayacak."

"Öyleyse *sen* şarkı söylersin benimle."

Hayatta olmaz. "Rezil olurum."

"Her zaman öyle değil misin? Değişiklik nerede?" Sura-tımdan çekip aldığı yastığı bana fırlattı. Kaçmak ya da yaka-

lamak için fazlasıyla yorgundum, bu yüzden bana çarpmasına izin verdim ve kucağıma düştü. “Julia ve Grace’i de arayacağım, bakalım bizimle takılmak istiyorlar mı?”

Gece kulübüne gitmemek gibi bir şansım yoktu. Bunu biliyordu, ben de biliyordum. Wesley beni gerçekten güzel oyuna getirmişti. Yani, becerebildiğimiz kadar çok kirli çamaşırı ortaya dökmekte anlaşılmıştık ve şu an benim önümde bunu yapmak için koca bir gün vardı. Bu gece kulüpte, Reagan’ı kendi tarzında flört ederken izlemek işe yarayacaktı. Ama ben kulübe gitmekten tiksinen biriyim. Ritm duygum yoktur ve flört etmeyi *kesinlikle* beceremem. Ayrıca, orada hiçbir zaman hoş çocuklar olmazdı. En azından Talon gibiler.

Öfledim. “Peki. Ama bana uhu gibi yapışacaksın, asla yanımdan ayrılmayacaksın.”

Yemin etti. “Söz. Hem benim bir erkek arkadaşım var, unuttun mu? Bütün gece sana eşlik edeceğim.”

Benim de korktuğum buydu zaten.

* * *

“Ne düşünüyorsun? Mavi mi mor mu?”

Dürüst olmak gerekirse, ikisini de değil ama Reagan muhteşem kızıl-kahve saçlarına röfle yaptırmaya çok meraklıydı.

Elinde tuttuğu iki saç örneğine de bir göz attım ve dudaklarımı ısırdım. “Hmm... mor.”

Mavi olanı kuaför koltuğunun arkasındaki masanın üzerine fırlattı. “Evet, ben de öyle düşünüyorum.”

“Sanki bir ay içinde saçını değiştirmek için buraya tekrar gelmeyeceksin,” diye takıldım. Ama çok da fazla uzatmadım çünkü ben de en az onun kadar saçımı yaptırmaktan hoşlanıyordum. Saçım muhtemelen yalnızca ayda bir kere gerçekten oldukça seksi görünüyordu.

Dilini çıkardı ve telefonunu eline aldı. Dudaklarına bir gülümseme yayıldı, ardından mesaj yazmaya başladı.

“Hey!” Hafifçe bacağına vurdum. “Kız günü, unuttun mu? Talon’a mesaj atmak yok.”

Doğuştan kırmızı yanakları utançtan karardı. “Talon değil.”

Başka kim onun bu şekilde gülümsemesini sağlayabilirdi ki? Gözlerim şaşkınlıktan büyüdü ve dökülmesini sağlamak için bakışlarımı yüzüne diktim.

“Wes.” Telefonunu tekrar cebine soktu. “Ama haklısın. Bugün erkekler yok.”

Aman Tanrım, duyduklarım doğru muydu?

“Ne diyor?”

Kafasını salladı. “Hiçbir şey. Sadece günlük espri olayı.”

Ha? “Günlük espri mi?”

“Evet. Bana her gün bir espri gönderiyor çünkü, eh, Wes’i bilirsin. Kaçığın teki. Aptalca ama beni her zaman neşelendiriyor, ihtiyacım olmadığı zamanlarda bile.”

Alkışlar Wesley’ye. Bravo.

“Ne zamandır yapıyor bunu?”

Omuz silkti, kuaför sandalyesinde oturmuş etrafında dönerken. “Bilmiyorum. Birkaç aydır.”

“Talon’ın haberi var mı bundan?”

“Tabii ki.” Ters bir bakış attı ama yüzünde hâlâ ufak bir gülümseme vardı. “Nedir tüm bu sorular?”

Bir saniyeliğine gözlerimi kapadım ve başımı salladım. “Özür dilerim. Senin hakkındaki her şeyi bildiğimi sanıyordum.” Güldüm, o da güldü. Ama gerçekten, derdim neydi ki? Bu iyi bir şeydi. Wesley çoktan yola koyulmuştu bile. Ve Reagan’ın gülüş şekli... evet! Bu düşündüğümde de kolay olacaktı.

Buna rağmen, kıskanmıştım, buna engel olmak elimde değildi. Ben de Talon’la vakit geçiriyordum ama bizim aramızda günün esprisi gibi şeyler yoktu. Beceremediğim futbol dersleri hariç.

Ben de Talon’la bu tarz bir iletişim kurmanın bir yolunu bulmak *zorundaydım*. Ve bu ancak Wesley aracılığıyla olabilirdi, eğer bugün yeterince bilgi edinebilirse. Bu da bana aslında şu

an ne *yapmam* gerektiğini hatırlattı. Asıl konuya odaklanmakta çektiğim zorluğu uykusuzluğuma borçluydum.

“Ondan hoşlanıyor musun?” diye sordu Reagan, gözleri büyümüş ve heyecanlanmıştı.

“Kimden?”

“Wes’den.”

Ah, tabii ki hayır. “Dalga mı geçiyorsun? Komik bile değil.”

Güldü. “Emin misin? Hoş çocuk. Sarı saçları ve çenesinde tapılası bir gamzesi var. Bence harika biri ve siz ikiniz birlikte oldukça fazla vakit geçiriyorsunuz.”

“Çünkü sen ve Talon bizi sürekli başınızdan savıyorsunuz da ondan!” Evet, başka arkadaşlarımla da vakit geçirebilirdim ama Wesley dışında kimseye dert yanıp mızımızlanamazdım çünkü Talon için yanıp tutuştuğumu öğrendiklerinde hepsi de bana kaltak muamelesi yapacaklardı. Üstelik, bazı koca ağızlılar da – öhö, öhö, Grace– doğrudan Reagan’a gidip her şeyi anlatırlardı. Bu yüzden tüm bunlar tamamen ikimizin, Wesley ve benim aramızda kalıyordu.

Ayrıca, işin aslını bilmesem, Wesley’ye benim düşündüğümünden çok daha fazla ilgi duyduğunu zannederdim. Wesley hakkındaki konuşması uzadıkça kalbimin de güm güm atması şiddetleniyordu.

Wesley’nin benim yol göstermeme gerçekten ihtiyacı var mıydı? Kendi başına da oldukça iyi ilerliyor gibiydi.

“Eh, bazen yalnız kalmamız gerekiyor.” Sırıttı ve yanakları bir gölge daha koyulaştı. Dizginleyemediği bir nefes kaçtı ağzından hızlıca. “Neredeyse bir senemiz doluyor, yıldönümümüz yaklaşıyor. Sanırım onu şaşırtacağım.”

“Neyle?” Olabildiğince normal bir ses tonuyla sormaya çalışmıştım. Ama “Talon muhteşem biri ve o benim sevgilim” konulu söyleve maruz kalmadan önce, muhabbeti bir an evvel tekrar Wesley’ye getirmenin bir yolunu arıyordum. Bu konuşma çok sık yaşanmazdı, Tanrı’ya şükür ama gerçekleştiği zamanlarda da, Reagan üzerinde *Bana bakın, sizin elinizde hiçbir şey yokken*

ben dünyanın en seksi erkeğiyle birlikteyim! yazan bir bayrak sallıyormuş gibi olurdu. Kasıtlı yaptığını sanmıyorum ama yine de bu şekilde hissetmekten de geri duramıyorum.

“Kendimle, salak. Alışveriş yaparken Victoria’s Secret’a da uğrayabilir miyiz?”

Ağlamamak ya da haykırmamak için kendimi zorladım. Reagan bana seks hayatı hakkında fazla bir şey anlatmamıştı, aslında bu oldukça şaşırtıcıydı çünkü kendisi aklından geçen ya da başına gelen her şeyi anlatırdı, münasebetsiz olsa bile. Yaptıklarını tahmin ediyordum ama bunu sormayı hiç istemiyordum. Birlikte yattıklarını gösteren kocaman kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Buna hiç kuşku yok.

Yarım ağız gülümsedim ve elimde tuttuğum dergideki saç modellerine bakmaya geri döndüm. Seksi Kayla saçına derhal ihtiyacım vardı.

“Hmm, merhaba!” Bu sefer o bacağıma vurdu. “Biraz önce ortaya koca bir bomba bıraktım ve verdiğin tepki bu mu?”

“Ne?”

Bana doğru eğilerek sesini alçalttı. “Sana hayatımda ilk defa biriyle birlikte olacağımı söylüyorum ve sen sadece gülümsüyorsun, bu mu yani? Hiçbir tepki yok mu? Güceniyorum!”

Gözlerim şaşkınlıktan büyüdü ve çenem yere düştü. Baş döndürücü sırtımasını takındı.

“İşte beklediğim tepki bu!”

“Özür dilerim,” dedim soluk soluğa. “Ben sadece... sizin çoktan yapmış olduğunuzu sanıyordum.”

“Bekâretimi kaybettiğimi ve en iyi arkadaşıma söylemediğimi mi düşündün?” Elini yalandan şoke olmuş gibi açtığı ağzına götürdü. “Sana tüm detayları anlatacağımı biliyorsun.”

Midem buruşturulmuş bir kâğıt gibi kasılmıştı ve ben ne hissedeceğimden emin değildim. Bir yandan rahatlamıştım çünkü vay be henüz seks yapmamışlardı. Ama diğer yandan paniklemişim çünkü yapmak üzereydiler ve ben bunu atlatmakla uğraşmak zorunda kalacaktım. Yalnızca dudaklarının

Reagan'ın vücudunun her yerinde dolaşmasını düşünmekle kalmayacaktım, aynı zamanda nerede ve nasıl olduğunu da duyacak ve... hayır. Bunu yapamam. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertmeye yetmişti.

"Bu arada yıldönümünüz ne zamandı?"

"İki hafta sonra."

Planımızı biraz hızlandırmak zorunda kalacağız gibi görünüyordu.

"Peki gerçekten istiyor musun, yani demek istediğim, tüm bunlar için hazır mısın? Ona âşık mısın?" Ona âşık olup olmadığını öğrenmek zorundaydım. Çünkü bunu daha önce hiç söylememişti. Ona âşık olduğundan hiç bahsetmemişti. Wesley ile yaptığımız planı yürürlüğe koymamı engelleyecek tek şey buydu. Çünkü Reagan'ı seviyorum ve eğer Talon'a âşık olsa, ben yoldan çekilmeye hazırım. Wesley onların birbirlerine âşık olduğunu söylemişti ama ben emin olmak zorundaydım. Çünkü hiç de *âşık* gibi davranmıyorlardı. Daha derin bir şekilde bağlanmış gibi değil de daha çok birbirlerinden fiziksel anlamda hoşlanıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Belki de ben onları o şekilde görmek istemediğim için ilişkilerini böyle yorumluyorumdur. Kendimi bildim bileli âşık olduğum adamla en yakın arkadaşımın birlikte olması dışında başka bir şeyi görmeyi reddediyorum. Resmi olarak tanıştırmadan önce bile onda gözüüm vardı. Her hareketini takip edip de ona karşı neler hissettiğimi kimseye –Reagan'a bile– anlatmaya cesaret edemeyecek kadar korkağın ve zavallının tekiyim ben aslında.

Ama belki de onları yalnız bırakmalıyım.

Yalnız.

Cevap vermek için ağzını açtı ama o sırada kuaför benim görüş alanıma girdi ve soru havada asılı kaldığı yerden düştü, sanki daha önce hiç sormamışım gibi.

* * *

Gece-kulüplerinden-nefret-ediyorum.

Bir kere, içki bile içemiyorum çünkü hâlâ on sekiz yaşındayım. Üstelik daha büyükmüşüm gibi de davranamıyorum çünkü o kadar minyonum ki otomatik olarak insanlar yaşımın tutmadığını düşünüyor, sanki kısa insanlar yetişkin olamazmış gibi. Bu çok eskiye dayanan bir görüş; acaba Mary Lou Retton da böyle saçmalıklarla uğraşmak zorunda kalmış mıydı diye merak ediyorum.

İkinci sebep ise, içtikten sonra onları taşımak zorunda olan bir duvarmışsın gibi sana yaslanan insanlardan nefret ediyorum. Kendilerini oldukça çekici zannediyorlar ama gerçekte günlerdir tıraş olmamış insanlar ve giydikleri dar tişörtler de alkolün onlara baklava kası değil sadece bira göbeği verdiği gerçeğini ortaya çıkarıyor.

Üçüncüsü de, Reagan'ın benimle dans edecek erkekler bulmaya çalışmasını izlemek.

Aslında ben dünyanın en kötü dans eden insanıyım. Onun kıvrımlarına, kusursuz cildine ve uzun saçlarına bakıyorlar, Reagan "Arkadaşım da şurada..." dedikten hemen sonra benim tam olarak Reagan'ın zıttı olan vücudumu fark ettiklerinde gözlerinde beliren hayal kırıklığını görebiliyorum. *Yapmayın ama çocuklar, herkes muhteşem bir tanrıça isteyecek değil ya. Bazı insanlar da çılgın saçları olan kısa boylu peri kızlarından hoşlanırlar.*

"Sanırım sol kolum sağ kolumdan daha kısa." Grace kollarını öne doğru uzattı ve omuzlarını ileri geri oynatmaya başladı, kollarını kıyaslıyordu.

Julia'nın ve benim içtiğimiz içki burnumuzdan geldi. "Sanırım birileri içme işini biraz abarttı," dedi Julia boş bardağını yere koyarak ve uzun siyah saçlarını topuz yaptı.

"Hey, hey, ben sadece..." Grace gözlerini tavana kaldırdı ve parmaklarıyla saymaya başladı. Beş ya da altıncıdan sonra omuz silkti: "Amaan, bilmiyorum. Ama sanırım şu an şarkı söyleyecek kadar sarhoşum. Ray nerede?"

Odayı taradı, çalan parçaya göre dans edenlerin sayısı biraz fazlaydı. Julia kolunu tuttu. “Hadi, dans edelim.” Bana baktı. “Bir ara sen de bize katılmayı düşünüyor musun acaba?”

Kafamı o kadar sert salladım ki neredeyse kopacaktı. Julia güldü ve Grace’i de alarak dans pistindeki Reagan’ın yanına gittiler. Bara yaslandım ve Reagan’ı yalnız başına yakalama fırsatını beklemeğe başladım, böylece bazı şeyler öğrenebilecektim. Julia ve Grace genellikle bize kız gecelerimizde eşlik ederlerdi, lisedeki *Biz son sınıflarız, siz ise okula yeni gelmiş çömezlersiniz, yani sizinle takılamayız* olayının üniversitede devam etmemesi çok hoşuma gidiyordu. Ve biz sabahın üçünde yurda gizlice girerken Bela Brenda’yı nasıl atlatacaklarını biliyorlardı.

Kızlar pistte eğleniyordu, Grace yere yuvarlanmak üzereyken Julia onu tuttu ve Wesley’nin genellikle burada gitar çalarken oturduğu sandalyeye oturmaya zorladı. Grace kıkırdadı ve alnına düşmüş kısa sarı perçemini savurdu. Hepsine birer mikrofon verildi, Reagan da onları teker teker saydı.

“Bir, iki, üç, dört...”

Julia nağmeye başladı, arka planda mırıldanıyor ve ağzıyla müzik yapıyordu, yalnızca ses telleriyle müzik yapabilmenin mümkün olduğunu hiç düşünmüyordum önceden ama ilk şoku yaşamamın üzerinden altı ay geçmiş ve ben buna çoktan alışmıştım. Grace, sarhoş olmasına rağmen, çok güzel geri vokal yapıyordu, Reagan ise grubun lideriydi. Sahne ışıklarına alışıktı, ben de onun cazibesine alıştım. Sesim güzel olsa bile sahneye çıkmazdım. Bu asla gerçekleşmeyecekti. Hocalara ödev teslim ederken tek bir kelime bile etmemeye çalışarak yeterince zor zamanlar yaşıyordum zaten. Göz önünde olmayı sevmiyordum ya da kendimi eleştiriye açık hale getirmeyi.

Sahneyi salladılar, şarkı bittiğinde ortalık alkış ve ısıklardan yıkılıyordu. Sahneden indikleri sırada onlara katıldım, gülümseyerek. Grace adamın birinin kollarına düştü ve dans etmeye başladı, Julia da onun yakınında bulunmaya özen gösteriyordu ki

itin teki oda arkadaşının durumundan faydalanmaya çalışmasın.

Reagan yanıma sokuldu ve suratına biraz su çarptı.

“Tuvalet molası!” diye bağırdım müziğin sesini bastırmak için ve onu lavaboya götürdüm, orası çok daha sessizdi.

“Hoşuna giden birilerini bulabildin mi?” diye sordu ben dudağımı ısırırken. “Ya da bu gece bir erkekle konuştun mu?”

“Hayır,” diye gülümsedim ve görüldüğüm kadar zavallı biri olmadığımı, aslında gerçekte öyleyim, düşünmesini umut ettim. “Ya sen?”

“Ben Talon’la birlikteyim, seni şapşal.” Popoma vurdu ve tarağını çıkardı.

Tekrar sıırttım, suratımın tamamını kaplamasına izin verdim. Bilgiye ihtiyacım vardı çünkü alışveriş yaparken pembe iç çamaşırı sevmesinin dışında bir şey öğrenememiştim. Bunu Wesley’ye tabii ki anlatmayacaktım. “İki saniyeliğine yalnız olduğunu düşünelim. Aradığın erkek nasıl bir tip olurdu?”

Bilgi almanın en kurnazca yolu değildi ama işte, eh ne yapalım.

“Hmm... zor bir soru! Çünkü Talon’dan başkasını düşünemiyorum.”

Evet, ben de. “Diyelim ki Talon’la hiç tanışmadın ya da onun gibi birini hiç görmedin. Ve dışarıda dans pistindesin. Kim mideni harekete geçirirdi? İyi anlamda söylüyorum tabii ki.” İkimiz de güldük ve yeni yaptırdığı mor röfleli saçını omzunun üzerine attı.

“Ama Talon’a bundan bahsetmek yok. Tamam mı?”

Kafamı salladım, neredeyse sevinçten zıplayacaktım. Tüm içtenliğimle söylüyorum, bu tarz kız muhabbetlerimizi özlemiştim. Oğlanlar hayatımıza girdiğinden beri bunları konuşmaz olmuştuk.

“Her zaman sarışınlardan hoşlanmışımdır.” Sanki çok ayıp bir şey söylemiş gibi dudağını ısırırdı. Anlıyordum çünkü Talon gördüğüm en siyah saçlara sahipti. *Benim* her zaman bayıldığım türden saçlara.

“Gerçekten mi? Tam sarışınlardan mı yoksa biraz sarışınlardan mı?”

Çünkü Wesley kirli bir sarışındı. Bu onun için oldukça iyi bir haberdı.

“Her türlü sarışından. Çok enteresan, değil mi? Çünkü...” Cümlesini yarıda bıraktı, ikimiz de onun Talon’ı ve olmayan sarı saçlarını düşündüğünü biliyorduk ama bir şey söylemedik. “Uzun boylu erkeklerden de hoşlanırım. Ama hangi kız hoşlanmaz ki, değil mi?”

Wesley’ye bir iyi haber daha. Sanırım boyu 1.90 falandı. Benim gibi minik biriyle karşılaştırıldığında bir dev sayılırdı. İlk tanıştığımızda, boyumun onun ancak göbek deliğine kadar geldiğini sanmıştım ama aslında göğsünün ortasına kadar geliyorum.

“Peki ya gözler? Sakal? Kaslar?” Sırıttım, muhabbetin gidişatı beni neşelendirmişti, kıkırdıyordum. Üstelik alkolü suçlayamazdım bile. “Popodan hoşlanan kızlardan mısın? Yoksa karın mı? Peki kollar? Dudaklar? Gözler? En son konuştuğumuzda lisedeydik. Üniversiteli Reagan’ın zehri nedir?”

Gülmekten yarıldı, dengede durmak için lavaboyu tutmak zorunda kaldı. Ben de ona katıldım, kaslarım gevşeyince bu zamana kadar ne kadar gergin olduğumun farkında bile olmadığımı anladım.

“Gözlerinin rengini umursamıyorum ama eğer uzun kirpiklerle çevrelenmişse bu hoşuma gider.” Konuşmasına ara verdi. “Erkekler neden uzun kirpiklere sahip olma konusunda her zaman bu kadar şanslılar?”

Omuz silktim ve tekrar güldük.

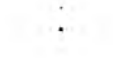
“Ve evet, popo seviyorum. Yürürken arkasından baktığımda güzel bir şeyler görmek isterim. Ya da bir şeyleri tamir etmek için eğildiğinde. Ya da koşarken...” Dalıp gitti, ben de ona katıldım; Talon’ın futbol sahasında koşarken izlediğim muhteşem seksi poposunu düşünüyordum. Bu manzaradan hoşlanmamak mümkün müydü?

İfantezi popo dünyasındaki kısa aranın ardından, önemli detayları anlatmaya başladı. Bazıları Talon'la örtüşüyordu, bazıları ise örtüşmüyordu. Bazılarını zaten biliyordum, bazılarını ise yeni öğreniyordum. Elimden geldiğince dinlediklerimin hepsini kafama not etmeye çalıştım. Muhteşemdi. Umarım Wesley de benim ona vereceğim bilgiler kadar değerli bilgilerle gelirdi bana.

Plan resmi olarak yürürlüğe girmişti... bir aşk beyanı yapılmadığı müddetçe.

Ama bunu ona tekrar soracağımdan pek emin değildim.

İlerleme Raporu: 9 Aralık

Wesley'nin lehine olan şeyler

- Sarışın. Sarışına yakın. Yeterince sarışın.
- Uzun boylu.
- Komik. Eh, en azından Reagan'ı güldürebiliyor. Bence şapşalın teki.

Poposunu da bir kontrol etmem gerekiyor ama bunu yaparken beni yakalamasını hiç istemiyorum. Eğer yakalanırsam, hafta boyunca ara vermeden benimle dalga geçecektir.

Benim lehime olan şeyler

Sanırım, bunları Wesley ile konuştuktan sonra öğreneceğim.

4. Adım:

Değerli Bilgileri Paylaş

(Seks hakkında konuşmak zorunda kalsan bile.)

“Amma beceriksizsin! Bir işi beceremedin.”

Patates kızartmasını Wesley’nin kafasına fırlattım, havada yakaladı ve arkasındaki duvara çarptı. Yüzündeki sırıtmaya genişledi, hamburgerindeki turşuyu çıkardı ve bir tehdit unsuru olarak havada salladı. Eğer onu bana fırlatırsa suratını ketçaba bulardım.

“Oyun mu oynamak istiyorsun?” diye sordu, hardala bulanmış iğrenç yeşil sebzeyi yanağının hizasında sallayarak. Kaşlarını o kadar yükseğe kaldırmıştı ki sarı saçlarının arasında kayboldu.

“Aklından bile geçirme!” diye haykırdım, elimi ketçap paketine uzatarak. Kendi kendine güldükten sonra turşuyu yere bıraktı, rahatladım ve tavuklu sandvicimi elime aldım. “Ama gerçekten, sadece bunları mı öğrenebildin?”

En yakın arkadaşlarımız hakkında bilgi alışverişi yapmıştık, keşke ilk konuşan ben olmasaydım tabii. Çünkü Wesley için topladığım bilgiler altın değerindeydi. Reagan’ın günün esprisi olayına verdiği tepkiyi anlatırken suratı pembeleşmiş, hatta terlemişti bile. Uzun boylu, güzel popolu sarışın erkeklerden hoşlandığını anlattıkça daha da kızarmıştı. Hatta koltuğuna kıvrılmış, muhtemelen bu üç kategoride yeterli olup olmadığını merak etmişti. Ve ben bunu onaylamayacaktım, eve gidip kendi poposunu yalnız başına kontrol

etmek zorundaydı.

Anlatacaklarımı bitirdikten sonra, suratımda aptalca bir gülümsemeyle yerimde doğruldum ve Talon'ın nasıl da gizlice benim gibi kısa boylu, seksi çılgın saçlı kızlardan hoşlandığını dinlemeyi bekledim. Hey, gerçek olabilirdi.

Ama bana dediği tek şey: "Pepperonili pizzayı seviyor."

Başta Wesley'nin şaka yaptığını zannettim ama yapmıyordu. Ve şu an burada, elimde acınası bir bilgi dışında hiçbir şey olmadan oturuyordum, üstelik pizzasını nasıl sevdiğini de zaten biliyordum! Aahh! Beceriksiz! Wesley tam anlamıyla işe yaramaz herifin tekiydi!

"Bu oldukça önemli bir karakter özelliği," dedi ağzında kocaman bir lokma varken. "Baharatlı şeyleri seviyor."

Gözlerimi devirmemeye çalışıyordum. "Pepperoni o kadar da baharatlı bir şey değil. Hadi diyelim ki ona göre öyle, bunun bana gösterdiği tek şey baharatlı *pizza* sevdiği."

Wesley karnına vurdu ve gözlerini hamburgerine dikti, sanki birazdan onu yemek yerine onunla sevişecekti. "Bir erkeğin kalbine giden yol..." diye fısıldadı ve yemeğinin kalanını ağzına tıktı.

"Bütün gün onunla birlikteydin ve *hiçbir şey* konuşmadınız mı?"

Çok çaresizdim. Sesim o kadar tuhaf çıkıyordu ki sanki birazdan ağlamaya başlayacakmışım gibi bir izlenim bırakıyordum. Çok acınası.

"Ah..." Wesley bana boş boş baktı, burnumdan soluyarak kalktım ve paltomu aldım.

"Teşekkürler, hiçbir şey için."

Suç ortaklığı buraya kadardı. Bu işi yalnız başıma nasıl yapacağımdan emin değildim ama benden daha fazla yardım almayacağı kesindi. Ve bunun hakkında konuşabileceğim başka kimse de yoktu çünkü fazlasıyla kaltakça bir şey yapıyordum. Gidip de kimseye *Hey! En yakın arkadaşımın sevgilisini çalmama yardım edin. Yemin ederim geçerli nedenlerim var* diyemezdim.

Çünkü her ne kadar geçerli sebeplerim olduğuna dair kendimi ikna etmişsem de, kimsenin bana katılacağına inanmıyordum.

Wesley hariç. Kahretsin.

Kabinden çıktım ve paltomu giydim. Saçlarımı kapüşonumun altına sokuşturdum ve Wesley'ye sahip olduğum en itici bakışımı attım.

Ellerini yukarı kaldırdı ve büyümüş ela gözleriyle bana baktı. "Sinirlenme, tamam mı? Kimsenin birbirinden nefret etmesine sebep olmadan bu işi gerçekleştirebilmemiz için biraz zamana ihtiyacımız olacak."

"Anlamıyorsun." Pofuduk paltomun önünde kollarımı birleştirdim. "Elimizi çabuk tutmak zorundayız. *Fazlasıyla* acele etmeliyiz."

Kalın kaşlarını buruşturdu. "Çünkü?.."

Reagan'ın iç çamaşırı zevkinden bahsetmemiştim ama seks olayını şu an saklayabileceğimden emin değildim. Utanç verici şeylerden bahsetmek. Wesley'nin seksin ne olduğunu bildiğinden bile şüpheliydim.

"Yani... bilirsin işte..." Durdum ve derin bir nefes aldım.

Güldü. "Yoo, hayır. Bilmiyorum."

Bu konuyu açmamalıyım. Yüzümün ketçap paketinin rengini aldığını hissedebiliyordum. "Reagan bir şeyden bahsetti ve bizim süremiz kısıtlı diyelim." Durdum ama o bana "sen neden bahsediyorsun" bakışını atmayı sürdürdü. "Süremiz bayağı kısıtlı. İki hafta kadar."

"Azıtmadığından falan eminsin değil mi? Aceleciliğin sebebi bu değildir umarım."

Off. "Hayır. Azıtmadım." Her ne kadar Talon'ı düşünmek beni azdırsa da. "Bu konuda bana güvenebilir misin?"

Omuz silkti ve kabinden çıktı. Yeşil montunu giyerken montundan ufak elektrik cızırtıları çıkıyordu. "Pekâlâ. Ama sadece acelem olduğu için. Bu gece gelmeyi hâlâ düşünüyor musun?"

Başımı salladım. Perşembe günleri dördümüz toplanır

Wesley'ye gider tıka basa yemek yer, aptalca şeylere güler ve Just Dance oynardık çünkü bunların hepsini birden yurttta yapamazdık.

Wesley iki katlı bir dairede tek başına yaşıyordu. Yurt başvurusunu geç yaptığı için kendisine yurt çıkmamıştı. Bence şanslıydı çünkü yurt kuralları oldukça can sıkıcıydı. Gerçi Yogurtland'de kışını yırtmak zorunda kalıyordu; orada o kadar çok vakit geçiriyordu ki sürekli jelibon kokuyordu. Tekrar düşündüm de, belki o kadar da şanslı değildi.

"Kulağa iyi geliyor. Görüşürüz o zaman." Hafifçe gülümsemi, bu gülümsemi ona gerçekten çok yakışmıştı çünkü şu an bir baş belası gibi davranmıyordu. Kapıya giderken yanımdan geçti, saate bakmak için cep telefonumu çıkarmıştım. Reagan şu an bir sonraki dersine gidiyor olmalıydı, yani bu öğleden sonra kendime ayırabileceğim birkaç saatim daha vardı.

"Ah!" Wesley'nin sesi beni o kadar şaşırttı ki omzumun üzerinden ona bakayım derken telefonumu elimden düşürdüm. "Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum. Talon gelecek haftaki tatilde eve gitmek için kendisine arabası olan bir yol arkadaşı aradığından bahsetti. Reagan'ın sınavları var ve biliyorsun Talon'un arabası çok fazla benzin yakıyor. Benim de sınavlarım olduğundan ve seninkiler de bittiğinden, ben de seni önerdim," dedikten sonra bana göz kırptı ve cam kapıyı açmak için elini uzattı. "Umarım senin için sorun değildir."

Yüzünde pis bir gülümsemi vardı ama midemde kelekler kanat çırpıttığı için çok da fazla önemsemedim. Talon'la geçireceğim on üç saat... yalnız başıma. Bu Wesley'ye verdiğim bilgilerden çok daha iyiydi. *Milyon* kat daha iyi. Belki de kendime iyi bir suç ortağı bulmuşumdur.

"Sözümü geri alıyorum," dedim en şapşal gülümsememle. "Tamamen işe yaramaz değilsin."

Başını bana doğru çevirdi. "Bana işe yaramaz demedin ki."

"Hmm. Demek ki sadece düşünmüşüm."

Gözlerini tavana çevirdi. "Evet, evet. Neyse, görüşürüz."

Arabasına yürüdü, kapüşonunu kafasına geçirmiş, ellerini de cebine sokmuştu. Eğer Wesley olmasaydı, bu yaptıkları için ona sıkıca sarılırdım. Bir an önce oyunumu hızlandırmalı, Reagan ve Talon'ın ilişkisindeki zayıf noktaların üzerine gitmeliydim. Gelecek hafta yalnızca ben ve Talon olacaktık, ondan bazı şeyler öğrenebilirdim.

Ve bunların hepsini suçluluk duymadan yapmam gerekiyordu. Sanırım işin en zor kısmı bu olacaktı.

* * *

Eğer bir kez daha öpüşürlerse, birini boğazlayacaktım. Gerçekten, bu gece bunların nesi var anlayamıyordum bir türlü. Wesley aşırı PDA'dan¹ ölecek gibi görünüyordu ve kane-penin önünde yere yığıldı. Eğer ölseydi, muhtemelen ben de ona katılırdım.

"Evet be! Kazandım!" diye bağırdı Reagan, Talon'la paylaştığı büyük sandalyede poposunu sallarken. Diliyle dudaklarını yalıyor ve yeni bir öpüşme faslına hazırlanıyordu, bu sahneye tekrar şahit olmak istemediğimden elimdeki Wii kumandasını yere bıraktım.

"Birazdan dönerim!" Niyetlendiğimden daha yüksek bir sesle söylemişim ama eh yani. Wesley bana bir bakış attı ve hemen arkamdan odadan çıktı. Neyse ki tuvalete gitmiyordum.

Dairedeki mutfak ve oturma odasını ayıran fazla bir alan yoktu ama yine de onlara gereken mahremiyeti sağlamaya, Wesley'yle benim de kimseye belli etmeden kafalarımızı mutfak tezgâhına vurabilmemize yetecek kadar alan vardı.

"Bunların nesi var bugün böyle?" diye fısıldadı alnını ovuşturarak ve buzdolabından bir içecek kaptı. "Yeni birlikte olmaya başladıklarından beri bu kadar kötü olmamıştı."

Başımı salladım. Tamamen haklıydı. Reagan ve Talon bizim etrafımızdayken asla fiziksel temasta bulunmazlardı, ders

1 Public Display of Affection: Ortalık yerde sevgi gösterisi; öpüşmek, sarılmak vs... (ç.n.)

başlamadan önceki geleneksel öpüşmeleri hariç. Bu da bende aynı anda öğürme ve ağlama isteğini doğururdu. Ve Wesley'nin suratına bakınca, onun da aynı şeyleri hissettiğini görebiliyordum.

"Onları ayırmanın bir yolu var mı? Buna daha fazla katlanabileceğimden emin değilim."

Cevap vermeden önce suyundan büyük bir yudum aldı. "Hiçbir fikrim yok. Dürüst olmak gerekirse, Talon'ın dün bana anlattıklarından sonra bunu hiç beklemiyordum."

"Ne? Büyük pepperoni itirafından sonra kız arkadaşıyla öpüşmeyeceğini mi söyledi yoksa?"

Wesley'nin yüzü biraz pembeleşti ve şişedeki sudan bir yudum daha aldı. "Senden az biraz bilgi saklamış olabilirim."

Omzuna vurdum. "Ne saçmalıyorsun sen? Bu işte birlikte olduğumuzu sanıyordum."

"Öyleyiz zaten. Ama bu... kişisel. Söylemem gerektiğinden emin olamadım."

Pekâlâ, bunu mazur göreceğim. Ben de ona tam olarak her şeyi, Reagan'ın planladığı efsanevi yıldönümü hediyesini anlatmamıştım.

Bir dakika...

"Kahretsin."

Wesley'nin kaşları sarı saçlarında kayboldu. "Ne oldu?"

Omzumun üzerinden, bizi diğer odadan ayıran küçük duvarın etrafından gizlice içeri baktım. Talon ve Reagan birbirlerine sarılmışlardı ama dudakları yapışık değildi. Oyunu kapatmışlardı ve mavi ekran odayı aydınlatıyordu. Bakışlarımı Wesley'ye geri çevirdim. "Sanırım, neler olduğunu biliyorum."

"Evet?.."

Onu kendime yaklaştırdım ve sesimi alçalttım. Kulak misafiri olmadıklarından yüzde yüz emin olmam gerekiyordu. "Kimseye söylemeyeceksin, söz mü?"

Başını salladı ve o kadar yakınımaya geldi ki sıcak nefesini alnımda hissettim. Jelibon kokuyordu. Şaşırtıcı değildi çünkü

biz eve gelmeden hemen önce işten çıkmıştı. Saçma bir sebepten dolayı dudaklarının farkına vardım ve yüzüm yanmaya başladı. Seksten bahsedeceğim için kızardığımdan emindim. Bana bu kadar yaklaşmasıyla bir alakası olamazdı. Aksini düşünmek çok saçma olurdu zaten.

Boğazımı temizledim ve kafamı sallamamaya dikkat ettim çünkü saçlarımla yüzünü tokatlayabilirdim. “Reagan bana yıldönümleri için yaptığı plandan bahsetti.”

“Sen de sürprizi ağzından kaçırdığını mı düşünüyorsun?”

“Onu tanıyorsun. Öleceğini bilse yine de sır tutmayı beceremez. Yani evet, tam olarak düşündüğüm bu.”

Ela gözleriyle oturma odasına bir bakış attı ve ardından gözlerini tekrar benimkilerle buluşturdu. “Bu hediyenin Talon’ı oldukça mutlu bir adam yapacağını düşünüyorum.”

“Onların hâlâ... yapmadığını biliyor muydun?” Uzun bir süredir çarşafların içinde oynastıklarını düşünen bir tek ben miydim?

“Talon neredeyse sadece bundan bahsediyor. Kötü bir şekilde değil ama yine de ancak o kadar yol alabilmek sinir bozucu ve sen de...” Wesley gözlerini kapadı ve hızlıca konuştu. “Boş ver, sanırım bundan sonra bunun hakkında şikâyet etmesini dinlemek zorunda kalmayacağım.”

Sesi hislerim kadar depresif çıkıyordu. Ve ben kendimi kötü hissetmemeye çalışıyor ama beceremiyordum. Gözlerimin ardında kıpırdanan bir sıcak hava dalgası vardı, gözyaşlarımla akmamasını engellemek için gözlerimi kapadım. İşler sarpa sarmıştı. Sevdiği erkekle birlikte olmaya karar verdiği için en yakın arkadaşım adına mutlu olmam gerekirdi. İkisi için de mutlu olmam gerekirdi çünkü Reagan’ı kendimi bildim bileli tanıyordum, uzun süredir Talon’ın peşinden koştuğum için onu da en az Reagan kadar uzun süredir tanıyormuşum gibi geliyordu. Ama mutlu olmak yerine, kendimi kalbine kazık çakılmış bir vampir gibi hissediyordum.

Wesley kollarıyla beni sarınca gözyaşlarımla akmaya başladığını fark ettim ve nefesimi tuttum. Bu çocuk bana sık sarıl-

mazdı, bu yüzden biraz garipsemiştim ama aynı zamanda güzeldi çünkü bana bakması gerektiği gibi bakmıyordu. Uzak durması gerektiği birini çalıp kendine saklamaya çalışan şeytani biriymişim gibi görmüyordu beni. Ama kaldı ki, ben de onu o şekilde görmüyordum.

“Şşş,” diye fısıldadı saçlarıma, sırtımı okşarken. “Henüz ortada bir şey yok. Daha birlikte geçireceğiniz uzun bir araba yolculuğu var, bir de Noel tatili.” Sırtımı okşamayı bıraktı ve parmakları durduğunda tüylerimin tamamen diken diken olduğunu fark ettim. Sonra sesi düştü. “Ve eğer bir şey söylemeyeceğine söz verirsen...” Başımı göğsüne yasladım. “İlişkileri görüldüğü kadar muhteşem değil. Bana bu konuda güven, tamam mı, Mickey?”

Burnumdan derin bir nefes çektim, jelibon kokusunu tekrar almıştım. Bana hitap etme şeklini de tamamen duymazdan geldim. “Peki.”

Birbirimizden uzaklaştık ve bir an –gerçekten, tüm dünya-daki en küçük saniye kadar– onu tekrar kendime çekme ihtiyacı hissettim. Yan odadaki âşık olduğum erkeği unutmak ve önümdeki erkeğin kollarında teselli bulmak istedim.

“Kendinizi buzdolabına mı kilitlediniz ne yaptınız?” diye bağırdı Talon.

Wesley yarım ağız gülümsedi, ardından ikimiz de işkence odasına geri dönmeden önce derin bir nefes aldık.

5. Adım:

Suç Ortağının Sana Verdiği İnce Tüyoları Kaçırma

(Ve bir aptal gibi görünmeden esneme numarası yapmayı öğren.)

“Bir öpücük?”

“Kes şunu Reagan,” diye güldüm yüzünü iterek.

“Hadi ama. Senin de hoşuna gidecek, söz veriyorum.” Dudaklarını büzdü ve bana biraz daha sokuldu. Oğlanlar da benimle birlikte büyük bir kahkaha koyverdi. Gecenin geç saatlerinde Reagan komik birine dönüşürdü, özellikle de çok fazla şeker tüketmişse. Onu alkolden uzak tutardık çünkü eğer gazoz içerek bu hale geliyorsa, biraz daha sert bir şey içtiğinde muhtemelen Wesley’nin dairesinin bir ucundan diğer ucuna koşarak havuza atlamaya kalkışır.

“Eğer seni öpersem beni rahat bırakacak mısın?” Bunu sırf Talon’ın tepkisini ölçmek için söylemiştim ama ağızındaki suyu televizyonun ekranına püskürten Wesley oldu. Yüzünü sildikten sonra, püskürttüğü suyu temizlemek için ceketini çıkardı. Hepimiz gülüyorduk, Talon önümde yerde oturuyor, Reagan kanepenin üzerinde seksi bir biçimde emeklemeye devam ediyordu. Ben ise keşke beni öpmekle tehdit eden o olsaydı diye kara kara düşünmek yerine anı yaşamaya çalışıyordum.

“Hadi bir oyun oynayalım!” diye bağırdı kanepeden atlayarak ve Wesley’nin odasına çıkan merdivenlere koşmaya başladı.

Başımı salladım ve aynı şeyi yapan Talon’a baktım. Just Dance oynamaktan koyu renk saçları biraz dağılmıştı ama bunda

yakaladığı her fırsatta saçını okşayan Reagan'ın da rolü vardı. Büyüleyici gözlerinin altındaki gölgeler yorgunluktan birkin düştüğünü gösteriyordu. Ona sempatik bir şekilde gülümsedim çünkü Reagan'ın hazırlanıp eve gitmesine daha birkaç saat vardı ve bu süre boyunca rahat durmayacağı da ortadaydı.

Tanrım, çok yakışıklı. Dudakları hafifçe yukarı kalktı ve gülümsememe karşılık verdi. Derin bir soluk verdim çünkü çok huzurluydum.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Wesley, Talon'a. Muhteşem mavi gözleri benimkilerden uzaklaşarak Wesley'ninkilere döndü.

"Öyleyim."

"Eve git." Wesley durmuş, içini boş cips poşetleri ve boş şişelerle doldurduğu bir çöp torbasını tutuyordu.

"O hazır olmadan önce buradan gidersem beni mahvedeceğini biliyorsun."

Wesley omuz silkti. "İsterse burada kalabilir. Bir süre daha uyanık olacağım." Mutfağa giden yolun geri kalanını yürümeden önce gözlerini bir saniyelğine benimkilerle buluşturdu.

Ah! Anlamıştım. *Bravo Kayla, çok zekisin.*

Ceketini inceleyen Talon'a döndüm. Midem, bir sürü Meksika fasulyesi yemişim gibi, hareketlenmişti. Bunu yapabilir miydim? Talon'la çok sık yalnız kalmazdım ama yalnız kaldığımızda, inanılmaz güzel olurdu. 13 Ağustos'ta Reagan'ın önemli bir iş görüşmesi vardı ve müthiş gergindi. Bu yüzden Talon'la ben onun sevdiği şeyleri almak için alışverişe çıkmıştık. Günün sonunda elimizde aldığımız kırk üç çeşit oje vardı. Aslında elli iki tane almak istemiştik -yılın her haftası için bir tane- ama dükkânda yalnızca kırk üç tane vardı. Başının dertte olduğunu ve sevgilisinin çiçeklerden nefret ettiğini söyleyerek onun gidip ojeleri almasını sağlamıştım. Yüzü tamamen kızarmıştı ve üniversite takımının gelecekteki oyun kurucusunun yüzünün kızarmasını izlemek dünyanın en sevimli şeyiydi. Bu yılın açık ara en güzel günüydü; dediğim gibi, benim için tamamen inanılmazdı, kulağa her ne kadar oldukça acayip gelse de.

Ama baş başa kaldığımız bu zamanın onun için de inanılmaz olmasını nasıl sağlayacaktım? Özellikle cümlesinin ortasında uyuyakalacakmış gibi görünüyorken.

Gerginliğimi elimden geldiğince dizginlemeye çalıştım. Wesley bana iyi bir fırsat vermişti, kendisine de. Bu fırsatı iyi kullanmam gerekiyordu. “Yorgunluktan ölüyorum. Beni eve bırakabilecek misin?”

Talon başını olur anlamında sallarken bir yandan da esnedi, ceketini giymek için bir işaret almışa benziyordu. “Burada kalmasının sorun olmadığından emin misin?” diye sordu Wesley’ye odaya geri döndüğünde.

“Hey, bekle! Nereye gidiyorsun?” Reagan elinde bir deste iskambil kâğıdıyla merdivenlerden atladı. Klasik yavru köpek yüzünü takınmıştı, bu tuzağa düşmemesi için Talon’a beyin dalgaları yolladım.

Yorgunsun. Şu an eve gitmek istiyorsun.

“Gidiyoruz. Ayakta duramayacak kadar yorgunum.”

Dudağı daha fazla öne doğru uzandı, eğer böyle bir şey mümkünse.

“Bana öyle bakma,” diye gülümsedi Talon ve onu kendine doğru çekti, sarıldı ve öptü... alnından. “Wesley eğer istersen kalabileceğini söylüyor.”

“Peki. Beni bırak.”

“Kes şunu. Geç saatlere kadar antrenman yaptığımı ve sınavlara çalıştığımı biliyorsun. Üstelik yarın sabah erkenden dersim var.”

“Benim de var.”

“Yorgun olmak suç değil, bebeğim.”

“Bana ‘bebeğim’ deme. Sadece git. Kayla, Wesley ve ben sensiz eğleneceğiz.”

Reagan’la aynı fikirde olduğumu göstermek için ağızımı açtım çünkü kavga eden çiftler, her ne kadar onların kavga etmesini istesem de, beni huzursuz ederdi. Ve ne zaman gerçekten kavga etseler, anksiyete ataklarım başlardı. Bunun neden başıma geldiği

hakkında hiçbir fikrim yok çünkü annemle babam nadiren kavga ederdi ama kavga ettiklerinde de nefes alışım düzensizleşir ve kalbim göğsümden çıkmak istercesine hızlı atmaya başlardı. Evet, yüzleşmek benim olayım değildi. Muhtemelen bu yüzden hiçbir zaman Talon'a karşı hissettiklerimi dile getirememiştim.

Ama ben bir şey diyemeden Talon konuştu, sesi biraz sert çıkmıştı, keşke onlarla aynı odada olmasaydım diye düşündüm.

"Kayla da geliyor. Üzgünüm ama saat sabahın ikisi ve hiçbirimiz sendeki enerjinin yarısına sahip değiliz."

Reagan bakışlarını bana çevirdi ve her ne kadar Talon'a "sakın pes etme" beyin dalgalarını gönderdiysem de, kendim pes etmenin eşiğine gelmişim. Ama etmeyecektim. Onunla yalnız kalmak çok değerliydi. Ve hayati derecede önemli. Bunun yanı sıra, Talon ve ben kapıdan çıktığımızda Wesley bu gece teselli eden arkadaş olma şansını kaybedecekti. Wesley'yle ben birlikte hareket etmek zorundaydık.

Reagan'ın sızlanmalarına boyun eğmek yerine, omuz silktim ve paltomu aldım. Reagan öfkeli bakışlarını benim ve erkek arkadaşının üzerinde gezdirdi. "Pekâlâ. Sizin yokluğunuzda Wesley ve ben bu gece çok eğleneceğiz."

"Kızma. Olayı bu kadar büyütmeye gerek yok, tamam mı?" Talon onu tekrar alnından öpmeyi denedi ama Reagan bu sefer izin vermedi. Onunla tamamen aynı fikirdeydim. Ortada büyütülecek bir olay *yoktu*. Ama Reagan *her şeyi* büyütmekten büyük bir zevk alıyordu.

Drama drama drama.

"Blackjack oynamaya ne dersin, Ray?" dedi Wesley, kanepenin üstüne atladı ve yanındaki boşluğa eliyle vurdu. "Kaybeden herkese sabah kahvesini ısmarlar."

Bravo, dostum. Reagan'ın vücudundaki gerginlik kayboldu ve Wesley'nin karşısına oturdu. "Anlaştık. Her ne kadar oyunbozanlar kahveyi hak etmiyorsa da," diyerek güldü. Talon bana bakarak gözlerini devirdi ve sırtımasını bastırdı.

"Yarın sabah görüşürüz."

Çıkarken Wesley bana göz kırptı, arabaya giderken neredeyse sevinçten havalara uçacaktım. Talon, tatlım, önümüzdeki on beş dakika boyunca benimsin, sadece benim ve seni kimseyle paylaşmak zorunda değilim.

6. Adım:

İlginç Ol!

(Eğer aşırı sıkıcı olduğun için sürücü direksiyon başında uyuya-
kalmak üzereyse bir yerde hata yapıyorsun demektir.)

Talon'ın arabası karpuz kokuyordu. Beni düzenli bir şekilde arabasıyla gezdirmeye başladığı sırada araya soktuğum araba parfümünü gördüm. Yani *tamamen* aynısı değildi ama şimdi bu parfümden alıyordu çünkü arabasını çok güzel kokutuyordu. Ona bu parfümü ilk verişimde çok ince davranmış, burnumu tıkayarak arabanın hava deliğinin üstüne takıvermiştim. Talon her ne kadar çekiciyse de futbol antrenmanının ardından bir o kadar da terli oluyordu. Arabasına başkaları bindiği her seferde içten içe bana teşekkür ettiğini düşünüyorum. Ya da en azından her binenin.

“Pekâlâ, Kayla. Konuş benimle. Sohbet aç. Beni uyanık tutmak senin görevin.”

Adımı söylediği için aptal iç çekmelerimden birini yapmak istedim ama kendimi tuttum ve ilginç bir konu bulmak için kafamın içinde gezindim. Ve hiçbir şey bulamadım. Daha doğrusu, yüksek sesle dile getirmek istediğim bir şey bulamadım. *Ah, Talon, dünyadaki en güzel yüze sahipsin!* gibi bir sözle lafa başlayamazdım. Her ne kadar gerçeği yansıtırsa da, bir hayli garip kaçardı.

“Kayla? Uyuklamıyorsun, değil mi?” diye güldü. Oturuyor olduğum için şükrettim çünkü dizlerimin bağı çözülmüştü ve

bu halde ayakta duramayacağımdan, yürüyemeyeceğimden ya da bacaklarımı kullanacağım bir şey yapamayacağımdan emindim.

Gülmeye çabaladım ama genizden gelen korkunç bir ses çıkardım. Yalnız kaldığımızda neden bu kadar geriliyordum? “Hayır, uyanığım hâlâ.”

“O zaman konuş. Top atma çalışmaları nasıl gidiyor?”

Birçok kez izlememe rağmen hâlâ hiçbir şey anlamadığım bir konuyu açtığın için çok teşekkürler seksi çocuk. Wesley ve Reagan yanıma oturup her seferinde oyunda neler olduğunu bana anlatmaya çalışırlardı. Ve oyun kurucuya abayı yakmış her insan gibi ben de her maç poposunun forma içinde nasıl göründüğünden başka hiçbir şeye dikkat etmezdim.

“Fena değil. O spiral olayını yapmakta hâlâ zorlanıyorum.”

Sağ elini direksiyondan kaldırdı ve dizime iki kez yavaşça vurdu.

Bağı çözülmüş dizlerim parmaklarının altında eridi, bayılabildim. Araba dönmeye başlamıştı. “Alışsın. Sadece biraz pratik yapman gerek.” Öpülesi dudaklarıyla gülümsedikten sonra elini geri çekti.

İç geçirdim.

Ardından bir öksürük tuttu çünkü yalnızca bana *gülümsüyordu*.

Çıt çıkmıyordu, bense hâlâ oturmuş söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Sessizlik uzadıkça halimin daha çok farkına varıyor ve geriliyordum. Bir tür hastalığım olmalıydı herhalde. Normalde bu kadar tutuk değilimdir. Eh, onun etrafındayken kendimi her zaman oldukça rahat hissetmişimdir. Sonuçta ruh ikiziyiz. Ama şu anda, beni farklı bir şekilde görmesini sağlamalıyım, üstelik bunu yaparken de oldukça rahat olmalıyım. Aslında bu durum üzerimdeki baskıyı arttıyordu. Talon kendisine askıntı olduğumdan bahsederse, Reagan beni parçalara ayırırdı. Gerçi nasıl askıntı olunacağını bildiğim de pek söylenemezdi.

“Kayla!” dedi Talon, kafasını koltuğa yaslayarak. Öyle bir sıçradım ki kafamı cama vurdum. “Konuşmazsan kaza yapacağım. Ortam fazla sessiz ve benim uykum gelmeye başladı.”

Düvgün düşünmeden dilim devreye girdi. “Reagan’la bayağıdır birliktesiniz, ha?” Ah, seni aptal! Onunla yalnız kaldığım süre içerisinde *bunu* konuşmak istemiyordum ama sanırım bu mevzu utanç verici muhabbet konularını depoladığım yerde duruyordu ve birden ağzımdan çıkıverdi çünkü bunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Omuz silkti. “Sanırım.”

Vay, vay... Bu beklediğim ses tonu veya cevap değildi. Hmm... Gözlerimi büyüterek ona baktım, başını salladı.

“Yani, evet öyle. Neredeyse bir yıl oldu. Yaşımıza bakılırsa oldukça uzun bir süre, sanırım.”

“Yaşadığım tüm ilişkilerden daha uzun.” Aniden oluşan gergin havayı yumuşatmaya çalışarak kendimi gülmeye zorladım.

“En uzununu ne kadar sürdü peki?” Beni dirseğiyle dürttü ve vücudumu oluşturan parçalar tekrar erimeye başladı.

“Hmm...” Öksürdüm ve camdan dışarı bakmadan önce birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, böylece konsantre olabilecektim. “İki gün kadar.”

Sesli bir kahkaha koyverdi ama Wesley’ninki kadar gürültü değildi. Ve ben şu anda ikisini kıyasladığıma inanamıyordum çünkü bu hiç hayra alamet değildi. “Lütfen bana Ed Westfield’den bahsettiğini söyleme.”

Bahsettiğim kişi tam da oydu. Talon karanlıkta bile, yüzümde ve boynumda beliren kızarıklıkları görmüş olmalıydı çünkü kıkırdadı ve beni tekrar hafifçe dürttü.

“O mal seni hak etmiyordu.”

İç geçirmeyi bırak, ciğerlerimi dolduracak havayı bile bulamadım. Alelaide söylenmiş bir laftı ama tapılası Talon Gregory’den gelmişti! O da *bana* karşı boş değildi. Ruh ikiziydik, biliyordum!

“Gerçekten mi?” dedim sesimdeki flört havasını gizlemeye çalışarak ama başaramadığımdan tamamen emindim. “Yani ona hayatının en güzel iki gününü yaşattım demek istiyorum.”

Gülüşük ve tekrar kafasını salladı. “Eğer o sıralar yanında olsaydım, senin için yüzüne bir tane patlatırdım.”

“Ah, kalbimi kırmış falan değil,” dedim elimi sallayarak çünkü gerçekten de Ed’le yalnızca, Reagan ilk kez öpüştüğü ve bunu çok büyük bir olay haline getirdiği için çıkmıştım. Ben de ilk öpücüğümü yaşamak istiyordum, bu kişinin asla ve asla Talon olmayacağını düşündüğüm için de Ed o zamanlar uygun bir aday gibi görünmüştü. Bana iyi davranmış, hatta benimle flört etmişti. Beni öpmek için uzandığında, *Ne olacak ya?* diye düşünmüş ve beni öpmesine izin vermiştim. İki gün boyunca elimi tutmuş ve dudaklarını benimkilerden esirgememişti ama ikinci gün eski sevgilisi gelip de çok üzgün olduğunu ya da buna benzer bir şeyler gevelediğinde beni terk etmişti. Yani, ilk ayrılığım tam bir klişeydi. Eski sevgilileri kıskandırmak için kullanılan insanlar listesine beni de ekleyin.

Reagan ve ben erkeklerle takılmaya başladıktan sonra, “doğruluk mu cesaret mi” oynadığımız birçok gecemiz oldu, oyunlardan birinde Ed’le yaşadığım acınası ilişki de masaya yatırılmıştı. Talon’ı –hatta Wesley’yi bile– hiç bu kadar sinirlenmiş bir halde görmemiştim. En yakın arkadaşşıma büyülenmiş gibi bakmak yerine hepsinin birden bana sahip çıkmasını ve beni korumaya çalışmasını görmek güzel bir duyguydu.

“Yine de...” dedi Talon otobandan çıkarken. Onunla geçireceğim zamanın azaldığını, yalnızca beş ya da altı dakikam kaldığını fark ettim. “Mal herifin teki.”

Dişlerimi alt dudağıma bastırdım ve sırtımaların en budalacasıyla karşılık verdim. Midemdeki kelebekler sakinleştiğinde, sırt garip tepkileri gizlemesi umuduyla ayaklarımı koltuğa çektim ve çenemi dizlerime yasladım. “Peki ya sen?”

“Ben mal herifin teki değilim.”

“Hayır.” Güldüm. “En uzun süren ilişkin Reagan’la birlikte yaşadığın mı?”

Bana, *Vaaay, bu da nereden çıktı şimdi?* bakışı attı ama ben sessiz kaldım ve cevap vermesini bekledim.

“Reagan sana tüm bunları önceden anlatmadı mı?”

“Hayır, anlatmadı.”

Kaşlarını kaldırdı, az daha ona dokunmak için uzanacaktım ama bunu beceriksiz bir şekilde yapabilirdim. “Buna inanması oldukça güç,” dedi gözlerini tekrar yola çevirerek.

“Neden?”

“Çünkü Reagan her şeyi herkese anlatır.”

Ah, sesinde bir gerginlik vardı. Belki de Wesley ilişkilerinde bazı sorunlar olduğunu söylerken haklıydı.

Evet, bana geçmişindeki kızlardan ya da kimlerle yattığından falan bahsetmedi, diyerek onu düzeltmeliydim. Ama onun yerine, “Bunları senden duymayı tercih ederim. Olayları nasıl abarttığını biliyorsun,” dedim. Ardından, kendimi bok gibi hissetmeme sebep olan ağır ve yapışkan bir şey boğazımdan geçerek mideme indi. Ve Talon’layken bu şekilde *hissetmeme-liydim*. Bu yüzden, mantram olan cümleyi tekrarlayarak vücudumu saran suçluluk duygusundan derhal kurtuldum: *Sonunda hepimiz mutlu olacağız.*

Çıkış yoluna sapmadan sinyal verdi, çıkan ses kafamda yankılanıyordu. Talon parmaklarıyla direksiyona vurdu ve hafifçe bir omzunu silkerek sordu. “Beni ne zamandır tanıyorsun, Kayla?”

Kalbinin dakikada milyon kez çarptığını görmezden gel ve cevap ver! “Hmm, Reagan’la çıkmaya başladığından beri *tanıyorum*. Ama seni bundan çok önce biliyordum.” Bundan çok çok çok uzun zaman önce. Sekiz yıl boyunca her gün seni izledim.

“Peki, benim hakkımda ne biliyorsun?”

Gezegendeki en güzel insan olduğunu biliyorum. Bir kız odaya girdiğinde oturacak başka bir yer yoksa ona yer verdiğini biliyorum. Kız kardeşini ne zaman görsen, onu nereye isterse götürmek için zaman ayırıyorsun. Sadece favori olanlara değil, takımındaki top

tutucuların çoğuna pas vermeye dikkat ediyorsun. Senin için doğru olanı, tam önünde duranı, görememen dışında neredeyse mükemmel birisin. Reagan seni benim sevdiğim gibi sevemez.

Gözlerimi parlak ayak tırnaklarıma çevirdim ve ojemi kazı-maya başladım. “Fazla bir şey değil, sanırım.”

“Namımı hiç duymadın mı?”

Lisemizin Channing Tatum’u olduğunu mu?

Yüzünü boş bakışlarıma dikerek güldü ve yurdumun olduğu sokağa saptı. “Reagan’la çıkmaya başlamadan önce bir hasar kontrolü yapmak zorunda kaldım diyelim.”

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Arabayı durdurmadan, ondan bir şeyler daha öğrenebilmek için beş saniyem vardı. “Kafam karıştı.”

“Cidden, hatırlamıyor musun?” Arabayı yurduma en yakın olan yere çekti, park etti ve kontağı kapattı. “Tam olarak tek eşli biri sayılmazdım.”

Hatırladıklarım birden beynime hücum etti. Bunu olabildi-ğince bastırmiş olmalıydım çünkü Talon Gregory’nin o kadar fazla insanla yatmış olduğuna inanmayı asla istememiştim. Hele aynı anda birden fazla kişiyle birlikte olmasına asla. Bunlar hep dedikoduydu ve ben bunlara inanmamıştım çünkü asla bir erkek fahişe gibi görünmemişti. Ama sanırım bu onun itirafıydı. En azından bana.

“Vay be!” Tanrım! Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim.

Neyse ki güldü. “Biliyorum. Ben de unutmaya çalışıyorum.”

“Bunun nesi kötü ki?” diye sordum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Her ne kadar bunun nesinin kötü oldu-ğunu *tam olarak* biliyorduy sam da. Reagan müthiş özgüvenli görünebilirdi ama o bile bu kadar tecrübeli birine karşı muhte-melen komplekse girerdi. Ah! Tabii ya... hâlâ birlikte yatmamış olmalarının nedeni bu muydu acaba?

Talon dudaklarını tuttu ve ardından aşırı kişisel bir şey paylaşmak üzereymiş gibi geri bıraktı. Bu durumu dikkatli bir şekilde idare etmem gerekiyordu, onu sinirlendirmemeliydim.

Hem zaten bunlar çok eskide kalmıştı. İyi bir arkadaş olduğumu kanıtlamamın tam zamanıydı.

“Gerçekten bilmiyor muydun?” diye gülümsedi bana ama gülümsemesi mavi gözlerine ulaşmamıştı. “Bu konuda pek de sessiz kaldığım söylenemez.”

Sustu ve hiç birmeyecekmiş gibi görünen bir sessizliğe gömüldüm. Bu sevimsiz konuyu neden açmıştım ki?

“Reagan tüm diğer kızları biliyor, değil mi? Yani...” Parmaklarımınla tırnak işareti yaptım. “‘Listenin’ üzerinden geçtiniz, değil mi?”

“Ona her şeyi anlattım... pek hoşlanmadı. Çünkü benim...” Kafasını tekrar koltuğa yasladı ve elindeki anahtarla oynamaya başladı. “Özür dilerim, o senin en iyi arkadaşın. Bunu duymak istemezsin.”

Kapı koluna doğru uzandı, panik moduna geçtim. Beni kapıya kadar geçirmek için dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ama burada arabanın içinde, tuhaf bir biçimde yakınlaşmıştık ve onunla konuşmak istemediğimi düşünmesini istemiyordum.

“Talon,” dedim pazularını tutarak. Minik elim etrafını saramamıştı ve *Kutsal Pazular! Lütfen beni kollarının arasına al ve asla bırakma!* demek yerine söyleyeceklerime odaklanmalıydım.

Elini kapı kolundan çekti, ben de, her ne kadar istemesem de, tuttuğum kolunu bıraktım. “Reagan benim tek arkadaşım değil. Benimle konuşabilirsin ve eğer istemiyorsan ona bir şey söylemem.”

Gülümsedi ve bu sefer gülümsemesi safır gözlerine kadar ulaştı. Konsolun üzerine eğildi ve... Neler oluyor? Beni öpmeyecek, değil mi? Her ne kadar aramızdaki kimya tıpkı karpuzlu parfüm gibi arabanın içini dolduruyor olsa da Reagan’a bunu yapamazdı. Hareket edemedim, dudaklarına bakmaktan ve benimkilerle birleşmesini istemekten kendimi alıkoyamadım... ama henüz değil. *Henüz değil!* Bunu bağırarak istedim ama yapamadım. Yüzünü döndürerek omzuma yaslandı ve bana dolmasını istediğim koca pazulu kollarıyla sarılarak hayatım-

daki en güzel kucaklaşmayı yaşattı. Tam anlamıyla orgazmikti, kabul etmek ne kadar utandırıcı olsa da, bunu tanımlamanın başka bir yolunu düşünemiyordum. Ve Talon'ın satır aralığını iyi okuyup okumadığını merak ettim çünkü çok fazla düşünmüş olsam da, bu isteğimi yüksek sesle dile getirmediğimi biliyordum.

Bana sarılmasının getirdiği rahatlıkla omzunun üstünden iç çektim. Ağzını açtığıdaysa sıcak nefesinin boynumda gezindiğini hissettim.

“Teşekkürler, Kayla.” Geri çekildi ve parmağıyla burnuma dokundu, aslında bu da beni şaşırttı çünkü asla böyle şeyler yapmazdı. “Çok uzun zaman önceydi ve Reagan’la benim bunları atlattığımızı düşünüyorum. Daha fazla konuşmak isterdim ama uykuya bastırıyor.”

Tabii ya! Gözleri uykusuzluktan şişmişti. “Eve kadar sürebilecek misin?”

“Fazla uzakta değil. Hallederim.”

“Eve varınca bana mesaj at, böylece direksiyon başında uyuyakalmadığını bilirim.”

“Tamam.” Tekrar kapı koluna uzandı. “Önce, seni eve bırakalım.”

Yurt görevlimiz bu kadar baş belası biri olmasaydı, Talon’a, Reagan gelene kadar onun yatağında yatmasını önerirdim, ben de böylece onu uyurken izleyebilirdim. Ama bunun yerine, merdivenlere kadar bana eşlik etti, odama girince yatağıma oturdum ve gözlerimi telefonuma diktim, zaman o kadar yavaş akıyordu ki tamamen durduğundan emindim. Ama sonunda telefonumun ışığı yandı ve Taylor Swift’in “You Belong with Me”¹ şarkısı çaldı. Talon şarkım.

Eve vardım. İyi geceler!

Talon’la dolu rüyalara dalmadan önce mesajı milyonlarca kez okudum.

1 Aralarındaki mükemmel uyum sonucunda iki insanın birlikte olması gerektiğini gösteren ifade. “Sen ve ben birlikte olmalıyız.” (ç.n.)

İlerleme Raporu: 12 Aralık

Biraz yol kat etmiş olabileceğimi düşünüyorum. Talon bana açılmaya başladı! Geçen gün, büyük sırrını benimle paylaşacak kadar çok yakınlaştığımızı söyleyebilirim. Ve o zamandan beri tam kırk iki dakikayı baş başa geçirdik. Hepsini bir kerede değil. Biraz orada biraz burada. Mesela dün, dersten sonra tuvalete birlikte yürüdük. Talon'dan başka hiçbir şeyin olmadığı bir dakika otuz yedi saniye. Cennet böyle bir şey olmalıydı. Onun da aynı şekilde hissettiğinden eminim, her ne kadar tek konuştuğumuz otuz altı yaşındaki hocamız Summers'ın boynundaki morluk olsa da. Aferin ona.

Eve dönüş yolculuğu şu ana kadar başımıza gelmiş en güzel şey olacak!

7. Adım:

Baş Başa Vakit Geçirme Fırsatını Bulduğunda Aptalca Şeylerden Bahsetme

(Ve yirmi saniyede bir iç çekme!)

İki haftalık giyecek: tamam.

Diş fırçası: tamam.

İki kutu buğday krakeri, bir poşet donmuş hayvan kurabiyesi ve altılı Arrowhead su şişesi: tamam, tamam ve tamam.

Peki ya sinirler? *Koocammaan* bir tamam. İçimdekilerin hepsini kusabilirim.

Talon'la arabada yalnız geçirdiğim on beş dakikanın sinir bozucu olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise önümde koca bir on üç saat vardı: Wesley'nin bana ayarladığı araba yolculuğu.

“Wesley, bana yardım et!” diye haykırdım ve yatağıma atlayarak gözlerimi kolumla kapadım. Sohbet konularından oluşan bir listeye ihtiyacım vardı ve onu yarına kadar ezberlemeliydim. Eğer orada tuhaf, ezik bir moron gibi oturursam, tüm tatili odamda ağlayarak, romantik komediler izleyip yaşamak istediğim şeylerin benim değil de film yıldızlarının başına geldiği her seferde televizyona patlamış mısır fırlatarak geçirecektim.

Wesley pis pis gülererek yatağa yanıma oturdu, akustik gitarını eline almış hafifçe tıngırdatıyordu. “Çok zavallısın. ‘Talon ve ben ruh ikiziyiz’ geyiğine ne oldu? Ruh ikizlerinin konuşacak bir şeyler bulmak için yardıma ihtiyaç duyacaklarını sanmazdım.”

Gitarını bıraktığı saniyede karnına muhteşem bir dirsek geçirdim. Cenin pozisyonuna geçti, bir yarısıyla gülüyor diğer yarısıyla acı içinde kıvranıyordu.

“Salak. Araba yolculuğun için *sana* yardım ediyorum.”

Yataktaki duruşunu duvara yaslanacak biçimde değiştirdi. Elini dirsek attığım noktaya götürdü ve acısını dindirmek için ovalamaya başladı, ardından akustik gitarını tekrar kucağına aldı. Muhtemelen onu şu an zırh olarak kullanıyordu. “Gerçekten, Reagan’la ben zamanımızı konuşmaktan çok uyuyarak geçireceğiz sanırım.”

“Sıkıcı.” Yanına oturabilmek için biraz kaydım. “Bu fırsattan yararlanmak istemiyor musun? Her şey bunun için değil miydi?”

“Sanırım. Ama iş onunla yalnız kalmaya gelince o kadar da rahat olamıyorum. Geçen hafta, siz gittikten sonra nasıl saçmaladığımı görmeliydin. Uyumak en çıkar yol olabilir.”

Uyurken ağzını kapadığı için gerçekten de en çıkar yolun bu olduğunu söyleyecektim neredeyse ama ne kadar üzgün göründüğünü fark edince kendimi tuttum. Kahretsin, laf sokma fırsatını kaçırmıştım.

“Reagan seninle vakit geçirmekten çok keyif aldığını söyledi.” Külliye yalandı ama keyif almadığını da söylememişti. “O kadar da kötü olamaz.”

Kafasını çevirerek “tamamen sallıyorsun” bakışı attı ve uzun parmaklarını gitarın tellerinde gezdirdi. “Talon’ı gördüğün zaman dizginleyemediğin tuhaf iç çekmelerinin farkındasın değil mi?” Omzuna bir yumruk attım, karşılık vermek için ellerini gitarından çekti ama çok sert vurmamıştı. “Eh, Reagan’layken... özellikle yalnızken, ben de ona dizginleyemediğim tuhaf bir biçimde aptal aptal bakıyorum.”

“Ne?”

Tekrar gitarına döndü ve çalmaya başladı. “Aptal aptal bakıyorum. Sanki beyin ölümüm gerçekleşmiş gibi. Bir şey söylüyor ama ağzının hareket ettiğini gördüğüm halde duymuyorum. O da bana evde kimse yokmuş gibi bakıyor.” Alnına vurdu,

ardından uzun, kemikli elleriyle yüzünü kapadı, fon müziği olmayınca oda birden sessizliğe gömülmüştü.

“Dalıp gidiyorsun. Ne var ki bunda? Bunu herkes yapıyor.”

“Evet ama o kadar sık oluyor ki bunun onu huzursuz ettiğini biliyorum.”

“Hiçbir şey Reagan’ı huzursuz edemez.”

Bu onu rahatlatmışa benziyordu. Yüzünün yarısını kapamaya devam eden elinin arasından gülümseyince çenesindeki gamzesi biraz daha belirginleşti. “Evet, bu konuda haklı olabilirsin.”

“Ben her konuda haklıyım.” Yataktan atladım ve laptopumu açtım. “Pekâlâ,” dedim parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdirirken, o da gitarını tıngırdatmaya geri dönmüştü. “Bana yarın ne konuşacağımı söyle.”

* * *

“Sadece pepperoni mi? Neden sosis ve pepperoni değil? Ya da zeytinli ya da Kanada salamlı?”

Talon bir tek kulaklığı kulağına takmış iPod’undaki şarkılara hızlıca göz gezdiriyordu, öteki kulaklıksa yakası düğmeli mavi gömleğinin altındaki kaslı göğsünün üzerinde sallanıyordu. Böylesine –bunu karşılayacak başka bir kelime yok– sıkılmış görüldüğü için onu suçlamıyordum. Tüm bu pizza muhabbetiyle kendimi de uyuklatacağımı düşünüyordum. Ve arabaya bineli yalnızca yirmi dakika olmuştu. Offf.

Wesley gitarına göz kulak olsa iyi ederdi. Geleceğinin tehlikeye olduğunu seziyorum.

Talon sonunda omuz silkerek, “Bilmiyorum. Düz pizza seviyorum galiba,” dedi.

“Düz pizza peynirlidir. Dört çeşit peynirli olmadığı sürece. Dört peynirin ne olduğunu da hatırlayamıyorum gerçi. Mozzarella, o zaten hepsinde var. Başka ne vardı? Feta olamayacağını biliyorum. Çünkü fetayı pişirdiğinde, bok gibi kokuyor.” Ona göz kırptım, yarım ağız güldü. O tuhaf “madem espri yaptın

güleyim bari” gülüşlerinden birine benziyordu. Suratımı klaksona çarpmak istedim.

Başka erkeklerin yanında çene çalmadan duramaz – Wesley’nin yanında bile– ve anlattığım her şeyi müthiş ilginç, eğlenceli bir hale getirebiliyorken, kendimi özene bezene yaratılmış bu müstesna erkekle konuşurken bulduğumda neden peynir hakkında zırvalıyordum? Talon diğer kulaklığını da taktı ve koltuğuna gömüldü. Çok güzel. Gerçekten çok güzel. Tuhafliğin zirvesine erişmiştim.

Umutsuz vakaydım. Bacaklarının arasındaki bir kutu krakere uzanmadan önce gözlerinin hâlâ kapalı olup olmadığını kontrol ettim, halbuki aç bile değildim. Muhtemelen kusmak için bir benzin istasyonunda duracaktım çünkü midem kasılıyordu. Onu yemekle doldurmak anında geri çıkmasına sebep olacaktı.

Talon döndü ve kolum uyluklarının arasında sıkışıp kaldı. Kapalı gözleri bir anda açılınca koltuğuma sıçradım ve araba otobanın kenarındaki sarsma bandına savruldu. Yüzüme yirmi litre kan hücum etmişti.

Suratına bakamıyordum. Az daha kasıklarına dokunacaktım. O an, sürücü koltuğunda otururken ölebilirdim.

Kulaklarımdaki zonklama geçince, bir şey daha duydum ve sonunda gözlerimi Talon’a çevirmek için gereken cesareti topladım, deli gibi gülüyordu. Onunla konuşurken, sanki kafamın kenarında bir sifon varmış da biri onu çekmiş gibi, yüzümdeki yanma aşırı sıcaktan ılığa geçmiş ve kan bedenimin diğer bölgelerine geri dönmüştü.

Bir kulaklığını çıkararak, “Ben de aramızda olanların daha tuhaf bir hale gelemeyeceğini düşünüyordum,” dedi gülmesine ara vermeden.

Bu lafın üzerine gülmem son buldu. Tam bir fiyasko olduğumun farkındaydım. “Özür dilerim. Niyetim...”

“Kayla, sadece kız arkadaşımın en yakın arkadaşı olmandan ve bizim burada birlikte yalnız olmamızdan bahsediyordum. Tuhaf olan *sen* değilsin.”

Pizza muhabbetim aynı fikirde değildi. “Önceden de söylediğim gibi, sen de benim arkadaşısın. Bu durum o kadar tuhaf olmamalı.”

“Evet.” Bir elini kafasının arkasına koyarak tekrar geriye yaslandı ve gözlerini kapadı. “Reagan’ın sözü açılmışken, bana bir görev verdi.”

“Öyle mi?”

“Noel hediyesi olarak ne istediğini öğrenmem için ağzını aramamı istedi. Bunu kurnazca bir yöntemle yapmamı söylemişti ama...”

Güldüm. “Doğrudan sormuş olman daha iyi. Bu sene beni utandırmayacak bir hediye istediğimi söyle.”

“Sana aldığı iç çamaşırıyla kumaş yumuşatıcısını beğenmedin mi?”

Tepkimi ölçmek için bir gözünü açtı, ben de öğürerek ve yüzümü ekşiterek karşılık verdim. Reagan geçtiğimiz Noel bana bir g-string almıştı. Ve bu herhangi bir Noel değildi, çocuklarla birlikte geçirdiğimiz ilk Noel’di. Wesley ve onun koca ağzından çıkan milyonlarca saçma şakayla övgüye katlanmak zorunda kalmıştım.

“Peki, daha açık olabilir misin? Eğer ona sadece bununla gidersem, beceriksiz herifin teki olduğumu haykırıp boğazıma sarılacaktır.”

Sesinde bir başka gerginlik daha. Bunun üstüne gitmek ve sonucunu görmek istiyordum ama bunu üzerinde Ben Bayan Talon Gregory Olmak İstiyorum yazan kırmızı bir bayrak göndermeden yapmanın bir yolunu biliyordum.

Ama yalnızca iki haftam kalmıştı. *Hiçbir* fırsatı kaçıramazdım.

“Her şey yolunda mı?”

Gözlerini açmadan omuz silkti. Ters psikolojisi taktiğini uyguluyorum.

“Ona bir şey söylemem ama konuşmak istemiyorsan da anlarım. Sorun değil.”

“Son zamanlarda benimle çok uğraşıyor. Nedenini bilmiyorum. Ama sanki birdenbire ona yetersiz gelmeye başladım.” Dökülmesi sadece iki saniye sürmüştü. Kayla’ya bir puan!

Başımı salladım ama sonradan gözlerinin kapalı olduğunu hatırladım. “Onunla bunun hakkında konuştu mu?”

“Denedim. Bana bir deliymişim gibi davranıyor ve olayı geçiştiriyor. Aşırı sinir bozucu ama kavga etmek istemediğim için olayı uzatmıyorum.”

Tam da Reagan’ın yapacağı türde bir hareket. “Ona nasıl hissettiğini söylemelisin. Sinirlenebilir ama ciddi olduğunu bilmesi gerekiyor. Belki sonrasında sorunun ne olduğunu anlayabilirsin.”

“Sorunun ne olduğunu bilme ihtimalin yok, değil mi? Beni kesinlikle büyük bir deritten kurtarırdı.”

Ona bir göz attım ve gülümsediğini gördüm. Omzunu dürtmek için ani bir istek duydum ama bu fazlasıyla kardeşçe görünürdü. Tıpkı Wesley’ye yaptığım gibi. Bu yüzden ellerimi direksiyondan kaldırmadım. “Üzgünüm. Burnumu sokmak istemezdim,” diye yalan söyledim. Çünkü Reagan’ı görür görmez bu sorunu eşelemeye devam edecektim. “Ama eğer seni bir tartışmadan kurtaracaksa, ona arabam için yeni bir koltuk kılıfı istediğimi söyleyebilirsin. Ve pembe olmasın. Siyah ya da göze barmayacak başka bir renk istiyorum. Gerçi, senle Wesley’yi pembe koltuklarda oturmuş arabamı kullanırken izlemek oldukça eğlenceli olurdu.”

“Beni büyük bir deritten kurtardın, Kayla.”

Koca bir sırtışın yüzümü ele geçirme tehdidine karşı direndim. Artık her şey daha kolaylaşmıştı, rahatlayabilir ve aptal pizza muhabbetinden farklı bir konu açabilirdim. Sevinç çılgınlıkları atmak ve telefonumu çıkarıp Wesley’yi aramak istiyordum. Şu anda benim adıma mutlu olabilecek bir tek o vardı.

“Biraz mola verebilir miyiz? Tüm bu pepperoni muhabbeti beni acıktırdı, bakalım yiyecek nelerimiz var.”

Talon karnını ovaladı ve ben o eli kışkandım çünkü şu anda enfes karın kaslarının üzerinde dolaşıyordu.

“Tabii. Önce biraz kestir, sonra bir şeyler yer ve koltukları değiştiririz.”

Umarım uyandığında beynimi bir sürü muhteşem ve ilgi çekici konuyla doldurmuş olurum.

8. Adım:

Kendini Ailesine Sevdir

(Yanmış kurabiye yemek zorunda kalsan bile.)

Üniversiteye başlamadan önce Talon'ın evi uğrak mekânlarımızdan biriydi. Araba durur durmaz dışarı fırladım ve kendimi ön bahçedeki kar yığınının üzerine attım. Kar, seni ne kadar da özlemişim! Berkeley'de kara dönüşmek isteyen ama bunu bir türlü başaramayan iğrenç yağmurdan başka bir şey yok. Spokane'ı tercih ederim.

Talon çantasını yere bıraktı ve yanıma atlayarak kar yığınınına gömüldü. O an kar melekleri olmak için yaşımızın fazla büyük olduğunu düşündüm ama ikimiz de karın içinde kollarımızı savuruyor, bazen de birbirimize vuruyorduk.

Oynamayı bıraktık ve ben iç çektim ama Talon iç çekmelerimden birini değil. Üniversiteyi seviyordum, tek başıma yaşamayı seviyordum ama evde olmanın kalbimi ısıtan farklı bir yönü vardı.

"Sıcak çikolata istiyorum," dedi Talon doğrudan. Muzip bir şekilde gülümsedi ve elini bana uzattı. Küçük parmaklarımı büyük erkeksi elinin içine yerleştirdiğimde, aniden Talon iç çekmelerinden biri kaçtı ağızımdan. İçimden kendime lanet ettim.

Ayağa kalktığımda paltoyla kaplı göğsüne daha bir yaklaştım, elimi tutmaya devam ettiği için de çarpıntım gittikçe artıyordu.

Cebinde taşıdığı nane şekerinin kokusunu alabiliyordum. Belki de nefesiydi. Bilmiyorum. Umursamıyordum. Şu an gerçekten herhangi bir şeyi ne biliyor ne de umursuyordum. Gözlerini gözlerime dikti, bir çarpıntı daha, nefes alamıyordum. Nane şekerinin kokusunu bile alamaz olmuştum çünkü burun delikle-rimden içeri hava girmiyordu. Dudaklarımı bu muhteşem suratın herhangi bir yerine yapıştırmaktan kendimi alıkoyabilmek için kafamın içinde Reagan'ın adını defalarca tekrar ettim.

Neler oluyordu? *Reagan senin en iyi arkadaşın.* Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Bu normal değil! *Reagan senin en iyi arka-daşın.* Gülümsüyor. Tanrım, hâlâ elimi tutuyor. *Reagan senin en iyi arkadaşın.* Bana doğru mu eğiliyor? Hayır, olamaz. Evet, oluyor! *Reagan senin en iyi arkadaşın.*

Eğildi ve ayağımızın dibinde duran çantasını aldı, yüzü şu anda benim yüzüme aşırı yaklaşmıştı. Ama ben bunları düşü-nürken, o elimi bıraktı ve bir adım geri çekilerek çantasını omzuna geçirdi.

Aklımı kaçıırıyordum.

“Talon gelmiş!” Benim bedenimde bir kız –yani ilkokula giden birininkine benzeyen bir beden ama bu kız *gerçekten* ilko-kula gidiyordu– kapıdan dışarı fırladı, üzerinde paltosu yoktu. Ayağına geçirdiği parmakarası terlikleriyle kara aldırmadan koştu ve abisinin üstüne atıldı. Talon’ın omzunun üstünden tiz sevinç çığlıkları atarken uzun sarı saçları kocaman açılmış ağzının içine giriyordu. “Buradasın! Buradasın! Buradasın!”

Seksi bir erkeği daha seksi yapan bir şey varsa, o da küçük kız kardeşiyle kucaklaşmasını izlemektir. Kardeşini tutup kaldırdı ve ayakları üşümesin diye onu eve taşıdı. “Deli kız. Tatili hasta bir şekilde yatarak mı geçirmek istiyorsun?”

Celeste benim kollarıma atılmadan önce ona bir surat yaptı. “Aman Tanrım, Kayla. Sana anlatacak çok şeyim var.”

“Ona mı? Ona anlatıp da bana anlatamayacağın neyin olabilir ki?” Talon on iki yaşındaki kardeşine dünyadaki en tatlı bakışı attı.

Celeste'in tek söylediği, "Kız işleri," oldu ve beni mutfağa sürükledi. Yanmış çikolata ve balkabağının kokusu burnumun deliklerinden içeri süzüldü, düşüncelerimi belli etmemeye çalıştım. Tanrım, o fırının içinde neler olmuştu?

"Bu koku da ne?" Görünüşe göre Talon benim kadar düşünceli değildi ama sonuçta kendi eviydi. "Birisi çürük balkabağı pişirmiş gibi kokuyor."

"Annem bunu söylediğini duymadığı için şanslısın. İki saattir bu kurabiyeleri pişirmek için uğraşıyor, sadece senin için."

Talon ağzının fermuarını çekiyormuş gibi yaptı ve Celeste sırtını döner dönmez suratını ekşitti. En güzel kız kıkırdamamla ona karşılık verdim. Bunlar muhtemelen sonradan kusmasına neden olacaktı ama buna rağmen annesinin pişirdiği kurabiyeleri yiyeceğini ve tadına bayıldığını söyleyeceğini biliyordum.

"Gidip bir üst kata bakacağım," dedi Talon çantasını tutarak. "Ben yokken, kız muhabbetinizi ya da her neyse işte onu yapın çünkü gecenin geri kalanında kız kardeşimi kimseyle paylaşmaya niyetim yok."

Gülümsedi, ben de iç çektim çünkü fazlasıyla mükemmeldi.

Celeste tekrar kolumu çekti ve bana paltomu çıkarıp masaya oturmamı söyledi. Önemli haberleri vardı. Karşımdaki koltuğa otururken fal taşı gibi açılmış mavi gözlerindeki heyecan görülmeye değirdi.

"Buna inanamayacaksınız ama ilk öpüşmemi yaşadım!"

Bir sevinç çığlığı attım, benden beklediğine emin olduğum karşılığı vermiştim çünkü Talon'a anlattığı takdirde, maço abi triplerine gireceğini biliyordum. Ben bu triplere girmezdim. Asla sahip olamadığı ablası olacaktım. Bu boşluğu genelde Reagan dolduruyordu ama hey, burada olan bendim. Talon'ın beni görmesinin yolunu bulmak zorundaydım. Er ya da geç birbirimiz için yaratılmış olduğumuzun farkına varacaktı. Yani kardeşiyle olan bağına bir baksanıza.

Masaya eğildim ve Celeste'in titrek ellerini tuttum. "Her detayı öğrenmek istiyorum!"

* * *

Kurabiyeler bir felaketti, o an ağızımdakileri tükürmenin kibar bir yolunu biliyor olmayı istedim. Ama Bayan Gregory öyle bir bakıyordu ki sanki bakışlarını benden uzağa çevirdiği anda binlerce parçaya bölüneceğimden korkuyor gibiydi. Kaşlarını havaya kaldırmış, çikolata parçacıklarıyla süslediği balkabaklı kurabiyeleri hakkındaki değerlendirmemi bekliyor, bekliyor, bekliyordu. Ağızımdakileri yutmak için kendimi zorladım.

“Müthiş lezzetli!” dedim, sanırım biraz fazla bağırımtım. “Tarifini alabilir miyim? Babamı bunlardan yapması için darlamayı düşünüyorum.”

Yüzündeki gerginlik yok oldu, elini sallayarak, “Aman canım sen de, abartma lütfen. Balkabaklı kurabiyelerin en basit tarifi bu,” dedi ve arkasını dönerek bir avuç lezzetli kurabiyeyi küçük bir poşetin içine doldurmaya başladı. Fırsattan istifade, elimdeki kurabiyenin büyük bir kısmını ceketimin cebine sokuşturarak bu eziyete bir son verdim. Talon, kendi kurabiyesini de benim cebime tıktırırken büyük bir kahkaha koyverdi. Ona dirsek atmayı ya da bir şekilde dokunmayı çok istedim ama tekrar, fazlasıyla kardeşçe görüneceği için bunu yapmadım.

Bayan Gregory poşeti bana uzatmadan önce iyice bir sallayarak ağzını bağladı. “Bunları eve götür. Dâhi aşçı babanın bir ısıklık alır almaz tarifini çözeceğinden eminim.”

Talon neredeyse attığı kahkahada boğulacaktı ve bu sefer ayağına tekme atma cesaretini kendimde buldum. Ama attığım tekme o kadar hafifti ki, eminim hissetmemiştir bile. Bravo. Ya masa altından ona dokunmaya çalıştığımı düşünürse?

“Anne, tamam. Kayla, herhalde, buradayken kendi evini de ziyaret etmek isteyecektir.”

Annesi, Talon’ı eliyle durdurdu ama yanakları hafifçe pembeleşmişti. Talon’ın da utandığı zaman yüzünün aldığı rengi andırıyordu. Aslında o da yalnızca bir kere olmuştu ve gezegendeki en seksi şeydi.

“Ailene selam söyle.”

Başımı salladım ve kurabiyeler için teşekkür ettim, ardından Talon paltomu giymem için bana yardım etti. Tam bir centilmen değil mi? Sevgilisi bile değilim ve o bana sanki dünya kraliçesiymişim gibi davranıyor. Ona biraz daha âşık oldum.

“Yarın ne yapıyorsun?” diye sordu. Kollarını bağlayıp kapıya yaslandığı zaman kasları esnemiş ve pazuları daha da ortaya çıkmıştı. Sinirli bir şekilde çenemi sildim çünkü eğer ağzım sulanmışsa, salyalarım orada donup kalacak ve beni sonsuza kadar sürececek bir utancın içinde bırakacaktı.

“Hiçbir şey,” dedim dürüstçe. “Bir şeyler yapmak ister misin?”

Ona tekrar beyin dalgaları gönderdim. *Evet de, evet, evet!*

“Tabii ki. Yarın güneşli görünüyor, bugünkü gibi soğuk olmayacakmış. Spiral atışı çalışmak ister misin?”

Taş gibi poposunun benden uzaklaşmasını izleyebilmek, elimi topun yüzeyindeki şeritlerin üstünden tutması ve belki de peynirli pizza olmayan bir konu hakkında konuşabilmemiz için iyi bir fırsat olurdu? Neredeyse, *İşte bu be!* diyecektim ama serinkanlı (tabii canım!) duruşumu bozmadım ve sadece, “İyi fikir,” dedim.

Beni arabama kadar geçirdi, tam bir leyla olmuştum çünkü sanki şahane geçmiş bir görüşmenin ardından bana tekrar buluşmayı teklif etmiş gibi hissediyordum. Evet, hayal âlemindeydim. Ve gerçekler suratıma çarpana kadar bir süre daha burada kalacaktım.

Bana kapıyı açmak için eğildiğinde yüzü benimkine müthiş yaklaştı. “Yolculuk için teşekkür ederim. Muhtemelen yalnızca benzine harcayacağım bin dolara yakın bir masraftan kurtardın beni.”

“Eğer benzin parasının tamamını ödememe müsaade etseydin, seni daha fazla masraftan kurtarabilirdim.”

“Nasıl bir arkadaş böyle bir şeye izin verir ki?”

Sustuk ve ben “Reagan” derken o da “Wesley” dedi, ardından gülüştük. Muhtemelen, aramızda geçen 327 numaralı epik andı.

“Yarın ararım.” Gülümsedi, iç çekmemek için çok uğraştım ama kahretsin, kendimi tutamadım. “Ah, Kayla?”

Tekrar iç çektim. Grrr... “Evet?”

“O boktan kurabiyeyi yediğin için çok teşekkürler.” Kura-biye poşetini gösterdi. “Reagan olsa hepsini yere tükürmüştü. Ve annemi çok mutlu ettiğinin farkındayım. Beni ne kadar ana kuzusuymuşum gibi gösterse de, bunun anlamı benim için çok büyük.”

Bir şey dedim. Sanırım “hı hı” ya da “evet” ya da buna benzer aptalca bir şeydi. Ama en azından kapıyı kapamadan önce tekrar gülümsedi ve eve doğru hafif tempo koştu. Gözden kaybolana kadar gözlerimi poposundan ayırmadım.

Eğer bana buna benzer başka anlar yaşatacaksa ömrümün geri kalanı boyunca boktan yemekler yiyeceğime ant içerim.

İlerleme Raporu: 18 Aralık

Önümde, Reagan ve Wesley'nin evde olmayacağı bir hafta sonu var. Talon'ın beni görmesini sağlamak için kullanabileceğim bir hafta sonu.

İşte düşündüklerim...

- Ona dokunmak için bahaneler üret. Her ne kadar içimin suçluluk duygusuyla kıvrınmasına sebep olsa da, bunun yapılması gerekiyor.
- Güzel görün.
- Geçirdiğim her saniyeyi baş başa yaşayalım! Ailesi oldukça tatlı, benimki de öyle ama bu sefer yalnız kalmamız gerekiyor. Ve ben saçmasapan muhabbetlerle işi bok etmeyeceğim. Çok daha iyi fikirlerim var.

Tüm geceyi futbol terimleri çalışarak geçirdim. Netflix'teki spor filmlerine bile baktım ve filmleri “önceden izlediklerim” ile “önerilenler” kısmına ekledim böylece sayfaya girdiğimizde benim bu konuyla ne kadar ilgili olduğumu anlayabilecekti. Bir hayli su depoladım çünkü Talon sudan başka bir şey içmiyordu. Deve olduğuna yemin edebilirim. Üstelik pijama tarihinin en şirin pijamalarına sahibim. Bir saat içinde gelecek ve ben yataktan henüz kalkmışım gibi davranacağım. Evet, yataktan yeni çıkmış halimle bile bir süper modele benziyorum!

Peki, tamam, belki bir süper modele benzemiyorum ama gözaltı torbalarım yok ve gül gibi kokuyorum.

Bugün bizim için aşk dolu bir gün olacak!

9. Adım:

Suç Ortağına Biraz Daha İnan

(Çünkü ne yaptığının tamamen farkında gibi.)

Skype'ın arama tuşuna basmadan önce laptopumun kamerasını temizledim. Reagan ekranda belirdi, tüm geceyi ayakta geçirmişe benziyordu. Saçlarını özensizce arkadan bağlamış ve suratı çökmüş bir halde elinde kocaman bir kahve fincanı tutuyordu. Ancak beni görebilecek kadar açabildiği gözkapaklarına önceki gün yaptığı makyaj akmıştı.

“Günaydın, nar çiçeğim.”

“Ahhh,” diye inledi, ardından kahvesinden bir yudum aldı. “Saatin kaç olduğunu biliyor musun?”

“On bire yaklaşıyor.” Laptopumun saatini kontrol ederken güldüm, 10:49’u gösteriyordu. “Dün gece Wesley’yle ne yaptınız?”

“Beynimiz akana kadar çalıştık.” Esnedi ve gözlerinde biriken çapakları sildi. “Hâlâ uyuyor.”

Kafamı olduğu tarafa çevirdim. “Nereden biliyorsun?”

“Çünkü şu an senin yatağında.”

“Ne?”

“Şşşş...” Sanki yüzlerce kilometre uzağında değil de yanındaymışım gibi kulaklarını kapadı. “Çok erken.”

Diyene bak. Sanki ucuz aşk şarkıları ve yastık savaşlarıyla beni uyandıran her zaman kendisi değildi. Sesimi alçalttım. “Benim yatağımda ne arıyor?”

Gözlerini devirdi ve kahvesinden bir yudum daha aldı. “Ah, bilirsin işte, dün gece biraz sevişelim dedik ve ben nevresimimi kirletmemek istedim, bu yüzden seninkileri kullandık. Aklını öyle bir başından aldım ki yorgunluktan bitkin düştü ve hâlâ kendine gelebilmiş değil.”

Eğer ikisini bir araya getirmeye uğraşıyor olmasaydım suratımı ekşitir ve bir öğürme refleksiyle tiksintimi dışavururdum. Ama bunu yapmak yerine, “İkinizin bir işler çevirdiğini biliyordum,” dedim.

Bana bir ahududu fırlattı. “Çalışıyorduk, aptal. Bela Brenda’ya yakalanmasını istemedim, bu yüzden burada kalmasına izin verdim. Yatağını ıslatmadığına kefilim.”

Burnumu kırıştırdım, altına işeyip işemediği bir şey fark ettirmeyecekti; döndüğümde yatağım Wesley kokmaya devam edecekti. Kötü koktuğundan değil ama tam olarak yatmadan önce burun deliklerimden içeri girmesini arzuladığım koku bu değildi. İçinize çektiğiniz kokuların tetiklediği anılara bağlı olarak çılgın erotik rüyalar görülebileceğini duymuştum bir yerlerde.

“Neyse, bugün Talon’la birlikte bir şey yapacak mısınız?” diye sordu Reagan kafasını kaşıyarak, arkasında topladığı saçından birkaç tel daha çekip çıkarmıştı.

Omuz silktim. “Öyle görünüyor. Birazdan burada olur. Biraz futbol çalışacağız.”

Reagan filmlerdeki kötü kadınlar gibi gülerken ağzındaki kahveyi klavyenin üzerine püskürttü. Kıyafetinin koluyla temizledi. “Sana bayılıyorum, Kayla. Ama bir yılın ardından şunu söyleyebilirim ki top atma konusunda umutsuz bir vaka olduğundan oldukça eminim.”

“Ben eğleniyorum. Gerisi umurumda değil.”

“Hı hı.” Gülümsedi ve ben bir anlığına panikledim. Talon’a âşık olduğum için futbol oynuyor olduğumun tamamen farkındaymış gibi davranıyordu. Sonra elindeki boş kahve fincanını ekranın dışına doğru fırlattı. “Uyan, ezik! Kayla online! Buraya gel ve bir merhaba de!”

Wesley'nin inlemesini duyunca elim saçma gitti ve saçımı düzeltmeye başladım ki bu tamamen anlamsızdı çünkü saçımın söz dinlediğini hiç hatırlamıyorum ama bu farkında olmadan yaptığım bir şeydi. Çok aptalca. Wesley'ye güzel görünmek zorunda değildim.

Kapı çaldı ve annem Talon'ın geldiğini bildirmek için üst kata bağırdı.

Ah... İçgüdülerim hemen kapımın dibinde olduğunu biliyor olmalıydı, saçımın güzel görünmesini sağlamak için paranoyaklaşmamın sebebi de buydu herhalde.

"Yukarı yolla!" diye bağırdım.

Reagan tiz bir çığlık attı. "Talon mı geldi?"

Kalbim göğsümde açılan yarıktan içeri düştü ve başımı salladım. Birbirlerine öpücükler yollayacaklardı, bu da Talon'ın ekranımı mahvedeceği anlamına geliyordu. Ama buna rağmen, eğer bilgisayarımı öperse, bunu dert edeceğimi sanmıyorum.

Wesley'nin uykulu suratının kameranın görüş açısına girmesiyle Talon'ın kapımı tıklatıp içeri girmesi aynı anda gerçekleşti. Birdenbire görebileceğim rüyaları düşünerek Talon'ın benim yatağımda uyumuş olmasını diledim. Şeftali ve pulbiber kokuyordu. Tuhaf ama aynı zamanda cennetlik bir birleşim. Üzerime eğilerek ellerini masaya koydu ve ekrandaki dostlarımıza muhteşem gülümsemesini gösterdi.

Normalde kontrol edemediğim iç çekmemi dizginledim ve Wesley'nin onaylayan bakışlarını gördüm, yemin ederim. Keşke onunla bir sevinç gösterisi yapabilseydim çünkü şu an ben de kendimle gerçekten gurur duyuyordum.

Ama yine de kafamı çevirip Talon'ın bana aşırı derecede yakın olan muhteşem güzel yüzüne bakmamın hiçbir yolu yoktu. Dudağının ters dönmüş köşesini öpebilir ve Wesley'yle birlikte hazırladığımız planın tamamını çöpe atabilirdim. Üstelik Reagan'ı bu derece incitemezdim ya da Talon'ı bu kadar huzursuz ederek bir daha asla etrafımda olmayı istememesini göze alamazdım.

“Ooohhh, yataktan güçbela kalkmasına rağmen hâlâ dünyanın en güzel kızı olmaya devam eden kişiye de bakın,” diye takıldı Talon. Utanan Reagan’ın yanaklarına bir pembelik yayıldı, onu suçlayamazdım. Eğer Talon benimle bu şekilde konuşsaydı, ayaklarım yerden kesilirdi herhalde.

Wesley güldü ve Reagan’ın görünmesini engelleyerek kame-
raya sarıldı. “Kahretsin, dostum. Beni ağlatacaksın.”

Reagan koluna yumruk atınca nakavt olmuş gibi yere düştü.
“Vahşi!” diye bağırdı ekranın dışından.

“Ayağa kalk, koca bebek.” Reagan gülüyordu, Talon gülüyordu, ben de gülüyordum ve Wesley’nin şu an yaptığı soytarı-
lığa gerçekten minnettardım, böylece banal sevgi gösterilerini izleyerek delirmek zorunda kalmayacaktım, rahatlamıştım.

“Sınavın ne zaman, bebeğim?” diye sordu Talon, Wesley tekrar görüntüye girmişti.

“İki saat sonra. Wes ve ben biraz daha inekleyeceğiz. Sonrası açık mikrofon gecesi!”

Wesley öne eğildi ve Reagan’ın kulağına bir şey söyledi, Reagan kızlara özgü bir şekilde kıkırdadıktan sonra onu itti. Talon masanın üstündeki yumruklarını sıktı ama en iyi arkadaşının sevgiliyle açıkça flört etmesine bunun dışında bir tepki göstermemişti.

“Hey, Kayla? Talon’la biraz yalnız konuşsam sorun olur mu?” diye sordu Reagan çekingen bir şekilde.

“Tabii ki olur. Seni ben aradım, öyle değil mi?” Şaka yaptığı-
gımı anlaması için gülümsedim.

“Peki... Eğer hepinizin önünde oramı buramı göstermemi istiyorsanız, bana uyar.”

İğrenç. Teslim olmuş gibi ellerimi havaya kaldırdım ve sandalyemden kalktım, bu arada Talon’a dokunmamaya dikkat etmiştim. “Tamam, ben gidiyorum. Ama lütfen çıplaklığı asgari düzeyde tutmaya çalışın.”

Kendime onların sevgili olduğunu hatırlattım –şimdilik– ve bunun için sadece biraz daha acı çekmem gerekiyordu, çok

az daha. Ve açıkçası, tüm o şirinlik triplerine tanık olmamayı yeğlerdim.

Wesley de ayağa kalktı ve yurt odamızın kapısının olduğunu bildiğim yöne doğru yürümeye başladı. Reagan el salladı, kapının kapandığını duydum.

Henüz iki adım bile atamamışken, Talon'ın sıcak ve güçlü eli bileğimi yakaladı. Kulağıma fısıldamak için beni kendine doğru çekti. Vay canına. Konsantre olmalı ve bayılmamalıydım.

“Bana bir yerini göstermeyecek. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Pekâlâ... Neden bu konuda bana güvence veriyordu ki?

Görünüşe göre, dile getirmediğim bu soru yüzümde beliriverdiğinden cevap vermişti.

“Bunu söylediğinde biraz endişeli göründün. Hepsi bu.” Pis pis sıırttı.

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı silkerek fısıldadım. “Reagan'ın abartmalarına alışığım. Endişeli değilim.” Eh, artık değildim.

Bana tekrar gülümsedi ve bileğimi bıraktı. Saniyesinde sıcak dokunuşunu özledim ve elini tutup tekrar bedenimin üstüne koyabilmeyi istedim. Ama telefonum çaldı ve beni tuhaf hallerimden kurtardı.

Wesley. Odadan çıkarken kafamı salladım ve sıırttım. Suç ortağımla konuşurken ikisine de özel olarak sohbet edebilecekleri bir ortam yaratıyordum.

“Gördün mü?” diye sordu bana, merhaba dememi bile beklememişti.

“Neyi? Malın teki olduğunu mu? Onu her gün görüyorum.”

“Hahahah. Dün bütün geceyi onunla geçirmemden bahsediyorum. Talon dün senin odanda kaldı mı? Hiç sanmıyorum.”

“Başıma mı kakıyorsun? Gerçekten çok olgunca bir davranış.”

“İyi de, ne zaman olgun biri gibi davrandım ki?”

“İyi tespit.”

“Ayrıca, ben başardığımda, sen de başarmış olacaksın, değil mi?”

Homurdandım çünkü haklıydı. Havlamayı andıran kahkahalarından birini attı.

Tekrar homurdandım.

Tekrar havladı.

“İyi olduğun bir şey yap. Hoşuna gidecektir.”

İyi olduğum bir şey mi? “Ama çoktan...”

“Bana güven.”

Ona güvenmek mi? Bu kadar ukala olduğu için onu boğazlamak istiyordum. Ama yine de ağzımdan “Tamam” lafı çıktı çünkü tartışmak istemiyordum. Sanki Talon ayak tırnaklarına oje sürmeme izin vermekle ilgilenenecekmiş gibi.

“Ya sen ne yapacaksın? İşe yaramadığını bilmene rağmen sınavlardan sonra ona gitar mı çalacaksın?”

“Hey, hey, hey. Kızlar gitara bayılır.”

“Evet ama belki de öncelikli olarak çalana bayılıyorlardır.”

“Ooo.”

“Kalbini söküyormuşsun gibi davranıyorsun, değil mi?”

“Beni fazla iyi tanıyorsun. Bu durum ödümü bokuma karıştırıyor.”

“Sen ve ben ikimiz, dostum.”

“Pekâlâ, Reagan’ın elveda şarkısı söylediğini duyuyorum.”

“Ben de.”

Gülüştük.

“Seni sonra ararım. İkimizin de ne durumda olduğuna bakarız. Bugün için iyi şanslar.”

“Sana da. Hem Reagan hem de sınavların için.”

“Teşekkürler...”

Talon’ın odamın kapısını açmasıyla telefonu kapatmam bir oldu. “Reagan seninle vedalaşmak istiyor.”

Güldüm çünkü “So long, farewell,” şarkısını söylediğini duyabiliyordum, Wesley de ona eşlik etmeye başlamıştı. Mükemmel söylüyorlardı, çok uyumluydular, her zamanki gibi, bu da yüzümdeki gülümsemeyi genişletti.

Belki onlar da ruh ikizidirler.

10. Adım:

Yeteneklerinle Etkile

(0 çaresiz elimden-bir-şey-gelmez havalarını bırak, bariz işe yaramıyor.)

Kaslarına bayılıyorum.

Yalayabilir miyim? Cidden, etrafta kimse yok. Ve tam yüzümün önündeler. Tamamen kaza süsü verilebilir. Dudaklarımı yalıyordum ve upps! Talon'ın koluymuş. Mükemmel bir fikir ama yeterince hızlı davranamadım. Talon'ın beni sıkın kolu gevşedi ve yere yuvarlandı, baştan ayağa kara bulanmış durumda.

“Ben kazandım,” dedi, yumruk yaptığı elini havada sallayarak.

Ah Talon, seni seksi herif, bu güreş müsabakasını benim kazandığımdan oldukça eminim. Eh, kendimi kesinlikle zafer kazanmış gibi hissediyorum.

Paltosunu ona geri fırlattım. Evet, kar savaşımız sırasında çıkarmasını sağlamayı başarmıştım. Yakaladı ve tekrar giymek için doğruldu. Kahretsin, neden bu kadar kolay geri vermiştim ki? Kollarıyla beni yeniden sarmalaması için o paltoyu bir mazeret olarak kullanabilirdim.

“Yeni bir kardan adam yapmaya hazır mısınız?”

“Yıktığımız senin için yeteri kadar iyi değil miydi?” Eskiden Bay Drippy olan kar yığınının doğru elimi salladım. Boynuna taktığımız atkı şimdi yarısına kadar gömülmüş bir haldeydi.

“Hayır, fazla yumuşaktı. Sanki toz şekerden yapılmış gibiydi, onu kolayca yıkıp geçtik.”

“Beni onun üstüne fırlattığını söylemek istiyorsun sanırım.”

“Fırlatmak ağır bir kelime. Hafifçe ittim diyelim.”

“Tabii.”

Kafasını çevirdi, genişçe gülümsüyordu. Yüzü soğuktan kavrulmuştu ve o kadar tapılasıydı ki telefonumu çıkarıp bir fotoğrafını çekmek istedim.

Tamamen müptelasıydım, evet öyleyim.

Ben fotoğrafını çekerken, “Ne yapıyorsun?” diye sordu, tapılası gülümsemesi hâlâ yerindeydi. “Bunu Facebook’a koymayacaksın, değil mi?”

Telefonumu su geçirmez cebime soktum ve fermuarını çektim. “Tabii ki koyacağım! ‘Oyun Kurucunun Kışına Tekmeyi Bastığım Gün’ başlığı altında.”

Aslında, kafamdaki başlık “Gördüğüm En Seksi Gülümseme”ydi ama bunu kendime saklayacaktım.

Cebimdeki telefonumu almaya çalıştı. Kıkırdadım ve yere yuvarlandım, tek eliyle kollarımı tutmuş diğeriyle de cebimin fermuarını çekiştirirken, genizden inanılmaz derecede utanç verici bir şekilde güldüm. Bu gerçekten oluyordu! Rüyalar âlemindeydim ama olanlar gerçektir. Çünkü kendimi çimdikiyordum... eh, sıkıca tutulmuş ellerimle yapabildiğim kadar ve o hâlâ gülüyor, bir anlamda üzerimde yatıyordu. Merhaba! Cennetteydim.

“Lanet şey,” diye güldü kısık sesle, hâlâ fermuarımı açmakla uğraşıyordu. Altından kurtulmaya çalışıyormuş rolü yaptım, sanki serbest kalmak istiyormuşum gibi ama hiçbir şekilde bunun için kendimi zorlamayacaktım. “Sonunda!” dedi, elini cebimden içeri sokup telefonumu çıkarırken.

“Sakın silme!”

Telefonu bana doğrulttu. “Gülümse.”

Başımı kapana kısılmış vahşi bir hayvan gibi salladım, saçlarımla yüzümü örtmeye çalışıyordum ki iyi bir poz yakalayamasın. Ama bir yandan da deliler gibi gülüyordum, karnım o kadar sık inip kalkıyordu ki acaba bunu hissediyor mu diye merak ettim.

“Rahat dur!” Tekrar güldü, içimden gizlice kendimi kutladım çünkü daha önce onu hiç bu kadar çok gülerken gördüğümü hatırlamıyordum. Reagan’layken bile.

Ona net bir poz vermemek için biraz daha kıvrıldım.

“Peki, tamam.” Bir başka düğmeye bastı, güçlü eliyle benimkileri sıkıca kavramaya, ellerimi başımın üzerinde tutmaya devam ediyordu. “Kartopu savaşında seni duman ettiğimi söyle, herkes duysun!”

“Talon, bunu *kaydedemezsin*. Kes!”

Başını salladı. “Yenilgiyi ne kadar erken kabullenirsen, telefonunu o kadar erken geri alırsın.”

Eğer üzerimde bu şekilde durmaya devam edecekse telefonumu geri almak isteyeceğimi hiç sanmıyordum.

“Asla!”

Lanet olsun, ellerimi bırakıyor. Daha da lanet olsun yüzüme bir avuç dolusu kar atmaya hazırlanıyor!

“Talon, yapma.” Evet, Kayla. Yüzündeki o koca gülümsemele seni fazlasıyla ciddiye alacağından emin olabilirsin. “Ciddiyim. Bunu ödeyeceksin.”

Beni kaydetmeye devam ediyordu. Kollarına vurdum, tek amacım şişkin pazularını hissetmekti ama tabii ki ergen vücudum California Golden Bears’in yedek oyun kurucusunun bile dengi değildi... şu an sadece yedek kulübesini ısıtıyor olmasına rağmen.

Kar yavaşça yanaklarıma yaklaşıyordu ve sonunda pes ettim. “Tamam. Sen kazandın.”

Telefonu kapattı ve tekrar cebime soktu. “Aynen öyle.” Beni devirdi ve karın üzerine uzanarak puslu gökyüzünü seyrettik. Buz altımda eriyerek pantolonumu ıslatıyordu ve alnımdaki saç çizgisinden soğuk terler boşanıyordu ama hareket etmedim. Talon’la birlikte soğukta durmak o etrafımdayken hissettiğim sıcaklığı dengeliyordu.

“Hey, top atmak ister misin?” diye sordu, zorlukla soluk alıyor ve ağzı kulaklarına varacak şekilde gülümsüyordu. Ah, onu o kadar çok seviyorum ki!

“Hmm...” Wesley’nin top olayını bir kenara bırakmamı söylediğini biliyor ama yine de hareket halindeki poposunu izleme fırsatını kaçırmak istemiyordum. Buna rağmen –kabul etmekten her ne kadar nefret etsem de– Wesley haklıydı. Talon’ın *beni* görmesini sağlamak konusunda şimdiye kadar gerçekten de hiçbir işe yaramamıştı. Ben ona baktığımdan emindim ama onun da beni iş üzerindeyken görmesi gerekiyordu.

Ama hangi konuda iyiydim ki?

“Aslında, başka bir şey yapmak ister misin?”

Seksi yüzünü bana doğru çevirdi, saçından karlar düşüyordu. Onu cidden yiyebilirdim. “Ne gibi?”

Bunu soracağını biliyordum ve hâlâ bir cevabım yoktu. Bowlingte fena değilimdir ama onun benden iyi olduğuna eminim. Gerçi, poposunu orada da dikizleyebilirdim. Hmm... oldukça cazip.

Cazip ama yeterince iyi değil. Grr... Wesley’nin bana Talon’ın sevdiğini söylediği ve belki benim de becerebildiğim şey neydi?

Ah! Buldum.

“Aç mısın?”

Güldü. “Ben bir futbolcuyum. Her zaman açımdır.”

“O zaman gidip iştahını kabartalım.” Vaay, ağzımdan onu ayartmaya çalışıyormuşum gibi çıkmıştı. Ama Talon bana o kahrolası muhteşem gülümsemesiyle baktı ve kardan kalkmama yardım etti. Şimdi umalım da babam mutfağı kullanıyor olmasın.

* * *

Ailemizin aşçısı babamdır ama ben de fena sayılmam. On dört yaşındayken, Talon için her gün kurabiye pişirir ve onun motivasyon dolabına koyardım; oyuncuların eşya dolaplarını maç günü bu isimle adlandırıyorlar. Amigo kızlar oyuncuların özgüvenini arttırmak için dolaplarını genellikle şekerleme gibi şeylerle doldururlardı. (Sanki sahip olduklarından daha fazlasına ihtiyaçları varmış gibi.) Ne yazık ki, onu görür görmez âşık olmuştum,

isimsiz bağışlarım kurabiyelerden, ev yapımı şekerlerden ve şişelerce sudan oluşuyordu... “isimsiz” buradaki anahtar kelime.

Lise boyunca bunu yapmaya devam ettim, son sene hariç çünkü kendi adıma yapmak yerine Reagan’a yardım ediyordum. Wesley bunu sürekli olarak büyük bir sorun haline getirir, oyundan önce müzik grubunun da bu güzel şeylere ihtiyacı olduğunu söylerdi. Bir keresinde Talon’ın donatılarını çalmış ve ben onu koridorda kovalayıp kafasına flamları fırlatırken tüm kutuyu yiyip bitirmişti. Atış yeteneğim olmamasına rağmen, fırlattıklarımın birkaçıyla onu kafasından vurmaya başarmıştım.

Ama o zamandan beri Talon için bir şey yapmamıştım, yiyecekleri dolabına koyanın ben olduğumu anlayacak diye çok korkuyordum. En yakın arkadaşım ile çıkmaya başlayana kadar onun için fazlasıyla görünmez biriydim ama onu dört yıldır kurabiyelerle besleyen ben olduğumu öğrenirse bu çok utanç verici bir şeye dönüşürdü.

Talon, babamın önlüğünün içinde müthiş sevimli görünüyordu; kasıklarında ‘Şefi Öp’ yazmasına rağmen. Yanağındaki unu önceden temizlemiştim ama sol gözünün altında hâlâ biraz vardı. Hayatımda un yalamayı hiç bu kadar fazla istememişim.

“Sanırım yanlış yapıyorum,” dedi, salya akıtma gösterimi yarıda kesmek zorunda kaldım. Şekilsiz pizza hamurunun ortası oldukça ince görünüyordu. Hamuru fırına verdiğimizde, en fazla iki saniye içinde ortası yanar ve kocaman bir delik açılırdı.

“İzin ver yardım edeyim.” Uzandım, kolu koluma sürtündü ve kıvılcıklar her yere yayıldı. Hamuru fırına vermeme gerek bile yoktu, bu halimle *ben* pişirebilirdim.

Ben hamuru havada döndürerek daire şekli vermeye çalışırken, o da beni büyük bir keyifle izliyordu. Bu sanatı öğrenmem üç yılını almıştı. Talon beni izlerken bile titrek ellerime rağmen muhteşemdin.

Hamuru una bulanmış tezgâha vurdum ve ona biraz daha un serptim. Ben onu un yağmuruna tutarken o da gözlerini kapatıp ağzını büzerek nefesini tuttu.

“Üzgünüm,” diye kıkırdadım.

Saçını savurunca her yere beyaz un saçıldı. “Kesin öylesindir.” Gözlerini açtı ve ben kendimi, kartopu savaşımızın ardından yeni bir savaşa, un savaşına hazırladım ama sadece bana sırtıtmakla yetindi. “Bu işte benden çok daha iyisin.”

Bulutların üzerindeydim. “Teşekkürler. Fazlasıyla pratik istiyor.”

“Etkilendim.” Hamurun kenarını dürttü, ben de şaka yollu eline vurdum. “Baban gibi bir şef olabileceğini düşünüyor musun?”

“Yo, hayır. O kadar iyi değilim.”

“Ne yapmak istiyorsun o zaman?”

Hayatımdaki o kadar insana rağmen, bana bunu soran ilk kişi olduğuna inanamıyordum. Henüz bir bölüm bile seçmemiştim. Grace bu konuyu ilk kez açtığında, mala bağlamış ve yalnızca, “İl...” diyebilmişim. Sadece gülmüş ama asla üstelememişti.

“Gerçekten bilmiyorum,” dedim, bir yandan da sosla ilgileniyor, hamurun üzerine sürüyordum. “Genel dersleri verdikten sonra, danışmanlık ya da ona benzer bir şeyleri deneyebileceğimi düşünüyorum. Rehber öğretmen gibi değil de, daha çok terapist gibi.” Aklıma gelenler arasında, biraz da olsa kulağa ilgi çekici gelebilecek neredeyse tek şey buydu.

“Çok güzel.” Poposunu tezgâha dayadı ve kollarını bağlayarak kaşığın arkasıyla sosu yaymamı seyretti. “O alanda gerçekten başarılı olacağına inanıyorum, Kayla.”

Kaşığı elimden düşürdüm, ucundan tutarak sosun içinden çıkardım. “Ha... gerçekten mi?”

“Evet. Sen iyi bir dinleyicisin.”

Neredeyim ben? Cennette bir yerdeyim herhalde. Talon benim iyi bir dinleyici olduğumu mu düşünüyor? “Çok teşekkür ederim.” Ona rendeyi uzatırken bile gülümsemeye devam ediyordum. “Bu konuyu ciddi anlamda gerçekten hiç düşünmedim ama annemin tedavisi sırasında, babam bunun üstesinden gelebilmemiz için hepimizi bir aile danışmanına

götürmüştü. Terapistimizi gerçekten seviyordum, bize çok yardımı dokundu.”

Gülümsemesi bir anlamda titredi, nasıl cevap vermesi gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. İçimden kendime küfrettim çünkü annemin kemoterapisinden bahsetmenin insanları huzursuz ettiğini biliyordum. Bu konuyu açmak istememiştim. Öylece ağzımdan kaçmıştı.

“Ee, sen tüm hayatın boyunca futbol mu oynayacaksın?” diye sordum, konuyu değiştirmek için topu ona atmıştım, buzdolabından bir kalıp peyniri çıkarırken.

Peyniri Süpermen sanki arkasındaymış gibi görünen eliyle yakaladı. Kahretsin, çok seksi! İç çektim.

“Öyle umuyorum ama bu ihtimalin gerçekleşmesi oldukça düşük. Üstelik NFL’e gitmeyi başarsam bile, bir sakatlık tüm kariyerimi bitirebilir.” Parmaklarını şıktı, ardından peyniri rendelemeye geri döndü. “Yani, birkaç yedek planım var.”

“Ne gibi?”

“Öğretmen olmak. Ya da daha çok koçluk yapmak gibi. Saha kenarından millete emirler yağdırmakta bir sorun yaşayacağımı hiç sanmıyorum. Ve hayallerine ulaşmalarını izlemek. Bunu yapmalarında onlara yardım etmek, ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?”

Onunla evlenebilir miyim? Eh, henüz değil. Ama Reagan hayatına mutlu mesut bir şekilde Wesley’yle devam ederken ve muhteşem sesleri sayesinde meşhur olup ülkeyi turlamaya başladıklarında, Talon şampiyonluk kutlamalarında üzerine Gatorade dökülen çekici bir koç olacak. Aklım, kucağımda bebeğimle, babası ve harika takımının peşine takılıp kutlama yaptığımız mutluluk dolu hayallere kapılıyordu.

“Kayla?”

“Mmm?”

Talon güldü, ben de yaşadığımız âleme geri döndüm. Vay be, ne ara bu kadar yakınımaya gelmişti? Üzerime eğildi, enfes gülüşü o kadar kışkırtıcıydı ki ve nefesi... eh, peynir ve sos gibi koku-

yordu, aslında bu pek seksi sayılmazdı ama sonuçta Talon'dı. Nefesinin pizza kokması kimin umrundaydı ki? Bu kokuyu alabilecek kadar yakın olmam bile kendimi şanslı hissetmeme yetiyordu.

"Hmm, affedersin..."

Tam bir malım. Buzdolabının önünde dikilmiştim, o da peyniri dolaba geri koymaya çalışıyordu.

"Özür dilerim."

Suratım yangın alarmını çalıştırabilirdi. Bir an önce önünden çekilerek peynirle ve diğer malzemelerle meşgul oldum. Ya da malzemeye çünkü yalnızca pepperoni vardı. Favorisi.

Ben pepperoniyi özenli bir şekilde dilimlerken beni izlediğini hissedebiliyordum ve dilimleme işlemi sona erdiğinde üzerine peynir serpmeye yardım etmek için yanıma geldi. Erkeksi elleri ellerime sürtünmeye devam ediyordu, bense sanki sinirsel bir tikim varmış gibi iç çekmeye.

"Biliyorsun," dedi ben pizzayı fırına atarken. "Birçok alanda başarılı birisin, Kayla. Belki futbolda değil..." Bana göz kırptı, ben de el havlusuyla ona bir tane indirdim. "Ama eğer istersen iyi bir şef olacağından eminim."

Hâlâ konuşabiliyor olmama şaşıırıyordum, suratımdaki gülümsemenin büyüklüğünden bahsetmiyorum bile. "Tadına bakana kadar bekle."

Kahretsin, Wesley. Belki de yemek *gerçekten* erkeğin kalbine giden yoldur.

İlerleme Raporu: 19 Aralık

En *efsanevi* gün! Aramızda oluşan tüm o sihirden sonra Talon'ın tek dizinin üstüne çökmemesine şaşırdım. Ama Reagan'ı arayıp onunla telefonda ayrılmak istemediğinden eminim. Sonuçta, tam bir centilmen.

İnsanlar saf olduğumu düşünebilirler... ama hayır. Bilakis, olayları çabuk kavrayan, sağduyulu biri-yimdir. Satır aralarını okumayı iyi bilirim.

Talon'ın *kesinlikle* benden hoşlandığına dair kanıtlar:

- Karda güreşmek (bana dokunmak için bahane).
- Yeteneklerimi övmesi (yüzümün kızarmasını görmek için bahane; erkekler bundan *acayip* hoşlanıyor).
- Fotoğrafımı çekmesi (müthiş çekiciliğimi belgelemek için bahane... tamam, bunu biraz abartıyor olabilirim ama bazı fotoğraflarda güzel çıkmışım.)

Fazlası var ama beynim odaklanmayı reddediyor. Şu an hormonlar tarafından ele geçirilmiş durumda. Hipofiz bezimin bir uçan balon büyüklüğünde olduğuna iddiaya girerim.

Tek bir kusur var ama gerçekten sinir bozucu bir kusur. Günümü, Talon'ın varlığının güzelleştirdiği bir evrende havalara uçarak geçirmiş olmama rağmen, aramızda devasa bir fil duruyordu. Her ne kadar ben Talon'la birbirimize ait olduğumuzu bilsem de, sonuçta en yakın arkadaşımla birlikte. Offf... Korkunç biriyim! Bana yasak olan görkemli

bir kas yığınyla flört ediyor ve onun hakkında fanteziler kuruyorum.

Kendimi iyi hissetmemi sağlayan şey? Aslında, kişi... Wesley. Eğer onun işini bozmayacak olsaydı, şu an Reagan'ı aramış ve erkek arkadaşına sulanmışım için ondan defalarca özür diliyor olurdum. Ama sanırım ikisi için de işler yolunda gidiyordu. Bunu anlayın... Beni aradı ve Wes şöyle Wes böyle. Hatta bana, güldüğünde ne kadar sevimli olduğunu fark edip etmediğimi bile sordu. "Ah tabii! Çenesindeki gamze beliriyor ve ela gözleri kenarda beliren gülme çizgileriyle ezilmiş gibi görünüyor, üstelik eliyle dizine vurduğunda müthiş tatlı oluyor," derken biraz abartmış olabilirim. Garip olan şeyse, bunları uydurmak zorunda bile kalmamış olmam. Onu gülerken ne kadar çok izlediğimin farkında bile değilmişim. Ya da belki sürekli güldüğü içindir. Herneyse...

Reagan'ın tek söylediği, "Evet! Aşırı tatlı, Kayla. Erkek arkadaşımın en yakın arkadaşının çekici biri olduğunu düşünmem tamamıyla kötü bir şey mi?" idi.

Bunun ardından Wesley hakkında söylediklerimde *gerçekten* aşırıya kaçtım. Onun çekici biri olduğunu düşünmekte bir sorun yoktu çünkü zaten öyleydi. Sonra devam ettim; saçından, gözlerinden, erkeksi ellerinden, giydiği ceketten ve onu giydiğinde nasıl göründüğünden falan bahsettim. Gitar çalması gibi diğer şeylerin yanında (hey, ben buna hayran olmaktan çok bununla dalga geçen biriyim ama Reagan'ın hoşuna gidiyor), sürekli sıkı çalışıyor oluşundan, her zaman gülmesinden ve canı yandığında yüreğini söküyormuş gibi yapmasından da dem vurdum. Rahatsız edici olan tüm yönlerini karşı

konulamaz özelliklere dönüştürdüm! Belki de tiyatro okumalıyım.

Yatmadan önce Wesley hakkında konuşmanın tek kötü yanı ne mi? Şu anda Talon'ın değil de onun yüzünün gözümün önüne gelmesi. İyyy. Belki de telefonumu çıkarmalı ve uykuya dalana kadar tamamen kızarmış ve karla kaplanmış olan güzel çocuğa bakmalıyım.

11. Adım:

Ona Dokunduğunda Hissettiğin Suçluluk Duygusunu Dikkate Alma

(Ya da o sana dokunduğunda.)

“Demek giydiğim ceketı seviyorsun, ha?”

Reagan’ı öldüreceğim. “Bunların hepsini senin iyiliğın için söylediğimi biliyorsun.”

Wesley somurttu. “Eh, şimdi de senin benden hoşlandığını sanıyor.”

“Ne?”

“Hey, eğer benim de arkadaşım bir saat boyunca ceketimin bana ne kadar çok yakıştığından bahsetseydi –dur bakayım, ne demişti? Ha, ‘ona o kadar çok yakışıyor ki elini içine sokup onun gerçek olduğundan emin olmak istiyorsun’ – ben de öyle düşünmeye başladım.”

“Tam bir pisliksin. Buraya ne zaman geleceksiniz? Kıcını tekmelemek için sabırsızlanıyorum.”

“Beni ceketimin içinde görmek için sabırsızlanmıyor musun?”

“Wesley...”

Tipik kahkahalarından birini attı, ben de kulak zarımın yırtılmasını önlemek için telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. “Muhtemelen saat beş ya da altı gibi orada olacağız. Tekrar yola koyulmak üzereyiz.”

Reagan'ın buraya gelmesine altı saat kalmıştı. Büyük kozlarımı öne sürmenin zamanıydı. Talon'la yalnız kaldığım son birkaç gün oldukça başarılı geçmişti ama hâlâ aynı yerdeydik. Talon okunması zor biriydi. Ciddi anlamda yakınlaşıyor ama sonra hiçbir şey olmamış gibi kendini geri çekiyordu. Başta bunu kafadan uydurduğumu sandım ama hayır. *Sürekli* oluyordu. Bunun anlamı neydi? Yalnızca yakın mesafeden konuşmayı seven insanlardan biri miydi acaba, yoksa bana yakın olmak mı istiyordu?

"Acele etmemelisin," dedim gülümseyerek, sonra da telefonumu kıyafetimin kolundan geçirerek pembe inekli boğazlı kazağımı giydim. "Talon ve ben size hediye almak için bugün alışverişe çıkacağız."

"Ve sen bunu olabildiğince uzatmak mı istiyorsun?"

"Aceleyle getirmek istemiyorum. Ve eğer siz buraya erken gelerseniz, sana uyduruk bir hediye vermek zorunda kalacağım. Yani olabildiğince çok mola vermeniz sizin yararınıza olacaktır."

"Alışveriş yapman altı saat mi sürüyor?"

"Bugün öyle olacak."

"Talon'ın alışveriş yapmaktan nefret ettiğini biliyorsun."

"Ama yemekler de benden."

"Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak."

"Ne öneriyorsun?"

"Alışverişi kısa kes, sonra da sıkıcı olmayan bir şeyler yap."

"Pislik."

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Evet, tabii. Aksine, beni daha çok geri yordu. Hiçbir şeyi doğru yapmadığımı düşünüyor gibiydi. iPhone'da yumruk atma özelliği olsa ne de güzel olurdu.

"Ne hediye istersin, bu arada?"

"Ha?"

"Noel için. Sana ne alacağıma dair hiçbir fikrim yok."

Sustu, bir şeyler yediğini falan düşündüm çünkü sesi biraz garip çıkmıştı. "Bana hediye mi alacaksın?"

“Önceden dediklerimi duymadın mı? Sana uyduruk bir şey almak istemiyorum.”

“Talon’ın bana bir şeyler alacağını kastettiğini sanmıştım, senin değil.”

Neden bu kadar büyütüyordu ki? O da benim arkadaşımdı. “Söyleyecek misin?”

Tekrar sustu. “Ben... benim bunu düşünmem gerek.”

“Eh, zamanın neredeyse tükenmek üzere. Eğer bana bir saat içinde mesaj atmazsan, alışveriş merkezinde bulduğum herhangi bir şeyle idare etmek zorunda kalacaksın.”

“Peki, tamam.” Göğüs geçirdi. “Kayla?”

“Wesley?” diye taklit ettim.

“Lütfen bana alacağın hediye için çok fazla para harcama olur mu?”

Cüzdanım bundan memnun olacaktı. Ama bu yılki hediyeler için para biriktirmiştim. Geçen yıl biraz sıkıştım çünkü ailem hâlâ hastane faturalarıyla boğuşuyordu ben de Talon’la Reagan’ın Berkeley’ye kabul edilmelerinin ardından canımı dişime takıp çalışmaya başlamıştım. Böylece hediye aldığım tek arkadaşım Reagan olmuştu. Zaten, çocukları da o kadar iyi tanı-mıyordum. Ama bu sene, evet, ikisinin de bir hediyeye ihtiyacı vardı. Wesley’nin çok para derken neyi kastettiğini merak ettim. Çantamı omzuma astım, arka cebime de bir paket sakız yerleş-tirdim. “Öyle bir niyetim yoktu zaten.”

Külliyen yalandı çünkü onun için ne planladığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Güzel.”

“Ben çıkıyorum. Akşama görüşürüz.”

“Tamam. Ve ne dediğimi unutma. Alışverişe altı saat harcama.”

“Peki, peki. Görüşürüz.”

Dünyada hediye alınacak en zor kişi Reagan'dır. Çünkü ona aldığınız hediye ya aşırı bayılır ya da o kadar çok tiksindir ki onun hakkında herhangi bir şey bilip bilmediğinizi merak etmeye başlar.

Bunu yapan da geçen sene bana g-string alan biri. Kendisi bir yürüyen çelişki ama sanırım erkeklerin ondan bu kadar çok etkilenmesinin sebeplerinden biri de bu.

Hmm... belki de Talon'ın beni fark etmesini bu şekilde sağlayabilirdim. Aşırı derecede dışa dönük biri olarak.

"Belki de ona şu fahişe çizmelerinden alırım. Ama bunun bile onu utandıracağından şüpheliyim."

Talon gülerek stiletto topuklu açık kırmızı diz üstü çizmelere baktı, sanırım biraz ürkmüştü. "Muhtemelen onları giyip en yakın köşeye gidecektir, sırf *beni* utandırmak için."

"O zaman çizme almıyoruz." Fahişe çizmelerini yerine koydum ve iç geçirdim. "Keşke en iyi arkadaşına hediye almak yerine hediye kartı ya da nakit para vermek kabul edilebilir bir şey olsaydı."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim." Askılı ve üzerinde birkaç çivi olan dolgu topuklu bir ayakkabıyı dürttü ve kafasını salladı. "Bak sana ne diyeceğim. Bana hediye kartı ya da nakit para verebilirsin ve aslında beni daha çok önemseydiğini düşünürüm."

"Cidden mi?"

"Kesinlikle. Nakit para bir daha asla kullanmayacağım bir şeyden çok daha iyi bir hediye."

"Katılıyorum."

"Öyleyse, anlaştık mı? Benim için zahmete girmeyeceksin, tamam mı?"

Dünyadaki en mükemmel erkek değil mi? Hediye acaba çok mu fazla şey söylüyor ya da yeterince iyi değil mi gibi şeyler için endişelenmeme gerek yoktu. Böylece hediye sorunlarından biri çözülmüş oluyordu, üstelik buraya geleli sadece bir saat olmuştu. Ayakkabı dükkânından çıktık ve tepeden tüm dükkânları gören bir balkonun kenarına kollarımızı yasladık. "Anlaştık," dedim.

Ama şimdi de hediye kartını nereden alacağımı ve ne kadarlık olması gerektiğini düşünüyordum.

Soru yüzümde belirmiş olmalıydı çünkü Talon içimi ısıtan bir gülümsemeyle bana baktı ve, “En fazla yirmi dolarlık. Sports Authority ya da ona benzer bir şeyden olsun,” dedi. Üstündeki yıpranmış Redskins’i çekti. “Başka bir forma kullanabilirim.”

Dudaklarımın arasından ısığa benzer bir ses çıktı, komik olmak amacıyla rahatlamamı abartılı bir şekilde göstermiştim. “Teşekkür ederim. Gelmiş geçmiş en kolay hediye.”

“Şimdi Reagan’la Wesley’ye geri dönelim.” Etrafına baktı ve birdenbire gözlerinde bir korku belirdi. “Eğer Noel’den önce bu kalabalığın arasından geçebilirsek.”

Balkonun karşısındaki mücevher dükkânını gösterdim, alışveriş merkezinin en üst katındaydı. “Sevgiline elmas almayı düşünür müsün?”

Kıkırdadı. “Elmas değil ama belki başka bir şey bulabiliriz, bence bir göz atmamızda fayda var. Birinci yıldönümü ve Noel için tek bir hediye. İki hediye almak zorunda kalmayacağım ama alacağım tek hediye de büyük bir şey olsa iyi olur.”

“Ve sen çok şanslısın. Takılar benim uzmanlık alanım.”

“Öyle mi?”

“Reagan’ı yıllarca bu tarz şeyleri alırken izledim.” Eline doğru uzandım ama elim havada asılı kaldı. Ona dokunmak bu kadar büyük bir sorun olmamalıydı. Masum bir dokunuş olacaktı ama yine de garip geliyordu. Ve yanlış.

Bu yüzden aptalca bir el sallama hareketi yaptım.

Tanıdığım birine dokunmak beni ne kadar korkutuyorsa, mağazaya giderken yüzlerce yabancıya dokunmuş olmam da bir o kadar komik geliyordu. Noel boyunca, o kadar çok insana çarpıyordunuz ki özür dilemek anlamsızlaşıyordu, bu yüzden yolun yarısına geldiğimizde özür dilemeyi bıraktım.

Kolyelerin sergilendiği vitrine vardığımızda, “Bir dahaki sefere tüm alışverişini internetten yapalım,” dedi Talon sırtına

vurarak. Sanırım sana katılıyorum gibi bir şeyler mırıldandım ama aklım gitmişti. *Aman Tanrım! Talon bir başka sefer olacağını söylüyor. Ve kaslı göğsü bana değişiyor.*

Ben biraz önce yaşadığım yarı orgazmları ve bunun getirdiği suçluluk duygusunu üstümden atmaya çalışırken takılara bakabilmek için yanıma geldi.

“Pekâlâ, uzman. Bana milyon dolarlara patlamayacak ama aynı zamanda onun da hoşuna gidebilecek ne alabiliriz?”

“Hmm...” Tırnağımla cama vurdum ve tezgâhın arkasındaki adamın “kes şunu” bakışıyla karşılaştım. “Genelde kolye takmıyor, bu yüzden isteyeceğini sanmıyorum ama senin ona aldığı şeyi muhtemelen *her* zaman takmak isteyecektir.” Eğer Talon bana bir takı alsaydı, ben öyle yapardım.

“Yüzük almayacağım. Yanlış bir fikre kapılabilir.”

Bu beni aynı anda hem üzdü hem de mutlu etti. Sanırım duyguların karışımı suçluluk duygusuna karşılık geliyordu. Bundan kurtulamayacağım gibi görünüyor.

“Bileklik!” Sanki bir tür keşif gezisindeyiz de aradığımız şeyi sonunda bulmuşuz gibi bileklikleri gösterdim, elim havada kaldı. Kendimi iki saniyeliğine aptal gibi hissettim, ta ki Talon gülene kadar, sonra da kendimi bir komedyen gibi hissettim.

Adam bize doğru yönü gösterdi. Bu vitrin fazla büyük değildi ama iyi parçalar seçilmişti.

“Buna ne dersin?” diye sordu Talon, safır kaplama bir bileziği göstererek. Muhteşemdi, bir o kadar da *benim* tarzımdı ama Reagan’ın değil.

Burnumu kırıştırdım ve başımı salladım, dilimi dişlerimin arasında gezdirdim. “Biraz daha düşün.”

“Niye? Gayet güzel.”

“Biz normal kızlar için öyle, evet. Ama Reagan’ın zevki çok daha farklıdır.”

“Mesaj alınmıştır.”

Seksi ellerini camın üzerinde gezdirdi ve gördüğüm en tapılası düşünceli bakışlarla öne doğru eğildi. Mücevher dükkânına

giren her erkek böyle mi görünüyordu? Ağzına kadar dolu olan dükkâna hızlıca bir göz attığımda cevap evetti. Yerinde duramayan erkekler ve satıcılar farklı örnekleri gösterirken bembeyaz kesilen erkekler; çok sevimliydi ama gülümsememeli, kendimi tutmalıydım. Talon ise aralarında tartışmasız en güzel görüneniydi.

“Peki, buna ne dersin?” diye sordu yüzünde umutlu bir bakışla. Üç şeritli, kalp şeklinde yakut bir bileklik göstermişti. Tam Reagan’ın zevkine göreydi.

“Çabuk öğreniyorsun.” Gülümsedim ve satış görevlisini çağırmak için elimi salladım. “Buna bayılacak.”

“Bekle.” Elimi tuttu ve ben kimsenin dikkatini çekmeden aşağı indirdi. “Emin değilim... Ona böyle bir şey almalı mıyım bilmiyorum.”

“Neden?”

Omuz silkti. “Sadece doğru gelmiyor. Hiç kişisel değil.”

Tatlı. Hatalıydı. Ama tatlıydı. “Tamam. Peki ya küpeye ne dersin?”

Tekrar omuz silkti.

“En azından bir bakalım.”

Başını salladı ve odanın diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Takip etmek üzereydim ki bilekliklerden biri tekrar dikkatimi çekti. Pembe safir ve elmaslarla süslenmiş tek şeritli basit bir şeydi. Tek cazibesi yıldız yağmuru şeklinde dökülmesiydi. Bu bileziği daha önce de görmüştüm. Hatta defalarca.

İşlemesi bittikten sonra babam beni almaya göndermişti. Anneme tam olarak ne dediğini hatırlayamıyorum. Yıldızlara karışsa bile her zaman onunla birlikte olacağına benzer bir şeylerdi. Şahit olduğum en romantik olaydı ve annemle babama baktığım zamanlardan birinde tüm kalbimle buna benzer bir şey bulmayı umut etmiştim. Yıldızlara karıştığında onu bana vereceğini söylemişti ama neyse ki tedavi işe yaramış ve bilezik babamın taktığı günden itibaren bileğinde her gün sallanmaya devam etmişti.

“Hayırdır?” diye fısıldadı Talon kulağıma.

Başımı salladım. “Özür dilerim. Dalmışım.”

Beni küpelerin olduğu bölüme götüreceğine, beklentim bu yöndeydi, eğildi ve tezgâha baktı, tüm bileklikleri tekrar hızlıca gözden geçirerek, “Neye bakıyordun?” diye sordu.

Pembe yıldız yağmurunu gösterdim. “Annemin kanser bilekliğine benziyor.” Offf. Tekrar ağzımdan kaçırmışım. Alışveriş eğlencemize gölge düşün istemiyordum, bu yüzden oradan kaçmaya çalıştım ama diğer kolunu tezgâhın üzerine koydu ve beni kendisiyle tezgâh arasında sıkıştırdı.

“Hoşuma gitti.”

Suratıma yayılacak olan sırıtmayı engellemek için dişlerimi alt dudağıma geçirdim. “Benim de.”

Bir dakikalığına oturduk ve bilekliğe baktık, ta ki biri gelip bizi kenara itene kadar çünkü o an bir şey satın almıyorduk. Talon elimden tuttu ve beni küpelerin oraya götürdü, gözleri yardım dileniyordu. Tüm uyarılara rağmen, elini tutmaya devam ettim: *Kayla, bu senin en iyi arkadaşının sevgilisi!* Ama ellerim ve ayaklarımdaki tüm karıncalanmalarla birlikte, bugünün bütünüyle bir fiyasko olmadığını iddia ediyordum, aslında Wesley olsa kesinlikle öyle olduğunu düşünürdü.

12. Adım:

Suç Ortağının Odaklanmasını Sağla

(Ve geçıştirmelik cevapları kabul etme.)

Wesley minibüsünü durdurdu ve buraya ilk vardığımda verdiğim tepkinin tamamen aynısını verdi.

“Kar! Ah, seni nasıl da özlemişim!”

Eskiden Bay Drippy olan yığının üzerine atlarken güldüm. Reagan’ı Talon’lara bırakmış, eve gidip bavulunu boşaltmak yerine beni arayarak, benimle ve ailemle takılıp takılamayacağını sormuştu. Tahminimce, annesinin yirmi bilmemkaçıncı sevgili-sinin kapının önüne park ettiği arabasını görmüş ve annesiyle buluşmasının böyle gergin bir ortamda gerçekleşmesini istememişti. Onunla birlikte gitmeyi önermişim ama o teklifimi dalgaya vurmuş ve bize gelmişti. Eğer onun için en doğru olanın bu olduğunu düşünseydim onu zorlardım ama onu anlayabiliyordum. Bazen yüzleşmeye hazır olana kadar gidecek başka bir yere ihtiyacınız vardır.

Elime aldığım bir avuç dolusu karı sıkıştırarak top haline getirdim ve başına dikildim, ıskalamam mümkün değildi.

“Son sözlerin?”

Başını çevirdi ve parmağını bana doğru salladı. “Buna pişman olacaksın.”

Bundan kuşkuluydum. Kartopunu iki kaşının ortasına çaktım ve filmlerdeki kötü adam kahkahalarından birini attım. Eğer tüm kış boyunca gördüğümüz ilk kar bu olmasaydı, on

yaşındaki çocuklar gibi davranmazdık herhalde. Ama hey, eğlen-
celiydi, üstelik Talon’la geçirdiğim muhteşem günden henüz geri
dönmüştüm. Vücudum endorfin pompalıyordu ve tüm bu ener-
jiden kurtulmak için Wesley’ye sataşmaktan başka bir çözüm
bulamıyordum.

Çöp kutusunun arkasına çömeldim, hayatımda ilk defa bana
minyon bir beden verdiği için Tanrı’ya şükrettim.

“Kaaaaylaaa,” diye bir şarkı tutturdu Wesley bahçede dola-
nırken. Gülmemek için yumruğumu ısırdım. “Beni lakabını
kullanmak zorunda bırakma.” Şakımaya devam ediyordu,
benimse popom kardan sıırıslıklam olmuştu. Takma adımları bir
yerde dile getirmesini gerçekten istemiyordum, hele operaya
yaraşır bir şekilde yüksek sesle şarkı söyleyerek dile getirmesini
hiç istemiyordum. Avcumu tekrar karla doldurdum ve ayakka-
bılarını görene kadar bekledim.

“Ahh!” diye bir çığlık attım ve saklandığım yerden fırla-
yarak elimdeki karı gömleğinin arkasından içeri sokuşturdum,
o da aynısını benim üzerimde denedi. Ama benden daha güçlü
olduğu için bu zavallı denemem kıyafetlerimin altında gerçek-
leşen bir kar fırtınasıyla son buldu.

“Af dile!” diye bağırdı ve gömleğinin içindeki karı dışarı
atmak için sallanmaya başladı, bu arada elini belimin altında
tutmaya ve buz gibi soğuk karı omurgama bastırmaya devam
ediyordu.

“Affet! Affet!” diye güldüm ve elini gömleğimden çıkardı.
Senkronize bir kar dansı yaparak, kıyafetlerimizde kalan kardan
kurtulmak için silkindik.

Eldivenlerimi pantolonuma sildim, mücevher dükkânından
beri yüzümden silemediğim o aptalca sırıtışla gülümsedim.
“Senin günün de benimki kadar iyi geçti, herhalde?”

“Fabuloso,” dedi ve hayatının performansını henüz bitirmiş
biri gibi elini salladı. Rahatlamıştı, çenesindeki gamzeyi ortaya
çıkararak gülümsemesini bana doğrultarak, “Evde olmak güzel
şey,” dedi.

“Ama evde değilsin.” Göz kırptım.

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Biliyordum. Çünkü Spokane’e Hoş Geldiniz tabelasını geçtiğimiz anda kendimi evimde hissetmiştim. Ona şöyle bir çarptım ve verandaya yürüdüm, Wesley hemen ardımdan beni takip etti. Kapıyı açtığımda gürültülü bir of çekti.

“Mmm... evet.”

“Bu ne şimdi?”

Gülümserken gamzesi biraz daha derinleşti. “Evinin kokusunu özlemişim.”

Gözlerimi devirdim ve güldüm, onu doğruca mutfağa –bu lezzetli kokunun kaynağına– sürükledim.

“Selam, baba. Akşam yemeğine misafir kabul ediyor musun?”

Wesley’den otuz santim kadar kısa ve benden belki beş altı santim daha uzun olan babam elinde spatulayla döndü, keli parlıyordu ve ikimize birden gülümsedi. Üç şey söz konusu olduğunda mafya babası tavrı takınırdı: yemek, aile ve futbol.

Şu anda, geçen Noel yaptığı nacho dip sosunu tattığından beri aşçılığının büyük bir hayranı olan Wesley’ye bakıyor ve onaylayan bakışlarla kafasını sallıyordu.

“Masaya bir tabak daha koyun. Ya da iki... çünkü Wes de bize katılıyor.” Göz kırptı ve ocağın başına döndü.

Gerçekten de onun için iki tabak koymayı düşünüyordum ama ben ikinci tabağa uzanırken Wesley elime vurdu. “Bir tane yeterli,” diye yarı fısıldadı. (Tam fısıldama kabiliyetine sahip olduğunu düşünmüyorum çünkü sesi fazlasıyla gür çıkıyor.) “Eğer Noel’i buralarda geçireceksem, kendime dikkat etmem ya da geri döndüğümde bütün günümü spor salonunda geçirmem gerekecek.”

“Tırsak,” diye sataştım.

“Bu harikulade karnı kaybetmemi mi istiyorsun?” Karın kaslarına vurdu ve mağara adamı narası attı.

“Büyük bir kayıp olacağını sanmıyorum.”

“Kayla, bana iyi davranmaya ne zaman başlayacaksın?”

“Hak etmeye başladığın zaman.”

“Kahretsin.” Parmaklarını çıtlattı ve duruşunu dikleştirdi. Vay, yüzünün bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim bile. “Aslına bakarsan bu iyi bir şey, hatta bana kötü davranmandan hoşlandığımı bile söyleyebilirim.”

“Muhteşem. Şimdi de senin hoşuna gitmeyeceği bir şekilde kötü olmak zorunda kalacağım. Beni ne kadar çok sinir ettiğinin farkına ne zaman varacaksın acaba?”

Yüreğini söküp atıyormuş gibi yaptı ve sırf eğlencesine hareketi yapmasına eşlik ettim. Güldü, ben de güldüm, ardından daha fazla güldük çünkü aptalca bir şeye gülüyorduk.

“Wes’in tabağını bir ara masaya koymayı düşünüyor musun? Çünkü yemek hazır.” Babam, sanki bizi seks yaparken yakalamış gibi bakıyordu. Mafya patronu edasıyla gönderdiği ters bakışlar altında Wes’in kulakları biraz pembeleşti. Tuhaf. Burada utanan genellikle ben olurum.

“Bu sesi tanıdığımı biliyordum.” Annem köşede beliriverince Wesley yanına koştı ve ona sarıldı. Onun anneme karşı bu kadar duyarlı davranmasını izlerken kalbim göğüs kafesimin içinde adeta dans etmişti. Tedavisi biteli iki yıl olmasına rağmen saçının tekrar uzaması bir hayli zaman almıştı, şu anda kulaklarının üzerindeydi. Yanağına gelen renk ve gülen gözleriyle o kadar güzel görünüyordu ki. Onu ne zaman görsem yüzüm gülerdi.

Wesley onu bıraktığında doğruca babama gitti ve arkasından sarılarak göbeğini sıktı. “Fazla üstüne gitmiyorsun, değil mi? Wes’i ne kadar sevdiğimi bilirsin, kızımızın en sevdiğim arkadaşı.” Bize göz kırptı ve onu öpmek için arkasını dönen babamın mafya patronu havası bir anda tamamen uçup gitti. Anne babasını öpüşürken gören normal bir evladın tepkisi “ıyy, iğrenç” olurdu herhalde ama benimki öyle değildi. Tamamıyla onlarınkine benzer bir ilişkim olsun istiyordum.

Wesley de onların çok güzel göründüğünü düşünüyor gibiydi, birbirlerine-kesinlikle-âşık-ve-bunu-göstermekten-çekinmeyen

ailemin karşısında hiç de midesi bulanmış birine benzemiyordu. Tabağını aldım ve yolumdan çekilmesi için onu ittim. Sırf eğlenmesine, tabağını babamınkinin yanına koydum. Kötü adam kahkahamı atmamak için kendimi zor tutuyordum.

* * *

“Off,” diye inledi Wesley kendini yatağıma bırakırken. Parmaklarını kemerine götürdü ve sanki “dümdüz” karnının nefes almasını engelliyormuş gibi çekiştirerek kemerini açtı. Tamam, kabul ediyorum, karın kasları vardı. Gömleği yukarı kaydığında o kadar gözüme çarpmıştı. Her ne kadar Talon’inkiler kadar biçimli olmasa da, Reagan şanslı bir kız sayılırdı.

Gerçi, bundan ona hiçbir şekilde bahsetmeyeceğim. Tüm o ceket olayından sonra, asla.

“Neye bakıyorsun, Mickey?” Dirsekleri üzerinde doğruldu, kemerindeki metalin çıkardığı ses ensemdeki tüylerin dikilmesine neden oluyordu. Üstelik, kötü bir şekilde de değil. Eğer Wesley bile onları harekete geçirebiliyorsa, hormonlarım maksimum seviyeye ulaşmış olmalıydı.

“Tek tabağını ikinci kez doldurmamalıydın,” dedim açık kemerini göstererek. Bu beni neden çıldırtıyordu? Bir an önce kemerini kapamalıydı. “Bunu yapabilecek durumda mısın?”

Kafasını salladı ve nevresimin üzerine düşerek elini havada savurdu. “Plan nasıl gidiyor anlat bakalım. Kulağım sende.”

Masama oturdum ve ilerleme raporlarını çıkardım. Kalemini günlüğün üzerine vurarak, “Ah ve Wesley... eğer bana bir daha Mickey dersen seni o kemerle kırbaçlayacağım,” dedim.

“Böyle güzel bir zamanda beni tehdit etme.”

“Pislik.”

“Böyle mi başlayacaksın?”

“Senden nefret ediyorum.”

Yüreğini söküp atma hareketini yapacaktı ki ondan önce davrandım ve buruşturduğum bir parça kâğıdı üstüne fırlattım.

“Pekâlâ,” dedim işe dönerek. Daha fazla vakit kaybetmek yok. Bir arada hareket etmenin ve verimli olmanın zamanı. Günlüğümdeki son ilerleme raporunu açtım. “Reagan’ın yıldönümü/Noel hediyesinden önce üç günümüz var. Ve şu anda iyi bir noktada olduğumuzu düşünüyorum. Bir vites daha arttırmamız gerekiyor.”

Raporuma o kadar yoğunlaşmıştım ki pis bir sırtışıla, “Bu ne lan böyle?” diyene kadar Wesley’nin yataktan kalkarak yanıma geldiğini ve omzumun üzerinden baktığını fark etmemiştim bile.

Gördüğünden daha fazlasını okuyamasın diye defteri göğsüme bastırdım. “Günlüğüm. Yani...” Yerine dönmesi için elimi yatağa doğru salladım.

“İşlerin gidişatıyla ilgili rapor mu tutuyorsun?” Kaşını kaldırdı, ağzının bir kenarı da yukarı kalkarak ona eşlik etmişti. “Oda arkadaşını düşününce... Riskli değil mi?”

“Aşırı derecede. Ama içimi dökmek için bunları yazmak zorundayım yoksa kafayı sıyracağım. Bu benim düşüncem. Yargılama.”

“Yargılamıyorum. Ben de bir şeyler yazıyorum. Ama sıkıca saklı tutuyorum.”

“Sen yalnız yaşıyorsun. Neden biri görecekt diye endişeleniyorsun ki?”

“Çünkü siz benim evimde kendi evinizden daha fazla zaman geçiriyorsunuz.”

Doğru. Hakkını vermek gerek. “Tamam, o zaman, günlüklerin ne kadar özel bir şey olduğunu biliyorsun. Omuz üstünden okumak yok.”

Ellerini havaya kaldırdı, üç adım atarak geri döndü ve kendini tekrar yatağın üzerine bıraktı. “Pekâlâ, Nancy Drew, anlat bakalım elimizde neler var.”

“Şu ana kadar ikisiyle de baş başa vakit geçirdik, fazlasıyla. Sadece kendi açımdan konuşabilirim ama Talon gerçekten yanımdayken daha rahat davranmaya başladı.”

“Çok güzel. Ya sen?”

“Ha?”

“Sen de rahat davranabiliyor musun?”

Alaycı bir kahkaha koyverdim. “Evet. Tabii. Ne zaman sürekli iç çeken tedirgin ve ürkek bir aptaldan başka bir şey oldum ki?”

“Ben seni öyle görmüyorum.”

“Onun yanındayken demek istiyorum.”

Doğruldu ve boynunu kütürdetti. “Eh, senin yanında daha rahat olması iyi. Bu, rol yapmadığı anlamına gelir.”

İşte bu! Ben de aynen böyle düşünmüştüm. Haykırmamak için dilimi ısırđım. Gözlerimi, Reagan’la yaptığım telefon konuşmasından ve bunun nasıl ters teptiğinden bahsettiğim paragraf üzerinde gezdirdim. “Sende durumlar nasıl? Reagan’la yalnız kalmak nasıldı?”

“Eğlenceli.”

Kafamı oynattım, kalemim harekete geçmeye hazırđı. “Bu kadar mı?”

“Evet. Eğlendik.”

“Peki, ne yaptınız?”

“Sınavlara çalıştık.”

Yazdım, böylece bir şekilde yol aldığımızı hissedebiliyordum. “Ve?..”

“Yatıya kaldım.” Göz kırptı, ona dik dik baktım. Güldü. “Tamam, tamam. Sadece takıldık. Muhtemelen senin de Talon’la yaptığın gibi. Son zamanlar canını nasıl sıktığından falan bahsetti biraz. Aslında, bir hayli bahsetti. Ama pek üzerinde durmadım çünkü kendimi kötü hissettiriyor.”

Benden çok daha iyi bir insan olduğu gerçeğini görmezden geldim. “Öyleyse, onunla bu konu hakkında konuşurum.”

“Kayla...”

“Wesley...” diye dalga geçtim. “Üç günümüz kaldı. Kalan zamanı iyi değerlendirelim, tamam?”

Birkaç saniyesini aldı ama başıyla onayladı. “Tamam. Ama bana tek bir şey söyle.”

“Tabii ki,” diye cevapladım, gözlerimi taslağını çıkarmakta olduğum rapordan ayırmayarak.

Yutkundu ve benim de yutkunmama yol açtı. Neden bilmiyorum ama birdenbire hava değişti çünkü tamamen gergin davranıyordu. Wesley benim etrafımda gerilmezdi. Pek sayılmaz. Yalnızca Reagan’ın etrafında gerilirdi, neler oluyordu?

Kulakları tekrar kızardı ve gözüme bakmaktan kaçındı. “Talon’ı neden seviyorsun?”

İlerleme Raporu: 22 Aralık

Gelmiş geçmiş en tuhaf muhabbet ödülünü kazandım! Wesley sözde kısa bir süreliğine uğrayacaktı ama biraz önce çıktı ve saat neredeyse geceyarısı. En azından annesinin son erkek arkadaşının şu ana kadar çoktan gitmiş olduğunu varsayıyorum, böylece Wesley de tatili annesiye baş başa geçirebilir. Ve bizimle tabii ki. Duygusal açıdan tükendim ve açıkçası hâlâ yazabiliyor olmama şaşıyorum ama her şey hâlâ aklımda tazeyken bunları kâğıda döksem iyi olacak.

Sonuç olarak hepimizin keyfi yerindeydi, ta ki pimini çektiği bombayı kucağıma bırakana kadar: “Talon’ı neden seviyorsun?”

Başta sinirlendim, tamamen şaka yaptığını sandım. Talon’a olan aşkımı açıklamak zorunda mıyım? Kahretsin, onun hakkında ne düşündüğümü bilmiyor muydu? Ne kadar uzun süredir böyle hissettiğimi biliyordu. Aynı şey kendisiyle Reagan için de geçerliydi. Wesley’ye yaptığımı kâğıt üstünde kabul etmemeliyim, şayet bunun için peşime düşebilir. (Her şeyi reddederim!) Ama şoku atlattıktan sonra, güreş müsabakasından çıkmışa benzeyen saçımı elinden geldiğince düzeltti ve yatağımın başında durdu. Çünkü... eh, öyle işte. Herneyse, tüm ciddiye-
tiyle tekrar sordu: “Kayla, Talon’ı neden seviyorsun?”

“Bunu bana neden soruyorsun?” dedim.

O da, “Çünkü en iyi arkadaşıma bunu yaparken kendimi daha iyi hissetmeye ihtiyacım var,” dedi. Bunu söylerken müthiş sakindi, yatağımın üzerinde doğrulmuş, gözlerimden kaçınıyordu. Sonra, sanki

şakaya vurmak istermiş gibi, “Bilirsin işte, dostluk kızlardan önce gelir,” dedi.

Artık baymıştım, bu yüzden, “Reagan’ı neden seviyorsun?” diye sordum. Ve yedi yaşındaki bir çocuğun vereceği klasik cevabı verdi: “Önce ben sordum.”

Sonuç olarak, bir sürü tuhaf bakış ve havayı yumuşatmak için yapılan sözde esprilerle, Talon’ı neden aşırı çekici bulduğumu açıkladım, o da bunun karşılığında bana Reagan’ı sevmeye nedenlerini anlattı. Ve canımı neyin sıktığını biliyor musunuz? Nedenleri benimkilerden daha samimi görünüyordu. “Asla kendisi olmaktan korkmuyor,” dedi. Bunun aşırı derin olduğunu düşündüğüm için ben de bunun gibi bir şey bulmayı denedim ama sonunda ağzımdan, “Talon annesine karşı iyi davranıyor,” lafı çıktı. Doğruydum ama ona âşık olduğum izlenimini yarattığından gerçekten şüpheliyim. Ama annesine karşı iyi davranan bir erkek genellikle kızlara karşı da iyi davranır.

En kötü kısmı ise –ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum– bu soruya cevap vermek için gerçekten ama gerçekten düşünmek zorunda kalmıştım. Korkunç değil mi? Sanırım onu o kadar uzun süredir seviyordum ki artık nedenini unutmuştum bile. Cevap öyle kolayca gelmezdi. Muhteşem poposundan, güzel gülümsemesinden ve mavi gözlerinden saatlerce bahsedebilirdim ama bunun bir anlamı yoktu.

Peki, bu beni nasıl bir insan yapardı? Çok yakışıklı olduğu için en iyi arkadaşının sevgilisini çalmaya çalışan bir kız mı? Evet... Ben bir kaltağım.

13. Adım:

Bazen Mesele Sen Değilsindir

(Prezervatif reyonundaki en iyi arkadaşınızın
içini rahatlatmaktır mesele.)

“Pleasure Pak’ı mı almalıyım sence? Tırtıklı, ultra ince ve üzerinde ‘Kız arkadaşınızın zevki’ yazıyor... güzel, bu fikri beğendim. Üstelik kayganlaştırıcı. Bu iyi. Ama yine de bir kayganlaştırıcı krem almayı düşünüyorum. Ve yağ.”

Cennetten cehenneme giden bir yolculuk nasıl olur da yalnızca birkaç gün içinde gerçekleşebilirdi? Yolda uyuyakalmış olmalıydım.

Reagan bir kutu Pleasure Pak prezervatif aldı ve su bazlı yağların olduğu yere doğru yürümeye başladı.

“Ah! Bunlar aromalı. Çok eğlenceli!” Benim standartlarıma göre sesi fazla yüksek çıkmıştı. Özellikle de burada, mahalle-mizdeki marketin sağlık reyonunda. Demek istediğim, buraya girerken gördüğüm Bayan Kirby, Reagan’ların komşusu, bu konuşmayı tamamen duymuş ve Reagan’ın annesini aramış olabilirdi. Evine döndüğümüzde, Reagan’ın annesiyle “Biz seks hakkında konuşurken bakalım Kayla ne kadar kızaracak” oyununu oynuyor olurlardı herhalde.

Bence geçmiş hayatımda çok önemli birisini öldürmüştüm ve karma şu anda tahtında oturmuş beni izleyerek kıcıyla gülüyordu. Eğer başka birisi olsaydı, cidden, Talon haricinde *herhangi biri*, Reagan’a en güzel aromalı-kayganlaştırıcıyı seçmesi için

kıkırdayarak yardım ediyor ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle her çeşit prezervatifi alırken, tüm ayrıntılarını öğrenmek için gizliden gizliye sevişmesini bekliyor olurdum.

Küçük şişelerdeki yağlardan birini aldım ve etiketini okuyormuş gibi yaptım. “Bunu Noel hediyesi olarak kullanmak istediğinden emin misin?”

“Güzeller güzeli erkek arkadaşına ‘Seni içimde istiyorum’ demenin ona bir kutu prezervatif hediye etmekten daha iyi bir yolu var mı?”

Talon’sa anlamlı bir hediye bulmak için uğraşıyordu. “Lütfen bu hediye merasimini bizim önümüzde yapma. Wesley ile benim, paketi açtığı anda Talon’ın suratının aldığı ifadeyi görmek istemeyeceğimizden oldukça eminim.”

Bir kahlkaha attı, Wesley’ninkine yakındı ama daha çok kız gibiydi. “Bu paha biçilemez olurdu ama hayır. Bunu özel olarak yapmak istiyorum.” Göz kırptı ve elimdeki şişeyi aldı. “Hmm... ‘ona ekstra zevk verir’,” diye okudu ve mor saçını kulağının arkasına attı. “İyi seçim, Kayla. Eğer gerçekten işe yararsa sana haber veririm, ihtiyacın olduğunda kullanırsın.”

Bravo. Böyle giderse, asla ihtiyacım olmayacaktı. On yaşımdan beri tek yaptığım imkânsız erkeği istemek olduğu için, pek fazla deneyim sahibi olduğum söylenemezdi. Tabii, erkeklerle öpüşmüştüm ama gerçekten hissederek değil. Kalbim göğsümden uçup Talon’ın ellerine konmaya çalışırken sırf çıkmış olmak için biriyle çıkmanın gerçekten adil olduğunu düşünmüyordum. Kendimi saklıyorum diyebilirdim ama öyle değildi. Başka biriyle birlikte olmanın hayalini kurarken tüm bu şeyleri yaşamak istemiyordum, o kadar.

Reagan koluma girdi, kayganlaştırıcıyla prezervatifleri diğer kolundaki sepete attı ve bana küçük bir öpücük gönderdi. “Bir şey arkadaşımın canını sıkıyor. Neler oluyor, bebeğim?”

Ona tüm gerçeği anlatamazdım, bu yüzden beni Victoria’s Secret’a sürüklediğinden beri aklımda olan şeyi sormayı seçtim. “Neden bunca zaman bekledin?” Ben bir yıl boyunca bekle-

yemezdim herhalde. Seks beni korkutuyordu ama eğer biriyle o kadar uzun süre birlikte olmuş olsaydım, ilişkinin o kısmı şimdiden tavşan moduna geçmiş olurdu herhalde.

“O kadar da uzun değil. Eğer çıkmaya başladığımızda Talon’a söylediğimde ısrar edecek olsaydım, parmağımda bir yüzük görene kadar bekliyor olurum.” Kafasını kaldırdı ve birbirine geçmiş kollarımızı daha da sıktı. “Beni yalnızca ben olduğum için sevdiğinden emin olmak istedim. Sırf benimle yatmak için değil.”

Boğazım daralıyordu. “Ve... ve artık bundan emin misin?”

Ayakları durdu ve beni aniden boş bir reyonun oraya çekti. “Benim en yakın arkadaşımın,” dedi, genelde gözlerinden oyunbazlık akardı ama şu an bir şey okuyamıyordum. “Şimdi sana söyleyeceğim şeyler hakkında tek kelime bile etmeyeceksin, tamam mı? Kimseye. Yoksa seni buna pişman ederim.” Durdu, gözlerini yere dikmiş alt dudağını çiğniyordu. “Wes’e bile.”

Panikledim. Bir şey mi biliyordu? Neden özellikle onun adını söylemişti? Wesley ile benim genelde onların arkasından sır paylaşmamıza benzemiyordu bu. Bu çok yeniydi. Tabii benimle onun arasında bir şeyler döndüğünü düşünmüyorsa çünkü Wesley-aşırı-çekici-biri olayını tamamıyla aşırı derecede abartmıştım. Ama eğer gerçekten bunu düşünüyorsa, buraya adım attığı an beni bu konuda darlamaya başladılar. Demek ki başka bir şey olmalıydı.

Günlüğü mü buldu acaba? Kahretsin, kesin günlüğümü buldu, biliyorum. Bu işten nasıl sıyrılacağım? Ne derim şimdi? Bu *hiç* iyi değil. Hepsi beni öldürecekti. Reagan beni sepetleyecek, Talon da onu ayartmaya çalıştığımı öğrenecek ve onunla birlikte gidecekti. Ve Wesley tüm planın suya düşmesinden beni sorumlu tutacaktı. Ya da hiçbir şey olmayacaktı, olamaz mı? Siktir, sakinleşmem lazım. Alnımdaki terler, yok olun!

“Tabii ki.”

Bir saniyeliğine bana baktı, ardından kolumu bıraktı. “Talon iyi biri ama sicili kabarık, ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Tamamen... “Deneyimli, gibi mi?”

Başını salladı, yine dudağını çiğniyordu. “Daha önce seks yapmadığımı biliyorsun ama başka şeyleri yaptım. Her konuda benden çok daha iyi olan biriyle –bir sürü kişiyle– birlikte olmuştur kesin. Bundan eminim. Bununla nasıl boy ölçüşebilirim ki?” Gözleri dolu bir halde parmağıyla prezervatif kutusunun üstündeki yazıyı takip etti.

Gözündeki yaşlar dökülmeye başlamadan önce onu kendime çektim ve sarıldım. Talon’la seks yapmasını engellemeye o kadar konsantre olmuştum ki Reagan’ın bu konuda neler hissettiği aklıma bile gelmemişti. Şu anda yaşananlar benimle ilgili olmaktan o kadar uzaktı ki. Onu dinlediğimi ve önemseddiğimi bilmeye ihtiyacı vardı. Bu durumu bilgi almak için kullanmayacaktım, birbirleri için doğru kişi olmadıklarını düşünüyor olsam bile.

Reagan tekrar sıkıca sarıldı ve sonra geri çekildi. “Onunla fiziksel anlamda fazla ileriye gidemedim çünkü donup kalıyorum. Yaptığım hiçbir şeyin doğruluğundan emin olamıyorum çünkü her hareketi çok fazla analiz ediyorum. Bana karşı hep sabırlı oldu. Çok PG... eh, bazen PG-13¹ ama nasıl hissettiğimi bilmesini istiyorum. Tuhaf ve saçma bir izlenim bıraksa bile.”

“Yani tüm bunlar...” Kolundaki sepeti gösterdim. “Sırf senin deneyimli biri olduğunu düşünsün diye mi?”

“Olmadığımı biliyor. Ama artık daha fazla korkuyormuş gibi görünmek istemiyorum.”

“Ama korkuyorsun.”

Başını salladı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. “Hem de delicesine.”

Ve öyle görünüyordu. Şu anki görüntüsünü yaz kampında yüzünde örümcek gezdiği esnadaki görüntüsüyle kıyaslıyorum ve aralarında hiçbir fark göremiyorum. Çılgılık atmamıştı. Hayvandan kurtulmak için koluma vurup beni uyandırdığı

1 13 yaş ve altının aile kontrolünde izlemesi gerektiğini gösteren ibare. (ç.n.)

zaman gözleriyle dudaklarını sıkıca kenetlemiş olduğu yerde kıpırdamadan duruyordu.

“Ah, canım,” dedim gülümsememi bastırarak ve onu tekrar kollarıma aldım. “Eğer kendini hazır hissetmiyorsan, o zaman yapma. Talon da zaten seni zorlamıyormuş, kendin söyledin.” Bu durumun onun çekiciliğini daha da arttırdığı gerçeğine gözlerimi kapadım, her ne kadar “dolu” bir geçmiş olsa da. Bu benimle ilgili değil, kahretsin!

“Olay da bu zaten. *Hazır* olduğumu düşünüyorum,” dedi omzumun üstünden. “Beni en çok korkutan bu, Kayla. Talon’ı istediğimi biliyorum ama... sadece başka kızlarla birlikte olmuş olması da değil. Ya doğru kişi değilse diye korkuyorum.”

Aman Tanrım. “Ne?”

“Ya yanlış kişiyle birlikteysen?”

Nefes al, Kayla. “Doğru kişi kim o zaman?”

Ağzını açtı, kapadı, omuz silkti. Onunla ilgilendiğimi düşünmeye başlar falan diye Wesley’nin adını bile söylemekten korkuyordum. Markette öylece dikilmiş, aptal aptal yere bakıyorduk.

“Neyse, saçmalıyorum.” Elini saçının arasından geçirdi ve tekrar koluma girdi. “Bu kadar gerilmem normal herhalde.”

“Mmm...”

Kasiyerin her ürünün barkodunu okutmasını sessizce izledik ve hesabı ödeyerek çıktık. Her bipte Reagan’ın yüreği hopluyor mu diye merak ettim çünkü benimki kesinlikle hopluyordu.

İlerleme Raporu: 24 Aralık

Seks sepeti için satın aldıklarımızın ardından Reagan'la yaptığımız "son dakika" alışverişi sorunsuz geçti. Wesley'nin ismini söylediği her seferde, midemde topolar zıplamaya başlıyordu. Baş başa kaldıklarında hangi büyüü yapmışsa işe yaramış görünüyordu. Zamanının çoğunu okulda ya da işte geçiriyor olmasına rağmen, bir şeyiyle onun üzerinde çok büyük etki yaratmıştı. Acaba Talon da Reagan'la olan ilişkisini sorguluyor mu diye merak ettim ama bundan kuşkuluydum. Reagan'la Wesley geldiğinden beri ne bana dokunmuş ne de benimle doğru düzgün muhabbet etmişti.

Buna sinirleniyor olmam tamamıyla benim hatamdı ama kendime engel olamıyordum. Bana ne oluyorsa! Birlikte muhteşem bir hafta sonu geçirmiştik ve ben birdenbire onun gözündeki yok olmuştum. Birlikte takıldığımız zamanlardaki normal halimize bile dönmemiştik. Benden uzaklaşıyor ve oldukça tuhaf davranıyordu. Ne yapmıştım acaba? Wesley'ye sordum ve bunun hakkında endişelenmemem gerektiğini söyledi. Ama tek yapabildiğim şey endişelenmekti. Endişelenmek, endişelenmek, endişelenmek. Reagan, Talon'la olan işini *yarın* halletmeyi planlıyordu. Wesley bunu göremiyor muydu? Yoksa umrunda mı değildi?

Talon'a kendimi göstermem için hâlâ bir günüm vardı, Noel günü ve bunu Reagan'ı kızdırmadan yapmam gerekiyordu. Wesley'ye karşı aşırı ilgili görünüyorduydu da, farkında bile olmayabilirdi.

14. Adım:

Noel Hediyelerinden Büyük Anlamlar Çıkarma

(Olduklarından daha anlamlı gördüklerini düşünsen bile.)

Evveet! Noel sabahı ve ben kendimi müthiş hissediyorum. Wesley dün gece geç saatlerde aradı ve planımızın gidişatı konusunda on kat daha iyimser olmamı sağladı. Talon benden bahsetmiş ve ona “konsantre” olmakta zorlandığı için benden uzak durduğunu anlatmış. Bu kadar dikkatinin dağılmasına hangi yönümün sebep olduğunu bilmiyorum ama bunu her türlü iyi bir işaret olarak algılayacağım. Sesimin felaket olmasına rağmen, sadece havluya sarılı bir şekilde dans ederek banyodan çıktım, saç fırçama “I’m sexy and I know It”¹ şarkısını söylüyordum. Annemle babam, güneş doğarken geleneksel tatil öpüşmelerini gerçekleştirmek için sabah evden çıkmışlardı, yani Wesley gelene kadar ev yalnızca bana aitti.

Annemin bana verdiklerini² kurutucuya giden yol boyunca salladım, yani alt kattaki ana hole kadar. Eğilerek çamaşır makinesini ayarladım, başımdaki havluyu çıkardım ve ıslak saçlarımı ahenkle savurdum.

“Passion in my pants”³ dizesine geldiğimde bedenimi saran havluyu çözdüm, hazır buradayken onu da makineye atabildirdim ama havluyu çıkarmadan hemen önce duyduğum bir ses

1 Seksiyim ve bunu biliyorum. (ç.n.)

2 Kalçalarından bahsediyor. (ç.n.)

3 İç çamaşırlarımın içindeki tutku. (ç.n.)

beni ürküttü ve parmaklarım havada dondu kaldı.

“Burada yokmuşum gibi davranmaya devam etmeni ne kadar çok istesem de, lanet vicdanım buna izin vermiyor.”

“Kahretsin! Wesley, burada ne yapıyorsun?”

Mutfağın duvarına yaslanmış ve eliyle gözlerini kapamıştı. “Erken gelmemi söyledin, ben de öyle yaptım.”

“Kapı zili diye bir şey var.”

“Çaldım.” Çenesindeki gamze belirdi, eliyle hâlâ yüzünün yarısını kapatıyordu. “Merak etme. Yaptığını fark ettiğimde bakmayı bıraktım.”

Eğer bakmıyorsa soyunduğumu nereden bildiğini sormak istedim ama sormadım. Buhar-kırmızısı bedenim derhal giyinmek istiyordu.

“Ben söyleyene kadar elini orada tut yoksa gözlerini şömine maşasıyla oyarım.”

“Noel ruhu bu sabah hepimize uğramış desene.”

“Tam bir pisliksin.”

“Mickey, bana böyle seslendiğinde tahrik olduğumu biliyorsun.”

“Bu adı bir daha kullan ve...”

“Dikkat et. Beni tehdit edersen elimi indirebilirim.”

Yıldırım hızıyla çıktım, kuru kıyafetlerimi aldım ve koridorun sonundaki odama koştum. Reagan’la kaldığım yurt odasına kıyasla evde daha fazla mahremiyetim olacağını düşünmüştüm.

Kot pantolonumu ve yakut kırmızısı süveterimi giydikten sonra aynanın karşısına çöktüm, süveterimin rengiyle derimin rengi arasındaki farkı zar zor ayırt edebiliyordum. Hâlâ Wesley’ye tam olarak çıplak yakalandığım için öfkeden kıpkırmızıyıldım. Peki, neredeyse çıplak. Yeterince çıplak. Ve şarkı söylerken. Düşündükçe daha da kızarıyordum, kalbim koşu takımı seçmelerine girmiş gibi atıyordu.

Elimi yüzümün önünde salladım, nefes alıp verdim ve sakinleşmeye çalıştım ki bu odadan yeni olgunlaşmış bir domates

gibi çıkmayayım. Sıkıcı bir şey düşün. Yapıştırıcı. Beyaz tutkal. Çocukların sırf sonradan soyabilmek için ellerine sürdüğü ve kurumasını bekledikleri yapıştırıcı. O çocuklardan biri olduğumdan değil ama Reagan'ı bunu yaparken izlediğimi hatırlıyorum. Ya da kalem kutusunun üstüne sürdüklerini ve ondan kitap ayracı yaptıklarını düşün. Bunu *yapardım*.

Gözlerimi açtığımda tenimin parlak kırmızılığı azalmış, sağlıklı ve utandırıcı olmayan bir pembeye dönmüştü. Güzel. Şimdi de bunu makyajla kapatalım.

Wesley görüldüğünde üç büyük hediyemi kucaklamış zorlukla kapıya doğru ilerliyordum, yere devrilmeden önce davrandı ve en üsttekini aldı.

“Teşekkürler.”

“Ne demek. Yine büyük kutu küçük hediye olayını mı yapıyorsun?”

“Tabii ki. Böylesi çok daha eğlenceli. Ve her zaman aynı kutuları kullandığıma göre, paket kâğıdını geri dönüştürebilirim. Oley!” Talon'ın hediye kartının içinde olduğu devasa kutuyu salladım. “Ne olduğunu asla tahmin edemeyecek.” Halbuki, çoktan biliyordu.

“Ne o? Talon'ın çiğneyip attığı sakızları ve kalemtıraş çöplerini kullanarak onun kutsal bir mabedini mi yaptın?”

“Aynen öyle. Bunu yapmak tüm yılımı aldı ama değdi çünkü buna âşık olacağını ve doğal olarak bana da âşık olacağını biliyorum. Böylece Reagan da tamamen sana kalır. Bak, dostum, seni de düşünüyorum.”

Büyük kutuyu kolunun altına yerleştirdi, diğeriyle de beni kavradı ve tuhaf hediye dolu bir kucaklaşma yaşadık. Son birkaç gündür çalışmıyor olmasına rağmen hâlâ jelibon kokuyordu. “Tüm bu emekler... Halbuki tek ihtiyacımız olan sakızdan bir mabetmiş. Kayla, sen bir dâhisin.”

Kalçamı geriye iterek onu üstümden atıverdim. “Arabaya götürmemde bana yardım eder misin?”

“Tabii, tabii.” Benden bir kutu daha aldı ve dışarıya çıktık.

“Off, soğuk,” dedim Wesley hediyeleri arabaya yerleştirirken, dişlerim birbirine vuruyordu. “Kaliforniya’da olmadığımızı unuttum.”

Wesley son kutuyu da uzanıp kollarımdan aldı ve arabaya koyar koymaz yeşil montunu çıkardı. Tek kelime bile etmeden ama yüzünde kocaman bir sırıtmayla, beni paltosunun sıcaklığıyla sardı ve eve geri koştu. Birbirimizle çok fazla dalga geçiyor olsak da, en azından bir kıza nasıl davranması gerektiğini biliyordu. Bilmek zorundaydı çünkü o da annesine karşı iyi davranıyordu.

Açık bagajın kenarına oturdum, ayaklarımı beyaz duman üfleyen egzoz borusunun orada sallıyordum. Görünüşe göre, Wesley gerçek kışı yaşadığımızı unutmamış ve içi ısınsın diye arabayı çalıştırmıştı.

Bugün yılın en güzel günü olmaktan daha fazlasıydı; bugünün aşk dörtgenimiz için unutulmaz bir an olmasını umuyordum. Hani her şeyin değişeceğini anladığınız anlar vardır ya, onlardan biri gibi işte. Eğer Wesley ve ben kafalarının içine yeterince girebilmişsek, *bizi* görmelerini sağlayacak kadar, belki de iç çamaşırı ve prezervatiflere hiç ihtiyaç duyulmayacaktı. Belki Talon ne kadar eğlenceli biri olduğumu ve birlikte ne kadar iyi olduğumuzu görecekti. Ve Reagan, Wesley’yi fark edecekti; gamzesi belirdiğinde ne kadar sevimli olduğunu, farklı yönlerle doğru uzayan saçlarının önde nasıl dikildiğini, çok fazla konsantre olduğunda, sanki anlamaya çalıştığı şeyi anlamasına bir şekilde yardımcı olacakmış gibi dilini dışarı çıkarmasını, ne kadar çalışkan olduğunu ve onun gerçekten ne kadar iyi bir insan olduğunu görecekti.

Demek istediğim, eğer tüm bu şeyleri ben fark edebiliyorsam, o da kesinlikle fark edebilirdi..

“Hmm... Süt mavisinin benim rengim olduğunu sanmıyorum.”

Gözlerim egzozu bırakıp kollarını dümdüz açmış, küçük montumun göğsünü zar zor kaplayabildiği Wesley’ye doğru kaydı.

Arabadan aşağı atladım. “Dalga mı geçiyorsun? Reagan seni bunun içinde gördüğü an sana sıırıslıklam âşık olacak.”

Gülüştük ve birkaç dakika sonra onu o lanet şeyin içinden çıkarmakla uğraştık, minibüse atlayarak derin bir nefes aldık ve birbirimize gülümsedik. Son birkaç haftadır ruh ikizlerimiz üzerinde bir etkimiz olup olmadığını görmenin zamanı gelmişti.

* * *

Talon’ın evi tam bir hayvanat bahçesiydi, on yaşın altında seksen kadar kuzeni olması bu durumu büyük ölçüde açıklıyordu. Reagan ve ben kendimizi birdenbire kızlar için modellik yaparken bulduk, saçımızı ve makyajımızı yaptılar, hatta bize tütü bile giydirdiler. Hey, sim kaplı suratım ve yandan sallanan atkuyruğumla, müthiş çekici görünüyordum! Talon’ın üstüme düşmemesine şaşardım.

Ve Celeste, geçen gün bana bir saat boyunca yeni erkek arkadaşından bahsetmesine rağmen, buraya geldiğimizden beri Wesley’nin dibinden ayrılmıyordu. Dediği her şeye gülüyor, ona övgüler yağıdırıyor ve ona sarılmak için türlü bahaneler buluyordu. Wes ise hiç sesini çıkarmadan, onunla Just Dance oynuyor ve tırnaklarına oje sürmesine izin veriyordu. Reagan’ın da onun sevimliliğinin farkına varması için gerekeni yaptım.

Talon bugün benden uzak durmuyordu, Tanrı’ya şükür. İki kez karşılaştık, bana bir kadeh eggnog¹ getirdi ve beni şu anda çoğunu hatırlamadığım birçok insanla tanıştırdı çünkü geçirdiğimiz zaman boyunca eli dirseğimin ya üzerinde ya da yakınındaydı. Ailesiyle birlikte hediye açma merasimini bitirdikten sonra, Wesley’nin arabasına bindik –Wesley’nin nihayet Celeste’in hapsinden kurtulmayı başarmasından hemen sonra– ve öğle yemeğiyle hediyeler için Reagan’lara doğru yola çıktık. Bayan Kirby’nin Reagan’ı prezervatif reyonunda yakalamamış olmasına çok sevinmiştim, böylece yüz kızartıcı muhabbetler

¹ Şeker, süt ve yumurtadan yapılan bir içki, genellikle Noel’de yapılır. (ç.n.)

minimumda tutuldu. Bu benim için büyük bir sürprizdi çünkü Reagan ve annesi, her zaman “penis” kelimesini kullanır ve benim bu yüzden ne kadar kızaracağımı görmeyi merakla beklerlerdi.

Ondan sonra, oyunlarla hediyeler için Wesley’ye geçtik. Annesi Scattergories’de hepimizi ezip geçiyordu. Annesinin erkek arkadaşı saat beşe kadar ortalıkta görünmedi; hepimizin ayrıldığı sırada yürüyüşten dönüyordu. Wesley arabasına mümkün olan en uzun yoldan gitti, adamın etrafından öyle bir dolaştı ki sanki vücudu maksimum düzeyde kötü bir koku yayıyordu. Sürücü koltuğuna oturduğunda gergin olduğunu söyleyebilirdim, bu yüzden yanına bir ahududu fırlattım, o kadar çok korkmuştu ki kafasını cama vurdu. Yol boyunca hepimiz güldük, şimdi akşam yemeği için benim evime gidiyorduk ve evet, bir de daha fazla hediye için! Noel’i ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?

Babamın lezzetli yemekleriyle tıka basa doymuş bir halde arabaya güçlükle geri döndük ve Talon’lara doğru yolu çıktık, hazır ev şu anda insanlarla dolup taşmıyorken rahat bir şekilde aldığımız hediyeleri birbirimize verebilirdik.

“Bir daha asla hareket edemeyeceğim,” dedi Reagan, kendini Talon’ın evindeki yatar koltuklardan birine atarken. “Günün geri kalanında ayaklarımı kullanmayı düşünmüyorum.”

Wesley hiç duraksamadan, yanına, yere oturdu ve ayaklarına masaj yapmayı önerdi. Anında ayaklarını çocuğun suratına yapıştırdı ve Talon’ın bir şey demesini bekledi ama o bir şey demek yerine beni kolumdan tuttu ve sordu. “Bana hediyelerde yardım eder misin?”

Ona her konuda yardım ederdim. Birbirimize aldığımız hediyeler mutfak masasının üzerinde duruyordu ve en iğrenç görünenler benimkilerdi çünkü fazla büyüktüler. Belki de büyük kutu küçük hediye stratejimi tekrar düşünmeliydim.

“Önce ben!” dedi Reagan hediyeleri getirip odanın ortasına koyduğumuzda. Wesley ayaklarını ovmayı bırakmış ve kendine kanepede bir yer edinmişti. Talon’ın nereye oturacağını görmek

için bekledim, diğer yatar koltuğa geçince, ben de Wesley'nin yanına çöktüm. Kalbim, nasıl düzgün çalışıldığından daha fazla emin olamıyormuş gibi yorgun düşmüştü. Gün neredeyse bitmişti ve bu hediyelerin, Reagan'ın ve Talon'ın aklını başından almadan önce, elimizdeki son kozlar olacağından emindim.

Evet, kalbim gerçekten düzgün çalışmıyordu. Wesley sanki bunu biliyormuş gibi bana uzandı ve gözlerini en iyi arkadaşlarımızın üzerinden ayırmadan hafifçe dizimi sıktı, sanki bana hiç dokunmamıştı.

"Pekâlâ, Ray," dedi Talon gülümseyerek ve üç hediye paketini ona doğru itti. "Başla bakalım."

Önce benimkini aldı, kulağına tutarak salladı. "Kayla, yine büyük bir kutunun içine küçük bir hediye koydun, değil mi?"

Hepimiz güldük, hediyeye yumuldu ve iki yaşındaki çılgın bir çocuk gibi kâğıdı parçaladı. Paket kâğıdını o şekilde harcadığı için üzülüyordum. Oysa ki bir sonraki kutum için kullanabilirdim.

"Aah!" dedi, DKNY çantayı çıkarmış göğsüne yaslariken. "Teşekkürler, tatlım!"

"Buna oje bulaşmasın, Reagan. Doğum günün için aldığım çantanın başına neler geldiğini unutma." Ona gülümsedim ama aynı zamanda yüzümdeki sert ifadeyi de korudum çünkü ona aldığım son el çantası bundan çok daha güzeldi ama o gitti ve yol boyunca kapağının kapalı olduğundan emin olmadığı bir şişe ojeyi çantanın ceplerinden birine koydu. Elini cüzdanına daldırıldığındaysa içinde çoktan mini sarı bir havuz oluşmuştu bile.

Reagan bana el salladı, hediyesini kalçasının yanına yerleştirdi ve Wesley'nin paketini aldı. Ona bakmamaya çalışıyor ama kendime engel olamıyordum. Reagan'a bakmaya geri dönmeden önce bana göz kırptı.

"Wes! Harikasin," diye güldü ve üzerinde bir kart olan büyük bir çanta dolusu Laffy Taffy çıkardı. Yüksek sesle okumadı ama onu yine güldürmüştü, koltuktan atladı ve memeleriyle yüzünü tokatlayarak ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim."

Laffy Taffy'nin olayı neydi bilmiyorum ama Wesley yine beni şaşırtmayı başarmıştı.

Reagan son hediye paketini eline aldığında Talon oturduğu koltukta doğruldu ve ellerini ovuşturmaya başladı. Bu hediyeyi ona özel olarak vermesi gerektiğini düşünüyordum ama her halükarda bayılacağına emindim. Büyük ölçüde kıskandığımın da farkındaydım.

"Ah tatlım." Reagan küpelere baktı, elini ağzına götürdü ve ağlamaya başladı. Gülümsemeye devam etmek için kendimi zorlamaya mecburdum. "Bayıldım, teşekkür ederim."

Koltuktan atladı, öpüşüp sarıldılar. Talon, Reagan'ın kulağına yüzünün kızarmasına sebep olan bir şeyler fısıldayınca koltuğuna dönmek yerine sevgilisinin kucağında kaldı.

"Pekâlâ, sırada kim var?"

Wesley bana alınan hediyeleri getirdi, ben de aceleyle aldım çünkü kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Geçen yılki g-string mahcubiyetim yetmemiş olacak ki ona ek olsun diye, Reagan bu yıl da bana bir Wonderbra almıştı. Güldü, ben de onunla birlikte gülmeyi denedim, bir yandan da göğsümün üzerinde "Burada Meme Yok" yazılı ışıkları yanıp sönen bir tabela taşıyormuşum hissini dikkate almamayı deniyordum.

Talon, "Bebeğim, ona almanı söylediğim şey bu değildi," dedi. Gözleriyle bana özür dalgaları gönderiyordu ama sonuçta, bu Reagan'dı; bana araba koltuğu kılıfı alacağını gerçekten düşünmüş müydük?

Görünen o ki biri bunu düşünmüştü çünkü Wesley'nin hediyesi tam olarak buydu. Üstelik pembe de değillerdi. Sayı! Bunları benim için takıp takamayacağını sordum çünkü sonuncusunu o takmıştı. Sutyeni işaret ederek küçük bir ücret karşılığında takabileceğini söyledi. Onu kanepeden aşağı ittim.

Talon'un hediye paketini dikkatli bir şekilde açmaya başladığımda ellerim deliler gibi titriyordu. *Ben* geri dönüştürüyorum.

"Hmm?.." diye sordum, bir kalıp peyniri çıkarırken, kutuda kalan diğer üç kalıp peynire bakıyordum.

“Parmesan, asiago, mozzarella, provolone.” Muhteşem gülümsemesini gösterdi, buz mavisi gözleri bana anlamam gerekiyormuş gibi bakıyordu ama anlayamıyordum. Güldü. “Peynirli pizzadaki dört peynir.”

Ne kadar da tatlı! Ben o küçük düşürücü konuşmayı yaparken, onun başka dünyalara yelken açtığını düşünüyordum, meğerse *can kulağıyla* dinliyormuş. Reagan’ın kucağında oturması ya da güzelim küpeleri takması umurumda bile değildi. Talon’ın hediyesi benim için bir anlam ifade ediyordu. Biliyordum.

Ben daha kendimi toparlayamadan, Wesley çoktan hediyelerine dalmıştı bile, önce Talon’inkini açtı, ikinci olarak Reagan’inkini ve en son olarak da benimkini. Kâğıtları benim için saklıyordu, hatta katlıyordu bile ve ardından sırtarak bana uzatıyordu.

“Bir dakika, bunlar çelik kaplama mı?” diye sordu gitar tellerini çıkardığı paketi incelerken.

“Hmm, sanırım. Adama en iyisinin hangisi olduğunu sordum.”

Ağız açık kaldı ve bir anlığına yanlış olanı aldığımı düşünerek endişelendim ama bana tek koluyla sarıldı. Sesini alçaltarak, kulağıma, “Sana çok fazla para harcamamanı söylemiştim,” dedi.

“Harcamadım.” Kırk dolar o kadar da çok değil.

“Kayla, bunların ne kadar olduğunu biliyorum.”

“Beğendin mi?”

“Tabii ki.”

“O zaman kapa çeneni ve mutlu ol.”

Güldü ve geri çekildi. O an Talon’ın çoktan hediyeleri açmaya başladığını, hatta son hediyeye geldiğini fark ettim.

Wesley sayesinde, muhteşem hediye kartımı açışını görmeyi tamamiyle kaçırmıştım.

Talon bana bir göz kırptı, bu hareketini “teşekkür ederim” olarak algıladım.

Reagan bacağında zıplıyordu. “Bebeğim, acele et!” dedi paketin üstündeki tüm bandı yırtmasına yardım ederek. Paketin

yırtılıp açıldığı an, benim midem de onunla birlikte yırtıldı. Bunu yapma...

Kutular dolusu prezervatif ve kayganlaştırıcı krem ellerinden uçup yere konduğunda odada bir ölüm sessizliği yaşandı. Ağzım açık kalmıştı, Wesley de nefes alma yetisini kaybetmişe benziyordu. Talon'ın beti benzi attı. Odada bulunanlar arasında yalnızca Reagan heykele dönüşmemiş gibi görünüyordu.

"Hay aksi!" dedi ve güvenli seks eşyalarını toplayarak tekrar Talon'ın ellerine yerleştirdi. Onu yanağından öptü ve, "Yıldönümümüz kutlu olsun!" dedi.

Wesley'nin bir şey yapmasını bekliyordum; yaptığı en iyi şeyi, her zaman yaptığı gibi bir şaka yaparak odadaki tansiyonu düşürmesini. Ama yapmadı. Yanımda oturuyor ve yere, önceden prezervatiflerin olduğu ama şu anda boş olan noktaya bakıyordu. Reagan odayı hızlıca bir gözden geçirdikten sonra, kimsenin gülmediğini fark etti, bu yüzden erkek arkadaşına bir öpücük yolladı.

"Beğenmedin mi?"

Onun adına o kadar çok utanmıştım ki neredeyse ağlayacaktım. Wesley neden bir şey yapmıyordu? Hepimizi bundan kurtar!

"Hmm, seninle bir dakikalığına konuşabilir miyiz?" diye sordu Talon, Reagan'a, onu kucağından aşağı indirerek. Koridora giden köşeyi döndüler ama benim ve Wesley'nin dedikleri her kelimeyi duyamayacağımız kadar uzağa gitmediler.

"Bu ne?" diye sordu Talon, sesinin tonu bende bir anksiyete atağının başlamasına sebep oldu. Tartışmadan nefret ediyor ve onların kavga etmelerini duymak istemiyordum. Bu ses tonunun Reagan'ın öfkeyle karşılık vermesine yol açacağını biliyordum.

"Vay be, Talon, demek öyle. Ben de senin bu alanda tecrübeli biri olduğunu zannediordum. Bunların ne olduğunu bilmen lazım."

"Bunları neden aldın? Neden herkesin önünde bana verdin? Bunun ne kadar berbat bir durum olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

“Ne? Bunu istediğini sanıyordum. Beni istediğini.”

“Bunun konumuzla bir alakası olmadığını *biliyorsun*. Komik olduğunu mu düşünüyorsun? Kavga ettiğimiz şey hakkında şaka yapmaya mı çalışıyorsun?”

“Bu olayı bu kadar büyütmenin bir anlamı yok, Talon. Ben sadece kız arkadaşınla seks yapmak isteyeceğini düşündüm. Ama sanırım sen amigo kızların yarısıyla yatmayı tercih edersin.”

Vay, vay, vay! Tüm bunlar da neyin nesiydi? Derin derin soluk alıp verdim, göğsüm sıkışmıştı. Ben gerginliğimi azaltmaya çalışırken, Wesley’nin eli de düzenli olarak sırtımı ovalıyordu. Kulaklarımı kapamak istiyordum ama o kadar sersemlemiştim ki *duyamayacağımdan* emin değildim.

“Kahretsin, Reagan. Bu çok uzun zaman önceydi, hiçbir şey için seni zorlamadım.”

“Sorun da bu zaten. Beni de onları istediğin gibi istemeni istedim. Bana dokunmuyorsun bile.”

“Sen de prezervatif aldın ve bunu bana bu şekilde söylemeye mi karar verdin?”

“Bu hareketimi takdir edeceğini düşünmüştüm.”

“Arkadaşlarımızın önünde değil! Lanet olsun, bunun ne kadar utanç verici olduğunun farkında mısın? Bizim seks hayatımız hakkında olan biteni bilmelerini istemiyorum.”

“Ya da *olmayan* seks hayatımız.”

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, tüm bedenim buradan kaçmayı ve bir daha asla geri dönmemeyi istiyordu. Wesley diğer elini de sırtıma koydu ve başparmaklarıyla omuzlarıma masaj yapmaya başladı, sanki neredeyse tüm gerginliğimi söküp atmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Saçmalıklarına katlanmak zorunda değiller. Neden normal hediyeler alamıyorsun ki? Ya da bazı şeyleri özel olarak hallede-miyorsun? Kayla’nın iç çamaşırını bu sene de tekrar hepimizin önünde açmak istemediğinden oldukça eminim. Bunun ne kadar rencide edici olduğunun farkında mısın? Bunlar seninle

benim aramda özel olarak konuşulması gereken konular ama artık herkes biliyor.”

“Onlar bizim en yakın arkadaşlarımız. Zaten bilmedikleri bir şey de değil.”

“Tabii. Her şey için bir mazeretin var.”

“Talon, sadece seni arzuladığımı göstermek istedim, hepsi bu.”

“O zaman bunu bana söyle! Bu tarz aptalca şeyler yapma.”

“Öyle olsun!”

Büyük bir gürültü koptu ve kırılan camın sesiyle birlikte Wesley’yle ben sonunda gerçek dünyaya dönerek kanepeden kalktık. Hâlâ titriyor ve nefes almamı kontrol etmeye çabalıyordum. Kavga ettiklerine mutlu olduğumu düşünebilirsiniz ama değildim. Nefret ediyordum. Bunları duymaktan nefret ediyordum. Sevdiğim iki insanın kavga etmesinden nefret ediyordum. Birlikte olmalarını istemesem bile, birbirlerinden nefret etmelerini de istemiyordum.

Köşeyi önce Wesley dönmüştü ama birdenbire o kadar ani durdu ki ona arkadan çarptım.

“Aaah! Tanrım, Wesley...”

Şikâyetimin sonunu getiremedim ve Talon’la Reagan’ın koridorun sonunda birbirlerine saldırdıkları yere bakan afallamış bakışlarını takip ettim. Ve saldırdıkları derken, kıyafetlerinin yarısını şimdiden çıkarmış olduklarını ve Reagan’ın Talon’ı misafir odalarından birine çektiğini anlatmak istiyordum. Kapıyı çarptılar ve bizi dışarıda bıraktılar. Bu gecenin kesinlikle Reagan’ın düşündüğü şekilde sonuçlanmayacağı umuduyla birlikte.

Duvarın dibine kayıp çökmüş ve gerginliğimin son damlasını da yerine tam bir başarısızlık hissi gelecek şekilde dışarı atıyordum.

15. Adım:

Huzur Veren Yemekler Bul

(Ya da poponun pantolonundan dışarı taşmasını engelleyecek bir alternatif.)

Saat geç olmuştu. Hatta o kadar geçti ki erken bile denebilirdi. Uyuyamıyor ve nasıl bu kadar aptal olabildiğimi düşünmeden duramıyordum. Bu iki aşk böceğini “O Gece”den önce ayırabileceğime nasıl inanmıştım, bu kadar mı sersemdim? Kendilerini odaya kapamadan önce bile anlaşmazlığın en üst seviyesinde kavga ediyorlardı. Birbirleri için doğru olmadıklarını neden göremiyorlardı?

Gözlerimi ateşe diktim ve alevleri izledim ama tam olarak izlemiyordum. Gözlerim açık kalmıştı, aklımda Reagan’ın Talon’ı odanın içine çektiği sahne tekrar ediyordu. Tek düşünebildiğim o kişinin benim olmam gerektiği idi. Karşılığında beni isteyeceğini düşünmek bile bencilce ve aptalcaydı. Acı çekme konusunda yeni bir boyuta geçmiştim. Yıllardır âşık olduğum adam en iyi arkadaşım ile yatıyordu. Eğer şu an bunun kötü olduğunu düşünüyorsam, yarın Reagan bana her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattığı zaman neler hissederim hiç bilemiyorum.

Keşke onun romantik olduğu kadar açık olabilseydim. Onlar çıkmaya başlamadan çok önce Talon’a açılmalıydım, o zaman her şey daha farklı olabilirdi. Ama olmadı ve bu canımı sıkıyor. Derhal huzur verecek bir şeyler yemeliydim ama oturduğum yerden kalkacak gücü kendimde bulamıyordum.

Ayak parmaklarımdaki simli cilayı kazıdım ve sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Sonrasında daha da şiddetli ağladım çünkü kimseyle konuşamayacağım lanet bir şey için ağlıyordum. En yakın arkadaşıma, âşık olduğum kişiye, anneme ya da babama... kimseye anlatamazdım. Üzgün olduğumdan mı yoksa üzgün olmamam gereken bir şey için üzgün olduğum için mi daha fazla ağladığımı bilmiyordum. Kolçaktaki telefonum titredi, spam mail ya da Facebook bildirimi ya da bunlara benzer önemsiz aptalca bir şey geldiğini düşündüm. Ama sonuçta dikkatimi dağıtacak bir şeydi, bu yüzden baktım.

Eposta değildi. Mesajdı. Wesley'den.

Uyanık mısın?

Çenemi dizlerime dayayarak cevap verdim.

Tabii ki.

Umarım bu konuyu mesaj üzerinden tartışmak istemiyordur çünkü bu konuşma sonuçta kanıt niteliği taşıyan bir belge olarak kullanılabilirdi. Ama yine de buraya gelip beni koca bir bebek gibi ağlarken görmesinden iyidir, herhalde.

Beni içeri alır mısın?

Telefonu kolçağa indirmeden önce dilimi ısırardım ve becerebildiğim kadarıyla gözlerimi kurulardım, kanepeden kalkıp parmak uçlarıma basarak kapıya ilerledim. Kapı deliğinden baktığımda Wesley'nin verandada durmuş telefonuyla oynadığını ve büyük yeşil paltosunun içinde titrediğini gördüm. Nedenini bilmiyorum ama onun burada olması yüzümü güldürmüştü.

Yavaşça zinciri çıkardım ve içeri girmesini sağlayacak kadar kapıyı araladım. Saçlarındaki karı savurdu ve paltosunun fermuarını açtı. Uzattığı kollarına atlamak için bir an bile tereddüt etmedim. Normalde ederdim ama ona sarılmak gözlerimden süzülen yeni bir gözyaşı dalgasını saklıyordu. Wesley'yle *konusabilirdim* ama bunu istediğimden emin değildim. Sarılmamız da işe yaramış görünüyordu çünkü olanlar hakkında konuşmak kendimizi daha iyi hissettirmeyecekti.

Paltosunun altından sıkıca sarıldım, Wesley'nin üstündeki jelibon kokusuna bu kadar çok *bayıldığımı* daha önce hiç fark etmemiştim. Garip bir şekilde huzur vericiydi. Sanki Wesley bana huzur veren bir yiyecekti. Düşündüklerim o kadar saçma geldi ki gözyaşlarımın arasından bir kahkaha koyverdim.

"Komik bir şey mi var?" diye sordu, başımın üzerinden aptal gibi gülümsediğini görmem için ona bakmama gerek bile yoktu.

Pamuklu gömleğindeki kokuyu içime çektiğimi belli etmeye çalışarak başımı salladım. "Yooo. Sadece düşünüyordum."

"Evet, ben de. Düşünmeden duramıyorum, aslında. Bu yüzden sabahın üçünde kapının önünde beliriverdim."

Üç olmuş muydu? Açıkçası, diğerlerinden çok daha uzun bir süredir ayakta olduğumdan başka bir şey bilmiyordum. "Uyumuş olsaydım ne yapardın?"

"Uyanık olduğunu biliyordum."

Ukala. Kendimi geri çekerken onu çimdikledim ama en azından gözyaşlarım yerini kahkahaya bırakmıştı. Normale dönmesinden çok memnundum.

Wesley paltosunu çıkardı ve şömineye kadar beni takip etti. Belki uyumak ister diye kanepeyi ona bırakıp yere oturdum ama yanıma çöktü ve bağdaş kurarak oturdu. Bense çenemi yukarı çektiğim dizlerime yasladım. Ayak parmaklarımdaki ojeler neredeyse gitmişti, bu yüzden kalan küçük bir parçayı kazımaya başladım.

Odada yalnızca çatırdayan ateşin sesi duyuluyordu; Wesley'nin nefes alışı dışında, aslında o da biraz garipti, dürüst olmak gerekirse. Sanki biraz evvel odada koşmuş gibiydi. Hızlı hızlı solumuyordu ama kesinlikle normal değildi. Ona bakmak istedim ama ya ağlıyorsa? Ağlayan insanlarla iyi değilimdir. Göbek deliğinin üstünde hüngür hüngür ağladığımdan aklımdan bunları geçiriyor olmam da ayrı bir komedi. Ve Reagan o kadar çok dramayla doluydu ki ya iki gözü iki çeşme ağlar ya da gülme krizlerine girerdi. Ama erkekler ağlar mıydı?

Bunun seksi olduğunu düşünmeden edemedim. Ve Wesley'nin seksi olduğunu düşünüyor olamazdım.

"Hep şömine yakmak istemişimdir."

Tamam, hayal gördüğümü kabul ediyorum. Çünkü Wesley'ye baktığımda kesinlikle ağlamıyordu. Gözleri parlıyordu ama bu muhtemelen yansıyan ateş yüzündendi. Gülümsüyor ve ayak-kabı bağlarıyla oynuyordu.

"Noel'de ateş yakmak bizim evde bir gelenektir," dedim ojemi kazımaya geri dönerek. "Buraya taşındığımızda annem gerçek bir şömine görünce çok heyecanlanmıştı. Bundan önce, arka bahçedeki mangal ocağını kullanıyorduk. Popom herhalde her Noel bir buz torbası işlevi görebilirdi."

Güldü ve bana biraz daha yakınlaşarak ayaklarını öne doğru uzattı. "Babanın annen için bunu yapması çok güzel."

Kendisi babasız büyümüş olsa da, bunu kıskanıyormuş gibi değil, daha çok böyle bir babaya sahip olduğum için benim adıma seviniyormuş gibi söylemişti. Wesley listesine ekleyebileceğim bir şey... ama artık buna ihtiyacımız yoktu, sanırım. Onun arzuladığı şeylere sahip olan insanları asla bundan dolayı suçlamaz ya da rahatsız etmezdi. Sevdği kızla birlikte olan Talon'ı bile. Talon'a, Reagan'la çıkmaya başladıktan sonra da öncesinden farksız davranmaya devam etmişti.

"Ateşi her zaman annem yakar, babamsa o sırada bize yemek hazırlar. Annem bir gün bir şekilde katkıda bulunmak istediğini söylemiş ve ateşi yakmak onun olayı olmuştu. Ayrıca, babam hayatta ateş yakmayı beceremezdi."

Wesley tekrar yana kaydı ve tamamen farklı bir ateş bedenimi yakmaya başladı. *Bu müthiş sıkıcı öyküye lütfen devam et* der gibi kaldırdı bir kaşını ama bundan hiç de sıkılmış gibi görünmüyordu.

Kendime gülümseyerek ateşe baktım, annemin bu öğlen odunları düzenlemesini hatırladım. "Bir Noel, annem kemoterapiden dolayı ateşi yakamayacak kadar bitkin ve hastaydı. Babam ateşi yakmak için üç saatini harcadı. O sıralar, bu olayı bu kadar

çok büyütmesinin sebebini anlayamamıştım çünkü annem ateşi görmek için odasından çıkamayacaktı bile ama bunu sormaya cesaret edemedim. Babam ecinnilere karışmış gibiydi ve ben oturma odamızı kesinlikle havaya uçuracağından emindim. Ama sonunda ateşi yakmayı başardığında yüzünü görmeliydin, onu hayatımda hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

Wesley o kadar yakınlaşmıştı ki kalçası benimkine değiyordu. Yerdeki kolu arkamda duruyordu ve gerçekten aptalca bir sebepten dolayı kafamı omzuna yasladım. Ağzına giren birkaç tel saçımı tükürdü, ikimiz de güldük.

“Peki annen ateşi görebildi mi?”

“Kısmen. Onu getirmek için üst kata koştu ve kucaklayarak aşağı indirdi ama tam odaya girdikleri anda, ateş söndü. Babamın küftüğünü daha önce hiç duymamıştım ama o gün birçok şeyin ilk kez yaşandığı bir gündü.” Sustum ve Wesley’nin bu konuşmayı başlatmasından itibaren yüzümdeki gülümsemeyi durduramadığımı fark ettim. Biraz yana kaydım, yaklaşan kişi bu sefer bendim. “Babam, bunun annemle geçireceğimiz son Noel olduğunu düşünüyordu. Ne kadar beceriksiz biri olduğunu falan söyledikten sonra anneme döndü ve her Noel ateşe ihtiyacımız olduğu için bizi terk edemeyeceğini söyledi.”

“Ve hâlâ burada.”

Omzuna dayalı başımı salladım. “Aynen öyle. Hâlâ burada.” Ve kanser değil. “Ama artık her yıl ateşi birlikte yakıyorlar.”

Başını başımın üzerine koydu, gözlerimi ateşten ayakkabılarına oradan da bacaklarına hareket ettirdim. Karnında durdum ve nefes alışını izledim. Şaşırtıcı derecede rahatlatıcıydı. Gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı.

Daha rahat etmek amacıyla vücudumu oynattım çünkü sızacağımı biliyordum. Başım Wesley’nin kucağına düştü, ayaklarımı da alabildiğine yere uzattım. Kuvvetli bir ah çektim, ki bu çok saçmaydı çünkü bu bir tür Talon iç çekmesine benziyordu ama o buralarda değildi.

“Hey, Wesley?”

“Hmm?”

Şu anda hissettiklerimi ona anlatmak istedim. Bu gecenin tamamen kötü geçtiğini ama bunu bana bir süreliğine unutturmayı başardığını, her ne kadar yalnızca romantik ebeveynlerimin anılarını anlatmış olsam da, benim de onun unutmamasına yardımcı olduğumu ümit ettiğimi ve annemin kanserinden bahsettiğimde, bir kereliğine bile olsa beni asla onu huzursuz ediyormuşum gibi hissettirmediğini, en azından birbirimize sahip olduğumuzu ve bunun düşündüğüm kadar kötü olmadığını –onu yanımda hissetmenin hoşuma gittiğini– söylemek istedim.

Ama bunların hiçbiri çıkmadı ağzımdan.

“Teşekkürler.”

Bir şey demedi ve yalnızca saçlarımla oynamaya başladı. Birkaç dakika içinde, kendimden geçmiş mışıl mışıl uyuyordum.

16. Adım:

Seks Bu İşin Sonu Değil!

(Odaklan, lanet olası.)

Sabah ereksiyonunu duymuştum ama hiç bizzat görmemiştim. Demek istediğim, ben tek çocuktum ve daha önce erkeklerle birlikte uyumamıştım. Dış görünüşümün “ben bir bakireyim” diye bağırdığından eminim ama bu tamamen benim tercihim değildi. Wesley’nin kucağına daha bir sokulabilmek için yüzümü hareket ettirdiğimde, kot pantolonunun altında gerilmiş ve burnuma girmeye çalışan *o şeyi* gördüğümde hayatımın şokunu yaşadım.

Lütfen hâlâ uyuyor olsun...

“Ah...”

“Lanet olsun.” Hemen doğruldum ve yanan yüzümü sakladım. “Çok, çok, çok özür dilerim. Niyetim... hâlâ uyuyor sayılırdım,” diye geveledim, kafamı sallıyor ve başka bir yere ışınlanabilmeyi diliyordum.

Yüzümü kapadığım elimin parmaklarını aralayınca Wesley’nin yüzünün de benimki kadar kızarmış olduğunu gördüm. Wesley pantolonuna bakıyordu, o şey sadece pantolonunu zorlamakla kalmıyor, aynı zamanda sanki oradan dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Ve koyu, ıslak noktayı gördüğümde, işte o an gerçekten korkmaya başladım.

Yalnızca şey yapmamış...

“Ben yapmadım!” diye bağırdı, ellerini yukarı kaldırıp başını sallayarak. Bu da ne demek oluyor şimdi? O yapmadı mı? *Başka kim yapmış olabilir?* “Bence senin ağzının suyu aktı. Bu... Ben...”

Eğer ışınlanabilseydik, şu anı seçeceğimizden emindim. Ama şu an yapabildiğim tek şey gülmekti. Wesley’nin yüzü gevşedi ama hâlâ pantolonuna benim salyalarımı akıttığıma dair yeminler ediyordu. Ona inandım ama o kadar saçma ve komikti ki, bir yandan yanlarımı dürtüyor öte yandan da eğer onunla dalga geçmeyi bırakmazsam ayaklarımı gıdıklamakla tehdit ediyordu, sonunda kendimi yerde yuvarlanırken buldum.

“Çok güzel. İkiniz de uyanmışsınız.” Babam elinde dağ adamlarının ağzına layık nefis iki tabak burritosla¹ içeri girdi ve tabakları masanın üzerine bıraktı. Wesley hemen kucağına bir battaniye aldı, bir kez daha kıkırdadım. Birinin bu kadar hızlı hareket edebildiğine daha önce hiç şahit olmamıştım. Ama en azından ereksiyonu artık görünmüyordu. “Kayla, yemeğini bitirdiğinde, seninle bir dakikalığına konuşabilir miyim?”

Gözlerimi devirmemek için direndim. Babam, ya onu kucaklayacak ya da vuracak ama hangisini yapacağına henüz karar vermemiş gibi bakıyordu Wesley’ye. Nasıl görüldüğünü anlayabiliyordum ama yani, yapma be baba. Ben ve Wesley? Mümkün değil. Düşüncesi bile neredeyse tekrar makaraları koyvermeme yetiyordu.

Gülmemeye çalışarak, beş yüz kalorilik kahvaltımı almak için uzandım, Wesley’ye kendi tabağını uzattım. Babamın odayı terk etmesinin ardından bile zavallı çocuğun suratı hâlâ kıpkırmızıydı.

“İyi misin?”

Başını salladı ve yemeğiyle oynamaya başladı. Wesley’nin tabağa saldırmadan durabildiğine daha önce hiç şahit olmamıştım, yani yalan söylediğini biliyordum. Bunun benimle ya da babamla bir ilgisi olamazdı çünkü normal Wesley böyle bir

1 Gözlemeye benzer bir yiyecek. (ç.n.)

durum karşısında bana katılır ve gülmekten yarılırdı. Hayır, bu Talon ve Reagan'la ilgiliydi. Bundan emindim.

Ve dün gece bana yardım etmişti.

“Seks hakkında bir teorim var. Duymak ister misin?”

Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi bana bakarken çatalını yere düşürdü. “Hmm, nedir?”

“Biliyorsun, seks. Gecenin üçünde buraya gelmenin yegâne sebebi.”

“Senin salyandı! Ben ne zamandır...”

“Ondan bahsetmiyorum,” diye araya girdim yıldırım hızıyla. Wesley'nin son ıslak rüyasını öğrenmeye hiç de niyetli değildim. “Dün gecenin belki de bunun sonu olmayabileceğini söylüyorum sadece. Onların hâlâ bizi görmesini sağla...”

“Kes artık, Kayla.”

“Neden?”

“Çünkü ne diyeceğini biliyorum. Ve yüzleşelim artık; sırf bizimle yakınlıştıkları için bir yıllık ilişkilerini bitirmeyecekler. Başarısız olduk. Hayatımıza devam edelim. Hepsi bu.”

Hayatım boyunca Wesley'nin mutsuz olduğunu hiç duymamıştım. O her zaman herkesi neşelendiren kişiydi. Ama tek bir ısırik bile almadığı tabağını yanına bırakarak, kollarını bağlayıp gözlerini boşluğa diktiğinde, kafasına bir tane geçirmem gerektiğini hissettim çünkü kendisi gibi davranmıyordu. Kendine gelmesine ihtiyacım vardı.

Saldırıda bulunmak yerine, tabağımı yere indirdim ve asık suratlı ifadesini taklit ederek önünde diz çöktüm. “Teorimi duymak istiyor musun istemiyor musun?”

“Hiçbir şeyi değiştirmeyecek.”

“Lanet olsun, Wesley! Benimle dalga geçer misin?”

Bu biraz yüzünü güldürmüştü. “Peki. Dün gece yaşananları değiştirecek olan seks hakkındaki teorini anlat bakalım.”

Artistliğini görmezden geldim. “Seks her zaman tüm dertleri çözmez, değil mi? Bence, eğer ilişkide bir sorun varsa, seks bunu düzeltmez... hatta daha kötü yapar.”

Başını yana çevirdi ve omuzlarını gevşetti. “Aslında, Kayla, bu hiç de fena bir teori değil.”

“Eskiden izlediğim gençlik dizilerinden birinde duymuştum.”
Güldü. “Hangisi?”

“Hatırlamıyorum. Önemli olan pes etmememiz gerektiği. Bu yalnızca küçük bir iş kazası, o kadar.”

Bunun onu neşelendireceğini düşünmüştüm ama gergin ve korkutucu haline geri döndü. Bildiğim her zamanki Wesley’den tamamen farklıydı.

“Eh, o zaman bugün planın dışına çıkmasak iyi olur.”

“Evet.”

Dudaklarını büzdü ve kısaca başını salladı. Keşke kafasının içinden geçenleri bilebilseydim ama sormadım. Ayağa kalkınca kucağındaki battaniye yere düştü ve pantolonuna bıraktığım büyük salya lekesi ortaya çıktı. Yeniden gülmeye başladım.

Elini havada salladı. “Salya!” Ardından tekrar yere çökerek kahvaltısına yumuldu ve dilindeki yemeği boğazına indirmeden önce uzun uzun gösterdi.

Tekrar hoş geldin, normal Wesley.

“Üniversiteye gittiğini biliyorum ama hâlâ benim kızımsın ve şu anda benim evimde kalıyorsun.”

“Biliyorum, baba. Cidden, bir şey olmadı. *Wesley*’ydi.”

“Bir erkekti.”

“Kardeşim gibi olan biri.”

“Hep böyle söylerler.”

“Kim onlar?”

“Birine kesik olduklarını itiraf etmek istemeyen tüm kızlar. Özellikle de babalarına.”

“Baba, az önce ‘kesik’ demedin, değil mi?”

“Ne diyeyim istersin? Kara sevdaya tutulmak? Abayı yakmak? Hayatının...”

“Yeter.” Çünkü söylemeye devam ederse üzerine kusacaktım.
“Ve lütfen bundan sonra daha fazla ESPN izle.”

“Ben sadece senin iyiliğini düşünüyorum.”

“Biliyorum, baba.” Kolunu okşadım. “Ama bana güvenmelisin, tamam mı?”

“Hep böyle söylerler.”

“Kesik kız çocukları mı?”

Güldü ve sarılmak için beni kendine çekti. “Sana güveniyorum. Ama... bundan sonra burada kızılı erkekli yatmak yok. Eğer bunu başka yerde yaparsan da, bunun hakkında bir şey duymak istemiyorum.”

Bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Tek seferlik bir şeydi. Üstelik Wesley’yle.

“Peki.”

Kollarını açarak beni serbest bıraktı ve laptopuna geri döndü.
“Bugünkü planların neler?”

Tamamen Talon’ı gözlemlemek. Eğer Reagan’ın yanına yaklaşmasını uzun süreliğine engelleyebilirsem. Bu Wesley’nin bugünkü işiydi. Onu Talon ve benden uzak tutmak. Umuyorum ki buna hâlâ sıcak bakıyordur, özellikle bu sabahki tuhaf değişken ruh halini düşündükçe.

İlk önce duşa girmeliydim. Wesley’nin jelibon kokusu saçımın her yerine sinmişti. Kötü bir şey olduğundan değil ama Talon’ı gördüğümde onun gibi kokamazdım.

“Hmm, pek bir şey yok. Reagan ve çocuklarla takılmayı düşünüyorum.”

Babam kafasını salladı ve bir şeyler yazmaya başladı. Aslında benimle ilgilenmiyordu. Ekran açılınca, tüm dikkatini oraya vermişti.

Başımı salladım ve çoraplarımla koridorda kayarak odama gittim. Soyunurken ve vücuduma havlu sararken, bugün Talon’a söyleyeceklerimin provasını yaptım. Yani, *benim* efsanevi gecesinden haberdar olduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Demek istediğim, Wesley’yle bana pek aldırış etmemişlerdi.

Ama ya eğer biliyorsa ve özür dilemek için falan bu konuyu açacak olursa? Hayır, bunu onunla konuşamam. Reagan'ın bana anlatacağı gibi onun da Wesley'ye anlatacağından emindim, bu kadarı gerçekten yeterli olurdu.

Tüh be. Bu hiç aklıma bile gelmemişti. Yazık Wesley'ye! Erkeklerin bu konuları daha dan dun konuştuklarından emindim. Gerçi Reagan da betimlemeyi gayet abartabilirdi.

Sanki aklımdaki tüm seks düşüncelerini def edecekmış gibi sarı saçlarımı çekiştirdim ve yüksek sesle, "En beğendiğin hediye, Talon? Benimkiydi, değil mi?" dedim.

Hayır, bu çok aptalcaydı. Ama sanırım daha kötüsü de olabiliirdi. Yirmi dakikalık pizza muhabbeti gibi.

Ona gerçekten söylemek istediklerim daha çok şu satırlardan oluşuyordu: "Talon, sana âşığım, hem de çok uzun bir süredir. Reagan'la birlikte olduğunu biliyorum ama hissettiklerimi anlatmak zorundaydım." Ama bu da her romantik komedi filminde söylenen klişe laflara benziyordu. Ve o filmlerin sonunda kızla erkek her zaman biraraya gelirdi ama ben lanet olası Sandra Bullock değildim. Daha çok ergenlik trenini kaçıran küçük kız kardeşine benziyordum.

Kapıyı kilitlediğimden emin olmak için omzumun üzerinden bakarak bir kontrol ettim. Dikkatlice havlumu çözdüm ve bedenimi inceledim. Aslında bu en kötü fikirdi. Eksiklerimi aşırı analiz etmek yerine, özgüvenimi arttırıyor olmam gerekirdi. Havluyu tekrar hızlıca sardım. Aptalca davranıyordum. Talon beni bedenim için reddetmeyecekti ki. Onu bu kadar çok sevmemin sebeplerinden biri de buydu. O, sıg ve sapkın bir göl değildi. Derin ve duyarlı bir okyanustu.

Eğer ona çok erken açılırsam, Reagan'a olan bağlılığı beni reddedilenler cennetine gönderecekti. Tabii eğer ona açılabilirsem.

Derin bir nefes aldım. *Plana sadık kal, Kayla. Hiçbir şey değişmedi.*

Hiçbir şey değişmedi.

Hiçbir şey.

Yüzümdeki tek gözyaşını sildim ve doğruca banyoya gittim. Havluyu klozet kapağının üzerine bıraktım, suyu açtım ve tüm kuşkularımın akıp gitmesini izledim.

17. Adım:

Mesajlarına Geri Dönmedikleri Zaman Arkadaşlarının Kıçına Tekmeyi Bas

(Ara vermeden sevişiyor olabilirler ama en azından
gülücük falan yollamak için bir dakikalarını ayırabilirler.)

Talon saatler önce burada olmalıydı. Bavulumu toplamış, okula dönmek için hazırlanmıştım ama ne mesaj atmış ne de aramıştı. Reagan'dan da hiçbir haber alamıyordum. Belki de Talon'lara uğrayıp kornaya basmalıydım. Yani Wesley'yle birlikte. Başka türlü okula nasıl geri döneceklerdi ki?

Kapı zili çaldığında, sürekli telefonumu kontrol ederek mutfakta volta atıyordum. Ama gelen Talon değil, Wesley'ydi.

“Burada ne arıyorsun?”

“Sana da merhaba.” Yanımdan geçerken silkindi ve kafasındaki kar tanelerini üzerime savurdu. “Ne Talon’a ne de Reagan’a ulaşabiliyorum. Belki sen bir haber almışsındır diye düşündüm.”

Başımı salladım. “Sıfır. Sence hâlâ Talon'ın evindeler midir?”

Bunu düşünmekten ne kadar çok nefret ediyorsam da bütün gün boyunca sevişmek istemiş olabilirlerdi. Sonuçta, koca prezervatif kutusu yüksek beklentilerin bir göstergesiydi.

“Hayır, değil. Eve uğradım, annesi sabah erkenden onun arabasını alıp çıktıklarını ve o zamandan beri onlardan haber alamadığını söyledi.”

Elim anında paltoma gitti. Hiç seks yapmamıştım, bu yüzden bunun insanları unutkan yapıp yapmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama saatler önce yola çıkmış olmalıydık ve ikisi birden en iyi arkadaşlarına gecikeceklerini söylememişlerdi. Acaba başlarına kötü bir şey mi gelmişti?

Olabildiğince yüksek sesle üst kattaki aileme bağırdım, “Biraz dışarı çıkıyorum! Telefonum yanımda!” Sonra Wesley’e döndüm ve başımla kapıyı işaret ettim.

O kadar fena titriyordum ki paltomu doğru düzgün giyemedim. Bu *gerçekten* onların yapacağı türde bir şey değildi. Açıkçası seks sonrası sarılma sırasında Reagan’ın beni aramasını bekliyordum. Ve bulabildikleri her fırsatta seks yapmaya başlamalarını, yeniden... En azından beni aramış ya da bir mesaj atmış olmalıydı. *Bir şey* yapmalıydı.

Minibüse gittik ve Wesley önce paltomu giymeme sonra da yolcu koltuğuna oturmama yardımcı oldu. Bana kapı açarak zamanımızı harcadığı için ona bağırmak istedim ama bir centilmen gibi hareket ettiği için onu azarlayamazdım.

“Muhtemelen önce Java Joe’ya bakmalıyız. Eğer orada değilse, lisenin futbol sahasına bakarız.”

Eskiden takıldığımız mekânlar. “Aklımdan geçenleri okudun.”

Yolların tamamen karla kaplı olduğu düşünüldüğünde, Wesley olması gerekenden daha hızlı gidiyordu ama ikimize de hâlâ yeterince hızlı değilmişiz gibi geliyordu. Umarım bir şeyleri yoktur. Pis bir tuvalet köşesinde bile sevişiyor olabilirlerdi ama şu anda tek önemsedğim... sadece iyi olmalarını istiyordum.

Ayaklarım yukarı aşağı oynamaya başlamış, gözlerim de çılgınca yolda bir şey arıyordu. Neyi aradığımı bilmiyordum ama burada oturup daha hızlı gidebilmeyi dilemenin bir işe yaramadığının farkındaydım ve en azından birinin mesajlarına ya da çağrılarına geri dönmüş olmasını diledim.

Wesley elini dizime koydu ve sıktı, bu titrememi otomatik

olarak durdurmuştu. Derin bir nefes aldım ve Reagan'a yeni bir mesaj göndermeden önce ona gülümsedim.

Endişelendik. Neredesiniz?

Talon'ın annesinin arabası park yerinde olmamasına rağmen, Wesley'yle birlikte Joe'nun yerine girip baktık. Wesley çalışanlara onları görüp görmediklerini bile sordu. Görmemişlerdi.

Lise de bomboştu. Karda ayak izleri bile yoktu. Tekrar telefonumu kontrol ettim ve boş bir ekran gördüğümde telefonu neredeyse yere fırlatacaktım. Hangi cehenneme gitmişlerdi?

Bütün günü direksiyonun başında geçirmiş gibiydik ve hava artık iyice kararmıştı. Wesley fazla konuşmuyordu, ki bu onun için garipti, demek o da en az benim kadar endişeli olmalıydı. Ara sıra birbirimize teselli edici bakışlar atıyor ya da ellerimizi sıkıyorduk ama daha fazlası yoktu, en azından Wesley arabayı evimin önünde durdurana kadar. Ama ben onları bulana kadar aramaya devam etmek istiyordum.

"İyi olduklarından eminim." Ağzından çıkanlarla gözlerinin söyledikleri tamamıyla farklıydı, dilimi çiğnemeye başladım. "Gerçekten, Kayla. Kesin saçma sapan bir şeydir. Ben bakmaya devam edeceğim ama saat neredeyse bir oldu. Ve babanın bana bir daha bu sabahki yüz ifadesiyle bakmasını gerçekten istemiyorum."

"Endişeliyim."

"Ben de."

Bir saniyeliğine nefesimi tuttum. "Gerçekten iyi olduklarını düşünüyor musun?"

Dudağı seğirdi. "Evet."

Bu yetmezdi. Onlar benim en yakın arkadaşlarımdı. "Ben de seninle birlikte aramaya devam etmek istiyorum. Lütfen?"

"Yorulmadın mı?"

"Ölüyorum. Ama uyuyabileceğimi zannetmiyorum."

Başını salladı ve elini direksiyona götürdü. Ona sarılmak istedim, sarılmaya ihtiyacım olduğundan değil –ki vardı– ama ona iyi gelecekmiş gibi görüldüğü için. Kaydım ve kollarımı

boynuna doladım ve gerçekte hiçbir işe yaramamasına rağmen sanki her şey daha iyiye gidecekmiş gibi ona sıkıca sarıldım.

Boynuma yaslandı, soğuk terler döküyordum. Klimayı tekrar çalıştırmasını umut ettim. "Ailene haber ver de yola çıkalım," derken sesi titriyordu.

Telefonumu çıkarmak için geri çekildim ama elleri beni yüzüne yakın tutmaya devam ediyordu. Çenesinde saat beş gölgesi vardı, tam da gamzesinin üzerinde. Ona en son ne zaman tıraş olduğunu sormak istedim ama bu aptalcaydı. Bunun ne önemi vardı ki?

Annem telefonu açtı ve iyi olup olmadığını sordu. "İyiyim," dedim ve ona neler olduğunu anlattım. Telefonu kapadıktan sonra kendi koltuğuma doğru geri kaydım.

"Onları bulduğumuzda onu aramamızı söyledi."

Wesley tekrar motoru çalıştırdı. "Tekrar Reagan'ı mı denemek istersin? Yoksa Talon'ı mı?"

Ne önemi var? demek istedim ama demedim çünkü bu şu anki durumumuza hiç yardımcı olmayacaktı, bir mesaj daha attım, bu sefer Talon'a.

Cidden. Ara. Mesaj at. BİR ŞEY yap! Endişeliyim. Wesley de öyle. İyi olduğunuzu bilmek istiyoruz, sonra gecenin geri kalanında bizi tekrar görmezden gelmeye devam edebilirsiniz.

Wesley en yakın benzin istasyonuna sürdü, bir kaşımı kaldırdım.

"Red Bull'a ihtiyacın var, değil mi?" diye gülümsedi, gün boyunca gördüğüm ilk gülümsemediydi. Çenesindeki gamzeyi kıpırdatan bir gülümseme. Omzuna bir yumruk attım ve mini-büsten inerek onu dükkâna kadar takip ettim. En azından Wesley yanımdaydı, bana endişelenmeyeceğim bir zaman yaratmıştı.

Bana iki Red Bull, kendine de birkaç şişe su aldı. Kasaya gittiğimizde cüzdanımın evdeki çantamda kaldığını fark ettim.

"Lanet olsun, Wesley. Cüzdanım yanımda değil." Bu mazeretten tiksiniyordum. Bir beleşçiden hiçbir farkım olmadığını düşündüm. "Sana sonra ödesem olur mu?"

“Senden bunun parasını geri almam beni nasıl bir adam yapar?”

“İyi de manita falan değiliz.”

“Biliyorum.” Omuz silkti ve tezgâha para bıraktı. “Ama yine de erkekliğime iyi geliyor.”

“Ah, demek şimdi de başımıza erkek kesilmeye karar verdin?” diye espri yaptım kutuyu açarken. Bana doğru bir bakış attı ve tezgâhtaki para üstünü aldı. Paltosunun cebine sokmadan önce, bozuk paraları kontrol ederek penileri gümüş olanlardan ayırdı.

“Al bakalım, bir sana,” dedi ve avcuma bir peni sıkıştırdı. “Bir bana.”

Avcumu kapamadan önce bozuk paraya dikkatle baktım. “Teşekkür ederim, Wesley! Bir daha asla para konusunda endişelenmem gerekmeyecek!”

“Seni aptal. Bu şans için. Şanslı peniyi hiç duymadın mı? Bizi asla geri aramayacak olan iki ezik arkadaşımızı bulmamıza yardım edecek.”

Ve bana *aptal* demişti.

İki Red Bull ve dört saat sonra, hâlâ hiçbir gelişme yoktu. Ne kadar paniklemiş ve enerji patlaması yaşıyor olsam da, saat iki gibi gözlerimin kapanmasına engel olamıyordum. Ama gerçekten, kimse beni suçlayamazdı. Dün gece de geç saatlere kadar ayakta kalmıştım.

Wesley yanımda esnedi, saçını savurarak başını salladı. Bu garip şeyi yaparken dudaklarıyla bir atı taklit ediyor gibiydi, sonra arabayı yolun kenarına çekti. “Pekâlâ, ben uyumak zorundayım. Son yirmi dakikayı hatırlamıyorum.”

Keşke tartışabilseydim ama yapamazdım. “Beni eve götürebilir misin? Ya da arkada mı uyuyacağız?”

Omuz silkti ve tekrar esnedi, sorumun cevabını almıştım. Emniyet kemerini çözdüm ve minibüsün üçüncü sırasındaki koltukların olduğu yere sürünerek oradaki battaniyelerden birini aldım. Kendime de bir tane almadan evvel elimdekini ona fırlattım.

“Bir saniye bekle.” Wesley paltomdan tutarak uyumak üzere olduğum koltuğun üzerinden beni geri çekti. Birkaç kez daha çekiştirdi, birkaç bin defa daha pis pis sırttı ve arka koltuğu katladı. Esneyerek, kolumdaki battaniyeyi aldı ve yere serdi. Uzun bedenini çok güzel idare ediyor, kafasını ya da ayağını ya da başka bir yerini bir yere vurmamaya çalışırken muazzam manevralar yapıyordu. Üstelik paltosu da o kadar kabarıktı ki battaniyeyi düzgün bir şekilde yere serebilmesi en az iki dakikasını almıştı.

Benim işim bir köşesinden tutmak ve gülmemektir. Birini başarmıştım.

Sırtüstü yatarak yorulduğunu belirten bir ses çıkardı, sanki kilometrelerce yol koşmuştu ve dudaklarından dışarıya bir bulut yükseldi. Burada tamamen buz parmağa dönüşecektik.

“Beni eve götürmek istemediğine emin misin?” diye sordum, ellerimi cebime sokarak. “Soğuk olacak.”

Gözleri kapalı, başını salladı. “Kolumu bile zor kaldırıyorum. Üstelik Red Bull’dan gelen enerjinin düşüşe geçtiğinin de farkındayım. Yani, kaza yapıp arabayı pert edeceğime burada yatıp birkaç saatliğine donmayı tercih ederim.”

“Ya da kafatasını parçalamayı.”

“Ya da seninkini.”

Derin bir nefes verdim ve titredim.

“Isırmam, Kayla, merak etme. Üstelik bu sefer o tuhaf salya akması gibi şeyler de yaşanmayacak.”

Dilimi dişlerimin arasında dolaştırdım. Ona yaklaşırsam daha çok ısınabilecektim. “Yastık gibi bir şeyin var mı?”

Bir kolunu dışa doğru uzattı, diğerini ise hâlâ yastık olarak kullanmaya devam ediyordu. Kolunu kucağına yeğlerdim, en azından uyandığımda burnuma girmeye çalışan bir şeyle karşılaşma ihtimalim yoktu.

“Uykudayken bir şeyleri ellemeye kalkışmazsan iyi edersin,” dedim.

Başını salladı. Evet, eğer buna bile cevap vermiyorsa gerçekten yorgun olmalıydı.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yanına yaklaşıp yaklaşmaz ayaklarımı bacaklarına dayadım. Titriyordu ama ayaklarımın orada durmasına izin verdi. Wesley'yle geçen bir gece daha. Çılgıncaydı ama evlerimizden oldukça uzaktaydık ve ben, Wesley kendi şeridinde kalamadığı için bir tır kamyonunun altında kalmak istemiyordum.

Yastık olarak kullandığım kolunu başımın altında kıvrarak beni kendine çekti ve bedenine yapıştırdı. Kabarik paltolarımız iyi bir tampon oluşturunuyordu çünkü ciddi anlamda kaşık pozisyonundaydık. Oradan uzaklaşmayı, ona vurmaya istedim ama bedenim kabul etmedi. O kadar sıcaktı ki daha da uykum gelmişti.

"Bu battaniyenin altında," diye mırıldandı saçlarıma. "Eğer çıplak kalırsan daha çok ısınacağımızı biliyorsun, değil mi?"

Baldırına sıkı bir tekme attım. "Uyuduğunu sanıyordum."

"Uyuyorum zaten. Ben uykumda konuşurum, yani söylediğim hiçbir şeyden beni sorumlu tutamazsın."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

"Peki, öyleyse. Soyunalım ve bu işi gerçekten ilginç bir hale getirelim."

Wesley kıkırdadı, esnedi ve kolumu saran şişme montunu sıktı. Eli ne ara buraya gelmişti? "Hareket edemiyorum. Üstümdekileri senin çıkarman gerekiyor."

"O halde, bu mümkün değil. Çünkü ben de hareket edemiyorum." Şaka değildi. Ellerim ve ayaklarım eriyerek minibüsün zeminine karışmış gibiydi.

"Bir dahakine, o zaman."

Nefes alışının normalden uzaklaşarak yavaş ve derin bir hal aldığını hissettim, birkaç dakika sonra da kulağımın dibinde hafifçe horluyordu. Bu beni rahatsız etmemişti, hatta bir şekilde sakinleştirdiğini bile söyleyebilirdim. Ben de gerçekten çok yorgun olmalıydım. Gözlerimi kapadım ama iki saniye içinde tekrar açıldı, yemin ederim. Wesley üzerime çıkmış, omzumdan tutarak beni sarsıyordu. "Hey, Talon mesaj attı."

Yorgun ve ferahlamış bir şekilde, rahat bir soluk verdim ve Wesley'nin uzattığı elindeki telefonu aldım.

İyiyiz.

"Bu mu yani? Sadece bu kadar mı?"

Kafasını salladı ve sürücü koltuğuna geri döndü. "Seni eve götüreceğim. Saat yedi ve ailen neredeyse otuz kere aradı."

Battaniyeye kıvrıldım, kemerin takılı olmadığını düşünemeyecek kadar yorgundum. Tüm geceyi onları arayarak geçirdikten sonra aldığımız mesaj bu muydu? Telefonumdan kışlarına tekme basmayı istedim. Ama gözlerim kapanıyordu ve şu an Talon'la Reagan'ı düşününce, sinirlenmekten çok rahatlıyordum. Bir de nedense Wesley'nin kolunu hayal ediyor, keşke hâlâ burada olsaydı da ben kalkmaya hazır olana kadar uyumama izin verseydi diye düşünüyordum.

"Seni kapıya kadar geçirmemi ister misin?"

Ne çabuk evime gelmiştik? Milisaniye içerisinde uykuya dalmış olmalıydım.

"Hmm, hayır. Gerek yok. Seni sonra ararım."

El sallamasını esnemesini gizlemek için kullandı. Okula bugün geri dönmemiz mümkün değildi. Bütün günü uyuyarak geçirmesi ve yolculuğa hazır olması daha iyi olurdu, ben de ona eşlik edecektim. Ama *yatakta* değil. Yani, *kendi* yatağıma girmeye ve bir daha asla çıkmamaya hazırdım.

Ama eve adım attığım anda beni mavi gözler, siyah saçlar ve kaslı kollar karşıladı. Seksi tanrıya vurmak istedim ama ellerim göğsünde kapana kısıldı.

"Seni endişelendirmek istemedim. Özür dilerim, Kayla."

Sözümü geri alıyorum. Ona zarar vermeyi kesinlikle istemiyordum. "Neredeydin? Reagan iyi mi? Ne oldu?"

Talon beni bıraktı, paltomu çıkardım ve bana cevap vermesini bekledim. Kafasının arkasını kaşıdı, oturma odasında oturmuş bizi dinlemiyor gibi yapan anne ve babama baktı, sonra bir nefes verdi. "Biz... biz ayrıldık."

18. Adım:

Kendini Suçlu Hissetme

(Böyle olmasını sen istedin!)

Uzayda bir yerlerdeydim. Ayaklarım ayakkabılarımı terk etmiş ve beni yeryüzünden uçurarak aya indirmişlerdi. Nefes alacak hava bulmaya çabalıyordum ama hiçbir şey yoktu. Uzunluğumun nereye kaybolduğunu kavramaya çalışıyordum ama onu da beceremiyordum. Sadece Talon'ın söyledikleri tekrar tekrar dönüyordu zihnimde.

Bence hâlâ uyuyorum. Wesley'nin minibüsünün arkasındayım, soğuktan kığım donuyor ve Talon'ın Reagan'dan ayrılmasının ardından bana koşmasının hayalini görüyorum.

"Kayla?" Talon elini yüzümün önünde salladı, milyon kez göz kırptım ve uzay yolculuğumdan yavaşça geri döndüm. "Bir şey söyle."

"Neden *buradasın*?" Evet, ağızımdan çıkan buydu.

"Ah." Yüzü bir kat daha kızardı, bu halini yalnızca birkaç kez görmüştüm. "Özür dilerim. Evet, bunu hıı... emin olmak istedim... seninle konuşmam gerekiyordu. Ama evet. Kesinlikle anladım. Özür dilerim."

Yanımdan geçip gitmeyi denedi ama onu engelledim. "Bekle, özür dilerim. Benimle konuşabilirsin. Şaşırdım sadece, hepsi bu."

"Açıkçası, ben de öyle." Gülümsedi ve yüzü tekrar normal rengini aldı. Yeni terk edilmiş birine benzemediği kesindi. Belki de terk eden oydu. "Reagan aramadı, değil mi?"

Telefonuma baktım. “Hayır.”

Dudaklarını büzdü ve başını salladı. “Yalnız konuşmamızın bir sakıncası var mı? Bu konuyu etraflıca doğru düzgün konuşmak istiyorum.”

Kalbim sanki uzun bir engelli koşudan yeni çıkmış gibi bitkin düşmüştü. Başımı salladım ve annemle babamın korkunç bakışlarını görmezden gelerek onu yatak odama yönlendirdim. Onları suçlamıyordum. Kendim de oldukça şaşkındım.

“Evet,” dedim kapıyı ardımdan kapatarak. “Olay nedir?”

Hafifçe omzunu silkti ve birdenbire yatağımın kenarına çöktü. “Hadi ama Kayla. İşlerin boka sardığını biliyorsun.” Yüzünü nevresimime gömerek, “Embosilitekiyim,” diye inledi.

“O da ne demek?”

Bana döndü, ağzı artık yatak çarşafımla örtülü değildi ve, “Embesilin tekiyim,” dedi.

Ne? “Neden böyle düşünüyorsun?” Talon’ın embesil olmakla uzaktan yakından alakası yoktu.

“Çünkü öyleyim. İşlerin yürümediğini biliyordum ve Ray’le çıkmaya devam ettim çünkü sahip olduklarımızı, bilirsin işte, kaybetmek istemiyordum.”

Hiçbir şey anlamamıştım. İşlerin kötü gittiğini biliyordu ama onları kaybetmek istemedi mi?

Görünüşe göre ağzım açık kalmış olmalıydı çünkü pis pis sırtarak, “Böyle söyleyince garip oldu,” dedi. Eh, en azından benimle aynı fikirdeydi. “Tekrar deneyeyim. Birkaç hafta önce, ilişkimiz bir anlamda farklı bir hal aldı ve bunu eski haline nasıl döndüreceğimi bilemedim. Ama ayrılmak da istemedim çünkü *bizim* –işaretparmağını aramızda hareket ettirdi– ‘arkadaşlığımızı’ bozmak istemedim.”

Ağzımı kapatmam için çenemi yukarı itmek zorunda kalacaktı.

Geçen gece onları birbirlerine saldırırken gördüğümde halüsinasyon mu görmüştüm? O odada ne olmuştu? Yoksa seks mi kötüydü? Hayır, ikisi de kötü seks yüzünden ilişkilerini bitirecek

kadar bencil olamazlardı. İstedığımızı elde etmek için en yakın arkadaşlarımızın arkasından iş çeviren bana ve Wesley'ye benzermiyorlardı. Bencil olan bizdik.

İstedğim şey şu an gerçekleşiyordu ama nasıl hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Kalbim hâlâ *Evet be! Sonunda gerçek oluyor!* der gibi küt küt atıyor ve her atışında bedenime litrelerce kan pompalıyordu. Ama ağzımda hastayken beliren o iğrenç tat vardı.

“Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Reagan da Wes’le konuşmak istediğini söyledi. Bu durumun *hepimizin* ilişkisini bozmasını istemiyoruz. Her ne kadar en iyi arkadaşın olsa da, sence biz, yani sen ve ben hâlâ... sıkı arkadaş kalabilir miyiz?”

Karşılıklı ayrılma ve Reagan benden erkeklere küfretmemi beklemiyor. Hâlâ arkadaş kalmak için birbirlerini *teşvik ediyorlar*. Mevzu ilişkilere geldiğinde ben her anlamda naif olabildim. Ama bunlar delirmiş miydi? Ya da Wesley’yle ben bu işi planladığımızdan çok daha iyi bir şekilde mi kotarmıştık?

Ağzımdaki bu tat gerçekten midemi bulandırmaya başlamıştı. Bu iyiydi ama yine de kendimi berbat hissetmeden duramıyordum. Acaba Wesley de aynı şekilde mi hissediyor diye merak ettim, yoksa Reagan ona duyarsız davrandığı için vururken, o odanın içinde boydan boya “Oley be!” diye bağırarak koşup dans mı ediyordu? Bu sahnenin gözümün önünde canlanması bile gülme krizine girmeme yetmişti.

“Vay be. Bunu sormanın bu kadar anlamsız olacağını düşünmemiştim. Ama sorun yok.” Talon doğruldu, yüzü korkunç bir şekilde benimkine yaklaştı. Sırf alışkanlıktan, geri çekildim.

“Hayır, hayır. Özür dilerim, ben başka bir şey düşünüyordum... boş ver. Aptalca bir şey zaten.” Omzuna dirsek attım, bunu yapmak aşırı garip gelmişti. “Ama evet, bence hâlâ arkadaş olabiliriz. Yani, sonuçta *sevgili* olmuş değiliz, değil mi?”

“Evet ama Reagan da ben de en iyi arkadaş kanunlarından haberdarız. Eski sevgililer vs... Biz kuralları siktir edelim diyoruz çünkü dördümüz birlikte müthiş bir ekip oluşturuyoruz.”

“Gerçekten öyle.” Dilimi her zamankinden biraz daha sert ısırımdım. Peki, hâlâ arkadaşlık ama hey, acayip! Buradan nereye gidecektik? Boşta olduğunu bilirken onun etrafında nasıl normal davranacaktım? Sevgilisi varken bile felakettim, üstelik şimdi o da yoktu... offfff! Ne baskı ama.

“Çok acayip, değil mi?”

Güldüm, yanında rahatlamaya çalışarak. “Biraz.”

“Özür dilerim. Ben sadece... Seninle bu konuyu konuşabilirim. Wesley umursamayacaktır, Reagan da... eh, tüm geceyi konuşarak geçirdik.”

Yorgun görünüyordu. Biraz da üzgün.

“Kulağım sende.”

“Patlamaya şahit oldun.” Sustu, yüzü ve kulakları pembeleşti. Ne kadar çabuk barıştıklarına da şahit olduğumdan bahsetmedim. “Farklı şeyler istiyoruz. Benimle birlikteyken mutlu değil ve ben ona daha ne verebileceğimi bilmiyorum. Sanırım, hepsi bu.” Tekrar sustu, okyanus mavisi gözlerini bana dikti. “Bunun geleceğinin her türlü farkındaydım ama yine de acıtıyor.”

Teselli et, Kayla. Tamamen ribaundda ama hemen üzerine atlayarak karşına çıkan bu fırsatı harcamamalısın.

Bizi ayıran beş santimlik boşluğu kapadım. “Tabii ki acıtır. Bir yıldır birlikteydiniz. Üzgün olman çok normal.”

İç çekti. “Üzgün olmamam normal mi? Bu beni iğrenç biri yapar mı?”

Kafamı salladım. Asla iğrenç biri olamazdı, istese bile.

Dudağını büktü. “Canım acıyor ama üzgün değilim. Sanırım hâlâ olayı kavramaya çalışıyorum.” *Al benden de o kadar.* “Dinlediğin için teşekkür ederim. Sanırım bu konuda söyleyecek fazla bir şeyim yok.”

“Sorun değil.”

Yavaşça kalktı, keşke benimle daha fazla konuşmuş olsaydı. Kavga ettiklerinden ve bu sefer barışmadıklarından daha fazlasını söyleseydi, ayrıntılarıyla anlatsaydı. Ama çok yorgundu,

benim de uyku vardı ve şansımı zorlamayı gerçekten istemiyordum. İlk önce bana gelmiş olması bile büyük bir fırsattı.

Kapının orada durdu, o kadar uzun süre baktı ki uyuyakalmış olabileceğini düşündüm.

“Talon?”

Parmaklarını kapının tokmağına vurarak, “Hediyen için özür dilerim,” dedi.

“Ne?”

“Noel hediyen. Aklında senin için bambaşka bir şey vardı ama sana Reagan’ı üzebilecek bir şey alarak onu incitmek istemedim.”

“Onu neden kızdırsın ki?”

“Seni bakarken gördüğüm bileziği alacaktım. Annenin kanserle savaşıma bileziğine benzediğini söylediğin. Reagan çıldırırdı, biliyor musun? Aramızda bir şey olduğunu zannedirdi.” Yarım ağız gülümsedi, gözleriyle bedenimi incelemesini görmezden geledim. Neyi bu kadar etkileyici bulduğundan emin değildim, geceyi Wesley’nin minibüsünde geçirmiştim ve bir zombiye benziyor olmalıydım. Bana kocaman bir gülümsemeyle baktı ve gözlerini tekrar yüzümün olduğu hizaya getirdi. “Şimdi geriye dönüp baktığımda, keşke alsaydım diyorum.”

Eğer bunu yapmış olsaydı, ayrılma sebeplerinin bu olduğundan emin olurdu çünkü herkesin gözleri önünde, en iyi arkadaşımın sevgilisinin üzerine atlar ve onu bırakmazdım, kimse de beni ondan ayıramazdı. Bunu az daha şimdi de yapacaktım. “Çok da önemli değil. Bana aldığın hediyeyi beğendim.”

Omuz silkti. “Yine de.” Elini tekrar tokmağa götürmeden önce koyu saçlarının arasından geçirdi. “Sonra görüşür müyüz? Reagan’ın bugün seninle konuşmak isteyeceğinden eminim, yani kaçsam iyi olur. Belki sonra birlikte takılırız ama değil mi?”

Takılmak. Çıkmak gibi mi? Yoksa normal takılmak mı? Ve yalnızca benim ve onun birlikte takılmasından mı bahsediyor yoksa dördümüzün birlikte takılmasından mı? Aah, her şey bu kadar karışık olmak zorunda mıydı?

Tüm bu soruları sormak yerine, “Tabii,” dedim.

Gülümseyerek yorgun bir şekilde el salladı ve odadan çıktı, yatağa düştüm. Kafam neredeydi? Mutlu muydum? Bilmiyorum. Üzgün müydüm? Bilmiyorum. Talon’ı en iyi arkadaşımı sırtından bıçaklamak zorunda kalarak mı elde etmek istiyordum? Bilmiyorum!

Ah be, Wesley. Biz ne yaptık böyle?

İlerleme Raporu: 27 Aralık

Uyumaya çalıştım ama... beceremedim. Tapılası Talon Gregory benim yatağımdaydı ve tamamen savunmasız, çok tatlı ve çok üzgün bir durumda bana ayrıldığını anlatıyordu. Ne düşüneceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Wesley'yle konuşmam gerekiyordu. Beni teselli etmesine falan ihtiyacım vardı, ki bu çok saçmaydı! Teselli edilecek ya da sakinleştirilecek durumda olan kişi ben değildim. Sonunda istediğim olmuştu, kahretsin!

Günlüğü yüzüme çarpıyorum

Harika, şimdi de alnımda mürekkep var.

Herneyse, Wesley'yi aramayı *denedim* ama bir kere çaldırdıktan sonra kapadım çünkü beni öldürmesinden korktum. Talon, Reagan'ın Wesley'yle olduğunu söylemişti ve Reagan'ı aramadan önce onu arasaydım işleri kim bilir nasıl da berbat bir hale sokardım? Talon'ı sonuna dek dinleyerek şansımı kullanmıştım ben, Wesley'yle Reagan'a da yalnız kalma şansını tanımlıydım. Ama bu çok daha uzun sürecek gibi görünüyordu çünkü Reagan geveze kaşarın tekiydi.

Aslında neyin gerçekten kötü olduğunu biliyor musunuz? Sanırım biraz kıskanmıştım. Gerçekten *kıskanmış*! Reagan şu an Wesley ile konuşuyor –ömrü boyunca en yakın arkadaşı olmuş kişiden, yani benden bile önce– ve evet, ben de Talon'la konuştum ama ne anlatmak istediğini gerçekten tam olarak anlayamadım. Wesley insanı rahatlatır ve söyledikleri anlamlı görünür. Şimdi her şeyin değişeceğini hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Bunun beni üzüyor olması tuhaf.

Neyim var benim böyle? Doğru düzgün düşünemiyorum bile. Yorgunum ve uyuyamıyorum. Kafam karışmış durumda ve düşünemiyorum. Kendimi mutlu ya da mutsuz ya da suçlu ya da kıskanç hissediyorum, üstelik ayın o zamanı bile değil.

Grr... tüm bunları çözebilmek için Wesley'yi ne zaman aramalıydım?

19. Adım:

İşler Planladığından Daha İyi Giderse Mutlu Ol

(Sorgulamamaya çalış.)

Reagan okula benimle birlikte döndü, Talon da Wesley'nin arabasına binmişti. İlişkileri bittiğinden beri Wesley'yle hiç konuşamamıştım ama en azından Reagan'la aramdaki tuhaf sessizlikler için endişelenmeme gerek yoktu. Evden çıkıp Berkeley'ye dönmemize kadar geçen sürede, ağzı hiç kapanmadı. Sesinin kısılmadığına şaşıyorum.

Tüm valizlerimizi yataklarımızın yanına yere bıraktık ve aynı anda yere çöktük. Birdenbire bir jelibon kokusu burun deliklerimden içeri süzüldü, sonuçta burada bulunan son kişi Wesley'di. Ve midem garip bir şekilde taklalar atmaya başlayınca ben de acaba kafamı toparlamak için daha fazla mı uyumam gerekiyor diye merak ettim.

Reagan benimle birlikte olduğu son on üç saatte ayrılık acısının tüm evrelerinden geçmişti. İnkâr evresinde gülüyor, "Bir saat içinde beni arayacak ve onu tekrar kabul etmem için yalvaracak! Bekle ve gör, Kayla," diyordu. Altıncı saatte slushie'sine¹ M&M's koymasına izin vermediği için bir kasiyere bağardı ve bir şişe yağın tamamını benzin istasyonundaki tuvalete döktü. Onuncu ve on birinci saati, Talon'a mesajlar yazıp göndermeden silerek geçirdi. Telefonu elinden almak için onunla mücadele etmek zorunda kaldım ve bu yüzden neredeyse kaza yapıyorduk.

¹ Meyve aromalı buzlu içecek. (ç.n.)

Ardından, yurda gelene kadar ağladı ve ona sarıldığında tüm sümüğünü yeni elbiselerime bulaştırmasına ses çıkarmadım. Şimdi de yüzünde ufak bir gülümsemeyle mutlu bir şekilde tavana bakıyor.

“Bu çok garip, biliyor musun?” dedi, gömleğini yukarı kaldırıp göbek deliğindeki piercing’le oynarken. “Üzgün bile değilim.”

Onunla tartışmayacaktım. Değmezdi.

“Daha çok rahatladığımı düşünüyorum.”

“Hı hı.”

“Hey, Kayla?”

“Efendim?”

“Özür dilerim.”

“Ne için?”

Ayak parmaklarını tutarak doğruldu ve çenesini dizlerine dayadı. “Tüm o sutyen olayı için. Seni aşağılamaya çalışmıyordum.”

Ayağımı duvara vurarak güldüm. “Biliyorum.”

“Yani, kızgın değil misin?”

“Yıllardır bana verdiğin yüz kızartıcı hediyelerle uğraşmak zorunda kalıyorum.” Ayrıca, en azından *prezervatifleri* açan kişi ben değildim. “Ayrıca, push-up işime yarayabilir.”

“Güzel ama değil mi? Ön kopçası dekolteye yardımcı oluyor.”

“Beğendim, Reagan. Merak etme.”

“Fiyuu!” Eliyle alnını sildi, ardından çantasını aldı. “Eğer sen de hediyen için benden nefret etseydin, bu çok kötü olurdu.”

“Talon senden nefret etmiyor.”

Benimle aynı fikirdeymiş gibi kafasını ileri geri oynattı, bu yüzden bunun hakkında konuşmadık. Çantasını karıştırdı ve Wesley’nin verdiği Laffy Taff’yı dışarı çıkardı.

“Bir tane ister misin?”

Kiraz aromalı bir şekeri bana doğru fırlattı, yatağa düşmeden evvel koluma çarptı. Paketi açmamdan önce, “Espriyi de okusana,” dedi.

Kapağı kaldırdım. "Gökten ne zaman para yağar?"

"Cehennem donduğunda mı?"

Güldüm. "Hava değişikliği olduğu zaman."

"Ha! Sevdim." Ben taffy'den bir ısırık almış dişimin yarısıyla çekiştirirken telefonunu çıkardı ve tuşlara basmaya başladı. Yirmi dört saat önce Talon'ın odama gelip bana ayrıldıklarını söylediğini düşününce, burada oturmuş Laffy Taffy yiyor olmamız bana oldukça komik geliyordu. Bunun kafama dank ettiğinden emin değildim. Yani, artık boşta olduğunun! Wesley'nin ya da benim yaptığımız bir şey miydi? Yoksa Reagan'la yollarının ayrılması kaçınılmaz mıydı? Sonuncusunu düşünmek kendimi daha az kötü hissettiriyordu.

Reagan kıkırdadı ve tekrar mesaj yazmaya başladı. Evet, ayrılık acısının tüm evrelerinden rekor kırmaya çalışıyormuş gibi hızlıca geçtiği kesindi.

"Kiminle yazıyorsun?"

"Wesley."

Hey! "Cevap veriyor mu?"

Tekrar kıkırdadı. "Evet, niye sordun?"

Pislik herif. Ayrılık haberini aldığımdan beri ona ulaşmaya çalışıyordum ve sıfır. Eve dönerken verdiğimiz her molada ona deliler gibi mesaj atmıştım ama cevaplamamaya devam ediyordu. Buna rağmen şu anda Reagan'ın yolladığı boktan bir Laffy Taffy esprisine gülmek için zaman ayırabiliyordu. Tamam, ona âşıktı ama yine de.

"Telefonunu bir saniyeliğine kullanabilir miyim?" diye sordum, yatağında doğrulup otomatikman elimi telefona uzatırken.

Sanki onu şoklamışım gibi kolu birden geri çekildi. "Neden kendininkini kullanmıyorsun?"

Çünkü bana cevap vermiyordu ve onunla konuşmaya ihtiyacım vardı. "Şarjım bitti."

Telefonunu arkasına sakladı. "Tanrım! Benimki de bitti. İkimiz de şarja takıp beklemek zorunda kalacağız desene."

Ben yatakla duvar arasında duran telefonunu almak için onun üstüne atlayamadan, o çarşafımları çekerek beni yatağıma düşürdü ve omzuma yaslandı. “Ah Kayla, sana bir şey sormak zorundayım.”

Peki, bu garipti, söz konusu Reagan olsa bile.

“Ne var, dostum?” Kıs kıs güldüm, başımı omzumdaki başına yaslayarak.

“Dürüst olmak *zorundasın*. Sen her ne kadar oğlanlar hakkında konuşmasan bile, oğlanlardan konuşmamız gerek.”

Off. Lütfen sevişmelerini anlatmasın. “Şimdi mi konuşmak zorundayız?”

“Evet. Ve bana gerçeği söyleyeceğine söz verir misin?”

“Yemin ederim.”

“We’den hoşlanıyor musun?”

Yüzümü ekşittim. “Ne?”

“Ciddi soruyorum. Dürüst ol, Kayla. On iki yaşında biri gibi davranma, *Ah, bu çok iğrenç!* dersin ama gerçekte her gece yatmadan önce onun hayalini kurarsın. Ondan hoşlanıyor musun?”

“Neden soruyorsun?”

Yatağa devrildi, yerdeki Laffy Taffi çantasını aldı ve bana bir tane daha uzattı. “Peki, bunu söylediğimde bana Kötü Arkadaş Ödülü’nü vereceksin ama Talon bana çıkma teklif ettiğinde senin ondan hoşlandığını biliyordum. Ve buna rağmen onunla çıktım, o günden beridir bunun ızdırabını çekiyorum.”

Neyse ki ağzım taffy ile doluydu çünkü o lanet olası şeyi çiğnemek sakın kalmamı sağlıyordu.

“Biliyorum. Sinirlisin.”

Yuttum ve elini sıktım. “Kızgın değilim.” Çünkü benim yapmaya çalıştığım şey onun yaptığından çok çok daha fenaydı. “Sorunun ne olduğunu merak ediyorum.”

“We’den hoşlandığımı sanıyorum. Ama eğer sen ondan hoşlanıyorsan, bu sefer aynı şeyi yapmayacağım.”

Yut! Boğulma! “Peki ya Talon?”

Ona bir bakış attım. “En yakın arkadaşıyla çıkmaya başlamadan önce biraz daha beklemen gerektiğini düşünmüyor musun?”

Ümit ettiğim şeyse, kesinlikle, hemen çıkmaya başlamalardı. Cidden bu kadar çabuk mu atlatmıştı?

“Hemen şu an bir şey yapmayacağım. Talon’ın da bunu onayladığını bilmem gerekiyor. Yani Wes’in benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum ama yine de tuhaf. Talon’la ben ilişkimizi bitirdiğimizde altüst olmuştum ve üzgündüm ama bu sadece Talon’ı kaybettiğim için değildi. Gerçekten Wes’i de kaybedeceğimi düşündüm.”

Talon’ın bana dedikleriyle neredeyse birebir örtüşüyordu. Prova falan mı yapmışlardı? “Kaybetmeyeceksin. Başta biraz garip gelebilir ama biz hâlâ arkadaşız.” Kalbimin deliler gibi düzensizleştiğini hissetmemesini umarak yutkundum. “Yani demek istediğim, Talon’la arkadaş kalmam sorun olmaz, değil mi?”

“Ah hayır! Hem de hiç sorun olmaz.”

“Öyleyse, o da senin Wesley’yle arkadaş olmanı sorun etmez.”

“Peki ya arkadaştan öte olmamızı?”

“Bu Talon’la konuşman gereken bir konu.” Ve umarım ona müsaade eder ve doğrudan benim kollarıma koşar. Sadece bunu düşünerek içimden sevinç çığlıkları atmayı bekledim, onun yerine mideme bir yumruk yedim. Aaahh, acıdı.

Boğazımı temizledim ama bu, taffy’nin boğazıma takılmasına neden oldu. Reagan sırtıma vurdu ve tekrar yatağa uzandık. “Yani... eğer Talon birine çıkma teklif ederse, *bunun için* üzülür müsün?”

Çaresizdim, üstelik *hiç* sinsice davranamıyordum. Ama bana bu durumu nasıl idare etmem gerektiğini anlatacak olan kişi telefonunu açmadığı için onu suçluyordum, Wesley’yi yani.

“Yoo. Canı kiminle takılmak istiyorsa onunla takılabilir.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten. İyi bir çocuk, bu yüzden onu mutlu eden kişi, beni de mutlu edecektir.”

Yüzünü inceledim. Bir insan böyle bir kusursuzluğu nasıl bu kadar çabuk unutabilirdi? Ama Reagan boktan esprilere gülmeye geri dönmüştü. Wesley iyiydi. Baş başa kaldıklarında her ne yaptıysa bu sihirli bir şey olmalıydı. Tek yapmam gereken Reagan'ın Wesley'yi fark ettiği gibi, Talon'ın da beni fark etmesini sağlamaktı.

"Soruma hâlâ cevap vermedin?" dedi Reagan, kolunu benimkine takarken.

"Özür dilerim, ne?"

"Wes. Ondan hoşlanıyor musun?"

Bunu Wesley'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum. Kelimenin gerçek anlamıyla ağzının suları akıyordu. Veya belki de şekerdendi. Reagan'a bu şekeri Wes vermişti, belki de burada olan şey buydu. Bir aşk iksiri olarak Laffy Taffy. Mantıklıydı çünkü Reagan'ın ona bu şekilde bayılması bana da Wesley'yi düşündürmüştü. O kadar da kötü biri değildi. Oldukça sevimliydi ve âşık olduğu kızın bunu sonunda fark etmiş olması çok güzeldi.

Keşke çağrılarımı geri dönse! Talon hakkında bilgi edinmem gerek, üstelik ağız sulandırarak haberlerim var.

"Hemen dönerim," dedim, kolundan sıyrılarak. Telefonumu almak için çantama daldım ve yurdun ortak tuvaletine doğru ilerledim. Ama Wesley'nin telefonuna bıraktığım milyonuncu sesli mesajın hemen ardından fark ettim ki Reagan'ın sorusuna cevap vermemiştim.

İlerleme Raporu: 4 Ocak

Ne kadar acayip. Reagan, Talon'ı resmen suratıma atıyordu ve bir yıllık ilişkisine sanki tek gecelik bir ilişkiymiş gibi yaklaşıyordu. Bir yanımda çıldırmak ve ona aklımdan neler geçtiğini sormak istiyordu çünkü ben bir türlü kavrayamıyordum. Ama diğer yanımda bunu sorgusuz sualsiz kabul etmemi istiyordu çünkü istediğim buydu. Açıkçası umut ettiğimden on kat daha iyiydi.

Bir de prezervatif savaşı başlatmıştı, sanırım amacı beni utandırmak ya da tüm o Noel mevzusundan dolayı kendini daha iyi hissetmekti. Ama giymek için hazırladığım pantolonların cebine rastgele bir şekilde prezervatif yerleştiriyordu. Subway sandvicinin parasını öderken biri cebimden düşmüştü, az daha utançımdan ölüyordum. Reagan çıldırmış gibi gülerken kasiyer de telefon numaramı istemişti.

İntikamımı alacağım.

Ve Tanrı'nın belası Wesley! Ne aradı ne de mesaj attı, hâlâ bekliyorum. Evinin kapısına dayanıp onu pataklamam an meselesi. Cidden, Talon ve Reagan bize cevap vermediği zaman ikimiz de çok meraklanmıştık ve şimdi kendisi aynı şeyi yapıyordu. Reagan'la konuştuğu için iyi olduğunu bilmem dışında. Bu beni daha da kızdırıyor çünkü ben de onun için önemliyim. Haksız mıyım?

Yarın gidip Wesley'yi bulacağım ve bir sonraki adımımızı kararlaştıracamız. Çünkü şaşkınlığın da ötesinde bir yerdeyim.

20. Adım:

İşleri Akışına Bırakmanı Sağlayacak Kişiliği Bul

(Hmm... Zor bir ihtimal.)

“Kara listemdesin,” dedim Wesley’ye, intihar yoğurdumu tartının üzerine pattadanak oturturken. Şapkasını düzeltti ve yazarkasayı açtı. Gözleri ağır ve oldukça halsizdi, bunu ona söylemem bir yana, onu listeye eklediğime bile hemen pişman olmuştum.

Çalışan indirim kartını çıkardı ve bana doğru salladı. “Buradan çektiyorum ve aramızdaki sorunlar çözülüyor, tamam mı?”

Yüzünde bir gülümseme bile yoktu. Evet. Söze bu şekilde başladığım için kesinlikle pişmandım.

“Fazla mesai mi?”

“Evet,” dedi, kartı kasadan geçirirken. “Mümkün olduğunca çok vardiyada çalışmaya gayret ediyorum çünkü Noel’de burada değildim. Lanet olası ev kirası. Ev arkadaşı bulmam lazım.”

“Wesley, sen tek yatak odalı bir evde yaşıyorsun.”

“Gelen kişi bana sarılıp uyumak istemediği sürece benim için bir sorun yok.”

Gözlerimi devirdim. “Bu yüzden mi aramalarımın cevap vermiyordun? Çok fazla çalışmaktan mı?”

“Çoğunlukla. Bir de Reagan’la Talon ayrıldıklarından beri beni yalnız bırakmıyorlar.” Birkaç düğmeye bastı. “İki dolar, Mickey. Ve senden tam fiyat almadığım için mutlu ol.”

Burnumu kırıştırarak parayı uzattım ve onun bakmadığı bir sırada bahşiş kutusuna bir yirmi sent attım. Çok değildi ama umarım su faturasını ödemesine falan yardımcı olurdu.

“Bir sonraki izin günün ne zaman? Gerçekten konuşmamız gerekli.”

“Biliyorum.” Gözlerini arkasındaki saate çevirdi. “İki saat sonra mesaim bitiyor. Eğer ben gelene kadar benim evde takılmak istersen, konuşuruz.”

“Yatmayacak mısın?” Çünkü Oreo kırıntılarıyla jelibonların üzerine düşüp bayılacakmış gibi duruyordu.

Havlamaya benzer kahkahasının daha sessiz bir versiyonunu attı, çalışan kartını arka cebine soktu ve anahtarlarını çıkardı. “Birkaç saat içinde görüşürüz.”

Sadece *Yok teşekkürler ya da Sorun değil, sonra görüşürüz* ya da bu anlama gelebilecek başka bir şey demem gerekiyorsa da, avcuma bıraktığı anahtarlarını aldım, donmuş yoğurdumu göğsüme bastırdım ve dışarı çıkarken ona el salladım.

* * *

Wesley'nin evi tam olarak Yogurtland'in bir kopyası gibi kokuyordu. Sanki şekerleme dolu bir rüya evinde yaşıyordu. Daha önce burada hiç yalnız başıma kalmamıştım, bu yüzden sanki burada yaşıyormuşum gibi mutfağında ve oturma odasında gezinirken kendimi biraz garip hissettim.

Fırının zili çaldı, eve gelirken aldığım dondurulmuş lazanyayı fırına verdim. Bunu yaptığıma sevinmişim çünkü adamın evinde yiyecek hiçbir şeyi yoktu. Tabii Pop-Tarts ve Hot Packets'ı saymazsak. Ben saymıyordum.

Zamanı kırk beş dakikaya ayarladım. Eğer Wesley zamanında gelirse, tam piştiği sırada eve girmiş olacaktı. Şimdi kendimle ne yapacağıma karar vermek zorundaydım. Kablolu tv ya da internet yoktu, yani Facebook'ta gezinemez ya da internette sörf yapamazdım. Wesley'nin Play Station'ı vardı, gerçi. Elindeki

filmlere ya da oyunlara da bakabilirdim. Zihnimi Talon'dan, Reagan'ın ona çoktan bay bay demiş olduğu ve istersem ona sahip olacağım gerçeğinden uzaklaştırmam gerekiyordu. Eğer bunu çok fazla düşünürsem, aşırı düşünmeye başlayacaktım. Çünkü bu durum hâlâ kafamı karıştırıyordu.

Aklımdaki bu düğümü çözmek için Wesley'nin yardımına ihtiyacım vardı.

Parmağım köşeye yığıldığı bir dolu DVD'yi okşuyordu. Herhangi bir düzende olmamaları beni çıldırtıyordu, belki "yakın zamanda izledikleri ve asla izlemedikleri" düzeni hariç, tabii buna bir düzen denebilirse. Fazla kafa patlatmamak için *Napoleon Dynamite* filmini seçtim ve kutunun kapağını açtım.

Ah Wesley ah, lütfen sen de DVD'leri yanlış kutulara koyan insanlardan biri olduğunu söyleme bana. *Hannibal*'ın bana baktığından yeterince emindim, ben de aradığım filmi bulabilmek umuduyla kutusuna baktım.

Ama bundan da *Üşütük Kafalar* çıktı, *Üşütük Kafalar*'dan *Tabana Kuvvet*, *Tabana Kuvvet*'ten *Lincoln* ve böyle sürüp gitti.

Tüm DVD kutularını aldım ve yere sererek tam ortalarına oturdum. Hangi filmin nerede olduğunu bilmeden nasıl yaşayabiliyordu? Ve cidden, bunu bu kadar büyük bir karmaşaya dönüştürebilmeyi nasıl başarmıştı? Bana verilen görevleri yerine getirerek puan kazandığım bir oyunu oynuyormuşum gibi filmleri düzenlemeye çalışırken bir yandan kafamı sallıyor bir yandan da gülüyordum. *Napoleon Dynamite*'i sonunda *Çılgınlar ve Sevgililer*'in içinde buldum. Ama ilgimi yitirmiştim, artık izlemek istemiyordum. Tüm bunları düzenleyecektim çünkü doğru kutularda olmadıklarını bilmek beni delirtiyordu.

Hangi tür filmlerden hoşlandığını görmek bir anlamda eğlenceliydi aslında. Bir sürü komedi filmi vardı ama siyasi gerilim filmleri de bulunca şaşırdım, müzikalleri görünce daha da şaşırdım. Ne kadar da tatlı... *Saç Spreyi* birçok defa izlenmiş gibi duruyordu. Kutusu tamamen mahvolmuş ve DVD'nin üstündeki yazılar silinmeye yüz tutmuştu.

Daha önce hiç duymadığım bir filmin açıklamasını okuyordum ki fırının zili çaldı ve biri kapıya vurdu. Elimdeki kutu havaya fırladı, Wesley'ye kapıyı açıp fırını kapatmak için koştururken kendime gülüyordum.

"İşte benim kadını!" dedi, açık yeşil polo gömleğini çıkarırken, beyaz atlet ve bej pantolonla karşımda dikiliyordu. "Eve geldiğimde benim için akşam yemeği hazırlamış olacağını biliyordum. İnsanlar bana sürekli koca kıçlı tembel bir kadın olduğunu söylüyorlar ama hepsinin yanıldığını gösterdin."

Islak bir havlu aldım ve baldırlarına vurdum. "Aptallaşma, yoksa daha sert vururum."

"Kırbaçla beni. Hoşuma gidiyor."

"Pislik."

Lazanyayı çıkarmak için eğildim ve dikkatlice ocağın üstüne koydum. Wesley'nin gözlerini bana diktiğini fark ettiğimde üstündeki dumanı savuşturuyordum. Üst kata çıktığını ya da banyoya falan gittiğini sanmıştım çünkü çok sessizdi.

"Gözlerin açık mı uyuyakaldın?" diye sordum, gülümsememi gizlemeye çalışarak.

Başını salladı ve bakışları tezgâhın üstündeki lezzetli yemeğe giderken yüzü de yangın musluğu rengine döndü. "Özür dilerim. Uzun bir gündü ve bu çok güzel kokuyor."

"Eh, kadınının senin için servis yapmasını da bekleme," dedim, tabakları almak için parmak uçlarımda yükselirken. Ama küçük bedenime lanet ettim çünkü yetişemiyordum. "Çünkü bana yardım etmedikçe, tavadan yemek zorunda kalacağız."

Önceki yorgun kıkırdaması gibi değil de havlamaya benzer gerçek kahkahalarından birini attı ve iki adım atarak yanıma geldi. Elini kafamın üzerinden uzattı ve tezgâhtaki lazanyanın aromasıyla karışmış güçlü bir jelibon kokusu burnumdan içeri süzüldü. İkisinin birleşmesi kulağa iğrenç geliyor olabilir ama nedense ben oldukça iyi bir koku olduğunu düşünüyordum.

"Spatulan nerede?" diye sordum, birkaç çekmeceyi açmış ama bir şey bulamamıştım.

“Spatula? Nerede olduğunu zannediyorsun?” diye sırtıttı ve eline büyük bir kepçe aldı. “Bu bir erkek spatulası. Dikkatli izle, bu da aynı işi görür.”

Yemeğe daldırdı ve köşedeki kenarı çekip çıkardı. Tabağına koymadan hemen önce, tezgâhın üzerine düşürdü. “Ha siktir,” dedi kepçeyi tabağın kenarına vurarak içinde kalanı kurtarmaya çalışırken, aynı zamanda gülüyordu da. “Ve kesinlikle köşe parçası olmalıydı! En lezzetli kısmı orası.”

Kamçı niyetine kullandığım ıslak havluyu aldım ve pisliği temizledim. “Merak etme, canım. Bir dörtgende kaç kenar vardır?” dedim bebek sesiyle. “Fazla düşünme, şekerim. Sadece say.”

Yanımdan tuttu ve gıdıklamaya başladı, eğer durmazsa beyaz tişörtünü lazanyaya bulamakla tehdit ettim.

Bir sonrakinde çok daha iyi bir iş çıkardı, gerçi hiçbir kare olarak kalmadı ama olsun. Sonuçta, tabakta bir avuç pislik gibi görünse de hepsinin tadı aynıydı.

“Vaay!” dedi oturma odasına geçtiğimizde, DVD’lerini düzenlememin sonucunu görmüştü. “Beni soymaya mı çalışıyordun?”

“Hırsız *olmadığım* için şanslısın. Hırsızlar geldiğinde filmleri almadan önce hepsinin doğru kutunun içinde olup olmadığına bakmazlar. Eve girecek hırsız *Köstebek* için gelip *Neşeli Günler*’i bulsa çok sinirlenirdi.”

“Bu benim kendi güvenlik sistemim,” diye gülümsedi ve kendini kanepenin üstüne attı. Lazanyasının yarısı iki saniyede bitmişti. Bu kadar şevke gelmesine bakıp güldüm.

“Eh, her film kendi kutusuna yerleşene kadar gitmiyorum.” Çok daha zarif bir ısırtık aldım ve kanepeye yanına çöktüm.

Yarı gülümseyen yarı kafası karışmış gibi görünen komik ifadesiyle bana baktı. Ama bu, ağzına koca bir çatal dolusu başka bir lokma tıkmadan önce yalnızca birkaç saniye sürdü.

İkimiz de yemeğimizi bitirmiştik. “Öyleyse,” dedi ben tekrar DVD’lere dönmüş onlarla uğraşırken. “En iyi arkadaşlarımız ayrıldı.”

“Evet.”

“Sen de benim gibi mi hissediyorsun?”

Dilimi döndürdüm, gözlerimle yerde *Yalancı Yalancı*’yı aradım. “Karmakarışık?”

Kendine özgü kahkahasını attı. “Aynen öyle. Özellikle Talon benimle kızlar hakkında konuşmaya başladığından beri. Sohbetlerimizin gündemini sıklıkla senin oluşturduğunu bilmek hoşuna gidecektir.”

İçim hareketlendi ama mutlu olduğum için mi yoksa kendimi aşırı suçlu hissettiğim için mi emin olamadım. Bundan dolayı bir başka DVD’yi kendi kutusuna yerleştirirken yüzümdeki sükûneti korumaya çalıştım. “Tam olarak ne söylüyor?”

Wesley omuz silkti, sonra kanepeden indi ve filmleri düzenlemede bana yardım etmeye başladı. “Yalnızca aramızda bir şeyler olup olmadığını bilmek istiyor.”

“Biz derken, sen ve benden mi bahsediyor?” diye sordum kaşlarını kaldırarak.

“Evet.”

“Ona ne dedin?” Gözlerimi tekrar yere dikmiştim.

“Gerçeği. Arkadaş olduğumuzu.”

“Doğru.”

“Doğru.”

Derin bir nefes verdim, bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım. “Bu kadar ileri gidebileceğimizi düşünmüş müydün? Bir sonraki adımda ne yapacağımız ya da ne düşüneceğimiz ya da tüm bunları nasıl idare edeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.”

Şimdi içinde tuttuğu havayı dışarı verme sırası ondaydı. “Evet, benim de *tam olarak* hissettiğim şey bu. Reagan her zaman asla gerçekleşmeyecek bir şeymiş gibi görünürdü. Ayrılışlar bile, eski sevgililer genellikle yasak bölgedir. Ama şimdi, Talon sana çıkma teklif etmek için benim iznimi istiyor gibi görünüyor ve sanki Reagan’la çıkmaya başlamamı hiç takmayacakmış gibi davranarak onu benim önüme atmaya çalışıyor.”

“Evet, Reagan da aynısını yapıyor.” Sustum ve bir DVD’yi parmağımda çevirdim. “Noel gecesi ne oldu?”

“Bilmiyorum ama sanırım tek yapmamız gereken sakın olmak. Bizden ve birbirlerinden uzak kalmaları için onlara biraz zaman verelim, böylece biz ribaund olmayalım.”

Çocukları birkaç hafta boyunca görmemenin düşüncesi bile midemin güneş altına bırakılmış kuru erik gibi büzülmesine neden olsa da başımı salladım. Reagan’dan kesin olarak uzak kalamazdım, onunla birlikte yaşıyordum. “Yani akışına mı bırakalım?”

“Evet.”

Omuzlarım düştü ve son DVD’yi de yere bıraktım. “Bunun için gereken kişiliğe sahip olduğumu zannetmiyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu şaşırmış taklidi yaparak, eliyle filmleri işaret etmişti. “Hiç tahmin etmezdim.”

“Kapa çeneni.” Omzunu ittim ve hey, kolları! Oldukça sert ve sıkıydı. Daha önce hiç fark etmemiştim.

“Seni uyarmalıyım, birkaç hafta içinde Talon’ı bu konuda test edebilirim.”

“Ne?”

“Reagan’a çıkma teklif edeceğim. Bakalım onu gerçekten aklından atabilmiş mi?”

Bu neden benim canımı sıkıyordu? Dudağım birden benim arzum dışımda dışarı fırladı, Wesley fark etmeden önce hemen yerine yerleştirdim.

“Oldukça iyi bir plana benziyor,” dedim, sesimin onun için sevinmiş ve heyecanlanmış gibi çıktığını umut ederek. Belki de Reagan ve Wesley’yi bir çift olarak görebildiğim için kıskanıyordum ama “Talon ve ben” bana hâlâ boş bir hayalmiş gibi geliyordu.

“Eğer Talon senin hakkında bir şey söylerse seni haberdar ederim. Ama ben şansın olduğunu düşünüyorum. Çünkü ben ve Reagan ortalıkta yokken siz ikiniz her ne yaptığınız onun üzerinde kesinlikle bir etki bırakmış gibi görünüyor.”

Peki, Wesley beni nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu, farkında olmadığı zamanlarda bile bunu yapmayı başarıyordu. Talon'ın arkadaş seçmedeki zevki bile takdire şayandı.

Kızarmış yanaklarımı saklamaya çalıştım ama yeterince başarılı olamamıştım. Wesley beni yanıyormuşum gibi yelliyordu, bu beni daha da kızartmıştı, ben de sonunda ıslak havluyu tekrar almak için koştum ama beni tezgâha sıkıştırdı. Merhamet dile-yene kadar beni gıdıkladı, yanaklarım gülmekten acıyordu.

Evet, Wesley her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlı-yordu, bunu nasıl yapacağını çok iyi biliyordu.

Ceketimi almadan önce, yemeği ve yerdeki filmleri kaldır-ması için ona yardım ettim. Şu an aşırı enerjik görünse de, çok yorgun olduğunu biliyordum; evden çıktığım an muhtemelen bitkinlikten düşüp uyuyakalacaktı.

"Görüştürüz," dedim, kapıyı ardımdan kapamaya hazırla-nırken.

"Hey, Kayla?"

Durdum. "Efendim?"

"Teşekkürler." Yanakları bir parça pembeleşmişti. "Yemek ve diğer şeyler için. Ve bıraktığın bahşış için."

Kaşlarım yukarı kalktı ama yüzümdeki suçlu gülümsemeyi saklayamadım. "Wesley, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Güldü ve aramızdaki kapıyı kapamadan önce gamzesinin çenesinde belirmesini izledim. Kafam daha az karışık değildi ama en azından artık kendimi yalnız hissetmiyordum.

İlerleme Raporu: 18 Ocak

Maalesef olaysız geçen son iki haftanın raporu.

- Reagan bana tekrar Wesley'den hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu ve aptalca bir nedenden dolayı, konuyu değiştirmek için ona sürekli sorular sorarak karşılık verdim. Yatağa gidene ya da ders başlayana kadar bunu yaptığımın farkında bile değildim. Ama endişelenmemesini söyleyeceğim. Yalnızca sabah bunu hatırlamam gerekecek, o kadar.
- Wesley'nin onlara zaman tanımamızı söylediğini biliyorum ama Talon bana mesaj atmaya devam ediyor ve ben bir salak gibi davranıp onu görmezden gelmek istemiyorum. Garip olan, adını telefonumda gördüğümde eskisi gibi heyecanlanmıyor olmam. Sonrasındaysa gereken bedensel tepkileri vermediğim için kendime kızıyorum. Ne biçim iş bu ya?
- Bulduğumuz her fırsatta birlikte takılmak yerine, oldukça özgür takılır olmuştuk. Wesley işten okula okuldan işe kıçını yırtarak çalışıyor, zavallı çocuğun bu uykusuzlukla hâlâ hayatta olmasına bile şaşıyorum. Reagan sabahın köründe, yorganın altında sürekli mesaj yazıyor ve ben Wesley'yle mesajlaştığını düşünüyorum çünkü her beş saniyede bir gülüyor. Araya mesafe koyma kuralına uymayan tek kişi ben değilim sanırım.
- Talon hâlâ sürekli aklımda. Ama eskisi gibi değil. Reagan umursamadığını söylüyor, "onu benden aldığı" için üzgün olduğunu söylüyor ama onu

benden almadı; bir kere zaten hiç benim olmamıştı. Evet, benim ruh ikizimdi... evet ama yatağıma oturup bana hâlâ arkadaş kalmamızı istediğini söylediğinden beri geçen üç hafta boyunca aramızda unutulmayacak hiçbir an yaşanmamıştı. Mesajlar hep aynı, hep aynı teraneydi ama ne beklediğimden de emin değildim. Bir tür işaret belki de. Bilmiyorum.

Hepimiz dağılmış gibiydik ama böyle hisseden bir tek ben vardım. Diğerlerinin yaptıklarına bakınca, sanki hepimiz her zaman olduğumuz gibi mutlu ve birlikteydik. Ama ben burada oturmuş eski halimizi özliyordum. Her ne kadar en iyi arkadaşımın Talon'la olan ilişkisinin verdiği acıya katlanmak zorunda kalıyordusam da, en azından kendimi bir şeyin parçası olarak hissedebiliyordum. Şimdiyse ne olduğundan bile emin değildim.

Ah! Talon'dan yeni bir mesaj aldım, yani yatana kadar onunla mesajlaşacağım. Sonrasında midemin vicdan azabından kıvrınmaması için bana şans dile. Tabii günlükler bu tarz şeyler yapabiliyorsa.

21. Adım:

Hayatının Aşkı Sana Çıkma Teklif Ettiğinde Daha Fazla Heyecanlan

(Ama aynı şeyi yaptığı için de suç ortağına kızma.)

Üçüncü hak ve sayı çizgisine altı buçuk metre var ve yirmi iki seksi futbol oyuncusu popolarını havaya dikmiş bekliyorlar. Talon elli iki numaranın bacaklarının arasına uzanıyor ve oyun taktiğini bağırlıyor. Top büyük becerikli erkeksi ellerine değdiği an, herkes etrafa dağılıyor ama benim gördüğüm tek şey Talon'ın geriye doğru çekilmesi. Geriliyor, geriliyor ve karşı tarafın aptal defans oyuncularından biri seksi oyun kurucuyu yere devirmeden hemen önce topu elinden çıkarıyor.

Adını haykırdığımı hatırlıyordum ama videoda Reagan'ın attığı çığlıklar arasında kendi sesimi duyamadım. Talon sayı çizgisindeki on beş numaraya mükemmel bir spiral yollamıştı. Koş oyuna onunla başlamadığı için herhalde delirmiş olmalıydı. Antrenmanda nasıl parladığına bir baksanıza.

Bu videoyu çıkarma sebebim tamamen buydu. Kafamı tekrar toplamaya ve elimdeki işe odaklanmaya ihtiyacım vardı. Belki onun muhteşem anını yeniden yaşamak işe yarardı.

Koş takımı çağırınca tribündeki öğrenciler toplanıp dağılmaya başlamışlardı. Şampiyona oyunlarına oldukça yaklaştığımız, yani antrenmanlar asıl maçlara birer hazırlıktı, bir de parti vermek için bahane.

Takım dağılırken, Reagan tribünlerden aşağı inmiş, terlikle-riyle asfaltta yürüyordu. Çoğu oyuncu soyunma odasına gidi-yordu ama hepsi değil. Sevgilisi olan oyuncuların kız arkadaşları çitin etrafında sıraya dizilmiş, erkek arkadaşlarını üstlerini deği-ş-tirmeye göndermeden önce öpmeyi bekliyorlardı.

Talon o gün aşırı derecede terlemişti. Boktan telefon kaydında bile alnından damlayan terleri görebiliyordum, koltu-kaltları sıırıslıkladı. Bunun dünya üzerindeki en seksi görüntü olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ama tel örgünün arasından Reagan'la öpüşmesini izlerken, tek düşünebildiğim bunun ne kadar ateşli olması gerektiği ve bunun artık gerçekleş-meyecek olmasının benim suçum olduğuydu.

“Hey, Kayla!”

Telefonum parmaklarımın arasından kaydı ama şansıma çantamın içine, tam da Reagan'ın sokuşturduğu bir prezervatifin yanına düştü. Sanırım, prezervatif savaşına devam ediyordu. Onu alanına geri döndürmenin bir yolunu bulmak zorundaydım.

Talon kafeteryanın öteki ucundan bana el sallarken futbol takımından kankaları biraz daha takılmak için sahaya dönüyor-lardı. Ama Talon oturduğu yerde kaldı ve yanına gitmemi bekledi. Gülümsedim ve yürürken yere düşmemek için dua ettim.

“N’aber?” Yol boyunca kafamın içinde bu repliğin prova-sını yapmıştım ve meyvesini aldım, ağzımdan güzel bir şekilde çıkmıştı.

“Pek bir şey yok.” Talon ayağıyla önüme bir sandalye iterken peçeteleri ve diğer çöpleri toplayarak bir poşete attı. “Yalnız mı geldin?”

Başımı salladım ve otururken omzumdaki çantanın kayışını düzeltiltim. “Wesley çalışıyor, Reagan da yanında durmuş onu darlıyor.”

“Eh, çok güzel. Buralarda biraz daha kalacak mısın?”

Mavi gözleri yalvaran bir yavru köpek gibi bakıyordu, iç çektim. Evet be! Sanırım olağan Talon-manyağı moduma geri dönüyordum.

“Tabii.”

“Harika. Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Birazdan geliyorum.” Masadaki çöpleri gösterdi ve biraz eridim. Yalnızca biraz.

“Tammamm.”

Kalktı ve odanın diğer tarafında duran çöp kutularına yöneldi, ben de birkaç saniyeliğine bu görüntünün tadını çıkarmayı denedim. Talon’un yalnız olduğuna inanamıyordum ve ben ona iki kelimeden fazlasını söyleyebilecek bir noktadaydım, hatta isimsiz motivasyon kurabiyelerinin çok çok ötesinde bir yerdeydim. Reagan sahnedan çekilmişti ve hâlâ iyi arkadaşlık. Reagan ve Talon birbirlerine karşı medenice davranmaya bile devam ediyorlardı. Daha ne olsundu.

Peki tüm bu olanlar bana neden hâlâ garip geliyordu? Midem sanki bedenimi tamamen terk etmeye, beni koca bir boşlukla bırakmaya karar vermiş gibiydi. Ve konuşma şansı bulabildiğimiz zamanlarda yalnızca Wesley’nin, geçici olarak, doldurabileceği bir boşluk. Ama neredeyse hiç konuşamıyorduk.

Başımı salladım ve aldığım nefesleri saymaya başladım. Odaklan, odaklan, odaklan. Beni asıl amacımdan saptıracak olan tüm düşüncelerden beynimi temizlemeliydim. Wesley ve ben, Talon’la Reagan’a kendimizi gösterebilmek için bir plan yapmıştık. İşte fırsat karşımdaydı. Âşık olduğum seksi adamla daha fazla masalsı anlara ihtiyacım vardı.

Çantamın içinde duran telefonum öttü. Reagan’ın melodisiydi: “Single Ladies.”¹ Onun fikriydi, benim değil.

Hey! Wesley bu hafta sonu için bana çıkma teklif etti! BÜYÜK gülücük!!!!

İçimde geriye kalan her şey midemin peşine takıldı ve beni terk ettiler, cevap veremeyecek bir durumdaydım. Mutlu olmalıydım. İstedğim buydu. Ama göğsüme garip bir sızı çökmüş, boynuma doğru ilerliyordu. Çok erkendi.

¹ Yalnız kızlar. (ç.n.)

Cidden, çıkmak için *fazlasıyla erkendi*. Talon, Wesley'nin kıcını tekmeleyecekti ve eğer Reagan, Wesley'yi ribaund için kullanıyorsa, ben de *onun* kıcını tekmeleyecektim.

Wesley umarım ne yaptığının iyice farkındadır. Yoksa aşk dörtgenimiz ve planımız tamamen mahvolacaktı.

Hızlıca tekrar gülümseyen suratımı takındım ve derhal Wesley'ye bir mesaj attım.

Umarım Talon'ın bu konuyu sorun etmeyeceğinden eminsindir.

Cevap beklemiyordum. Ama telefonum hemen öttü.

Eminim. Aklında başka birisi var gibi görünüyor.

Bu da ne demek oluyordu şimdi?

"Kayla?"

"Ah hey." Bu repliği de çalışmalıydım çünkü burnumu karıştırırken yakalanmışım gibi çıkmıştı ağızımdan. Talon gülümsedi ve yanıma oturdu –yani *tam olarak* yanıma– dizi hafifçe benimkine değiyordu.

"Tahmin et, ne oldu? Koç, eğer bu şekilde devam edersem, gelecek sezon bazı maçlara benimle başlayabileceğini söyledi. Oldukça iyi, değil mi?"

"Aman Tanrım, bu çok güzel bir haber!" Ona tek elimle sarılabilecek cesareti bulabilmek için boş bedenimde derinlere indim ve göğsümü mini minnacık zıplayan toparla doldurdum. En azından artık kendimi bomboş hissetmiyordum. "Onu suçlayamam. Demin son antrenmanında çektiğim videoyu izliyordum ve harikaydın."

"Teşekkürler." Elimi tuttu, parmakları bileğimin üzerinde biraz oyalandı. İçim hâlâ zıplayan toparla doluydu ama bunlar kendimi yarı iyi yarı kötü hissettiriyordu. Böyle olmalıydı çünkü onun Reagan'ın erkek arkadaşı olmaması fikrine alışık değildim. Karda güreştiğimiz zaman, bana dokunması çok özel gelmiyordu ama şimdi birdenbire öyle olmuştu. Ve bu durumda nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. Nasıl hissetmem *gerektiğini* biliyorum ama... aaaaah, keşke beynimin fişini bir saniyeliğine çekebilsem.

Eli hâlâ bileğimin üstündeydi.

“Bu güzel haberi cuma gecesi kutlayabileceğimizi düşünüyordum. Nasıl, uyar mı?”

Elini dikkate alma, Kayla. Bu sadece kafanı karıştırıyor.

“Evet, çok güzel olur. Sanırım Wesley akşam on gibi çıkıyor, eğer istersen Reagan’ı da ararız ve yine onun evinde buluşuruz.”

Alnında seksi bir kırıksıklık belirdi. “Aslında, o ikisinin haliha-zırda bir planı olduğunu sanıyorum. Ben yalnızca ikimiz oluruz diye umuyordum.”

Ağzım açıldı, bir “Haa?” ile birlikte.

Güldü ve dizini biraz daha yaklaştırdı, artık benimkine hafifçe değmiyordu, artık dizlerimiz tamamen birbirine yapışmıştı. “Seni dışarı çıkarmak istiyorum, Kayla? Müsait misin?”

“N-neden?”

Sanırım bir tür şok geçiriyordum çünkü bu konuda rahat görünemiyordum.

“Seni neden mi dışarı çıkarmak istiyorum?”

Kafamı salladım.

Bana, senin-nefesini-keserim bakışıyla gülümsedi ama ne var ki beni bırakıp giden yalnızca nefesim değildi. “Çünkü eğlenceli birisin. Seninle birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorum,” dedi.

Bu gerçekten oluyor muydu? Kendimi çimdiklemeliydim. Ama beynimin, bedenime hareket komutu veren sinyalleri gönderen kısmını bulamıyordum. Bu yüzden hareketsizce oturmaya devam ettim ve ağzımı ona açık bir şekilde boş boş bakmanın haricinde bir şey yapması için zorladım.

“Hmm, olur. Ama bunun Reagan için sorun olmadığından emin olmam gerekiyor.”

Elini sonunda güvenli bölgeye geri çekerek sandalyemin arkasına koydu. “Bunu diyeceğini biliyordum çünkü sen iyi bir arkadaşsın.” *Tabii ya, ne demezsin!* “Konuş onunla ama ben zaten önceden sordum ve hiçbir sorun olmadığını söyledi, bunu da bil.”

Birkaç kez gözümü kırıştırdım ve güldü, dizini ileri geri hareket ettirerek benimkine değdiriyordu. “Onunla konuştuktan sonra beni arayacak mısın?”

“T-tabii.”

“Harika. Eh, ben takımdan bazı arkadaşlarla buluşacağım. İstersen bizimle takılabilirsin.”

Hayır. Şu an bununla baş edemeyecektim. Wesley’yle konuşmaya ihtiyacım vardı. Ve Reagan’la konuşmaya. Ve bir sakinleştirici almaya.

“Peki, o zaman. Seni sonra ararım.”

Yine o gülüş ve bu genellikle içimde onu yeme isteği uyanırdı ama şu anda kusmadan herhangi bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum.

Kalktı, aynı zamanda beni de kaldırdı ve arabama kadar bana eşlik etti. Ağzı hareket ettiği için konuştuğunu biliyordum ama hiçbir şey duymuyordum. Neredeydim ben? Birinin rüyasının içine düşmüşüm gibi hissediyordum çünkü olanların hiçbirisi gerçekmiş gibi görünmüyordu. Ve eğer gerçekse de, neden mutluluktan havalara uçmuyordum? Neden damlara çıkıp imkânsız başardığım için ne kadar muhteşem biri olduğumu haykırmıyordum? Kafam ne diye bu kadar karışık?

Ve neden tüm bunların gerçek olmak için biraz fazla iyi olduğunu düşünen bir tek benmişim gibi hissediyordum?

İlerleme Raporu: 19 Ocak

Reagan sorun olmadığını söyledi, böylece resmi olarak ilk kez Bay Mükemmel ile baş başa geçireceğim bir randevum oldu.

Mutlu olmalıyım.

Ama değilim.

22. Adım:

Suç Ortağın Aniden Güvenini Yitirirse Ona Destek Ol

(Ve saçının havaya dikilen kısmının dikkatini dağıtmasına izin verme.)

Kapıyı açmadan önce bile Wesley'nin jelibon kokan üniformasının kokusunu alabiliyordum. Kapıyı açtığı anda kokunun yoğunluğu üç katına çıkmıştı ve iç çekmelerimden birini koyverdim.

"Talon burada değil, biliyorsun," dedi ve kolsuz beyaz atletini sanki cevap vermeden hemen önce giymişçesine aşağı çekti. Yine karın kaslarını görmüştüm, üstelik bu sefer erkeklerde olan ve şeye doğru... erkekliklerine doğru uzanan çizgileri de gözüme çarpmıştı.

"Hmm, seni görmeye gelmiştim," diye mırıldandım, gözlerimi taş gibi karnından başka bir yere bakmaya zorlayarak.

Beni içeri aldı ve saçlarını karıştırdı. Saçının bir kısmı aşağı inmeye karşı direniyor ve sürekli havaya dikiliyordu, neden uğraştığını bile bilmiyordum. Buzdolabını açtı ve bir şey isteyip istemediğimi sorarmış gibi saçlarını kaldırdı. Kafamı salladım ve doğrudan gidip kanepeye çöktüm, ceketimi sıkıca omuzlarımda tutuyordum.

"N'aber?"

"Garip hissediyorum." Söylemeyi akıl edebildiğim en dürüst şeydi. Ona kafamın karışık olduğunu, korktuğumu, en iyi arka-

daşımın eski sevgilisiyle çıkacağım için kendimi suçlu hissettiğimi ve aslında böyle hissetmemin yersiz olduğunu çünkü sadece istediğimi almakla kalmadığımı aynı zamanda Reagan'ın da bunu dert etmediğini söyleyebilirdim.

"Ne için?"

"Talon bana çıkma teklif etti."

"Ee?"

"Sen de Reagan'a çıkma teklif ettin."

"Evet, ettim."

Çenemi ileri doğru uzattım, heeey! Anlamıyor muydu? Ama sadece oturmuş ve gözlerini bana dikmişti, ela gözleri biraz kederliydi.

"Ve ikisinin de bunu dert etmemesi sana garip gelmiyor mu? Demek istediğim, ayrılımalarının üzerinden bir aydan kısa bir süre geçti, bunun karşılıklı ve aptalca olduğunu biliyorum ama sen yine de en yakın arkadaşının eski sevgilinin çıkmasına bir şey demez miydin?"

Elini çenesine götürdü, parmaklarıyla hafif uzamış sakallarını kaşıdı. "Evet. Biraz garip. Belki de düşündüğümüzden çok daha iyi becerdik bu işi."

"Sanırım."

"Bu bana komik geliyor çünkü çok fazla bir şey yaptığımızı düşünmüyorum."

Güldüm ve ceketimi omuzlarımdan attım. "Bu işi kimseye bir şey fark ettirmeden sinsice yapmamız gerektiğini söyleyen sendin."

"Bazı günler bir dâhiyim."

"Sadece bazı günler. Her zaman değil."

Hareketini yapmak için elini kalbine götürdü ama tam o sırada esnediğinden eli açılan ağzını kapatmak üzere rotasını değiştirmek zorunda kaldı.

"Fazla mesai mi yine?"

Başını salladı. "Gerçekten bir an önce bir ev arkadaşı bulmalıyım."

“Eh, Reagan’la işler iyi giderse, belki de ev arkadaşı arayan kişi *ben* olurum.”

Eğer böyle bir şey mümkünse, Wesley’nin yüzünün yumurta kaynatacak kadar kızardığından emindim. O kadar kızarmıştı ki ben de kızarmaya başladım, sırf onu utandırdığım için ama neden ve nasıl bilmiyordum. Daha önce birbirimize çok daha kötü laflar etmiştik.

“Wesley, şaka yapıyorum. Reagan’ın ilk randevudan hemen sonra taşınacağını zannetmiyorum.”

“Biliyorum. Bu sadece... Sanırım bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

“Peki.”

“Randevudan bahsetmişken, acaba onu öpmem gerekir mi pek emin değilim.”

“Ve *benim* fikrimi mi soruyorsun?”

Başını salladı.

Kafamı arkaya attım ve tavana bakarak güldüm. Aşırı acımasız bir hareketti, özellikle de çocuk bu konuda tamamen gerginken ama kendime engel olamamıştım.

Wesley dizimi gıdıkladı ve komik olmadığını söyledi ama yüzünün kızarıklığı gitmişti, yani en azından taş kalpliliğimle gerginliğini biraz azaltabilmiştim.

“Özür dilerim, böyle bir şey beklemiyordum sadece, o kadar.” Elini dizimden çekti. “Onu öpmen konusunda ne düşündüğümü mü bilmek istiyorsun?” diye sordum tekrar, konuyu açıklığa kavuşturmak için. Bu işe başladığımızdan beri Wesley’nin kendine olan güveni hiç sarsılmamıştı. Ama şimdi Reagan onu fark etmişti ve o yüz seksen derece dönmüşe benziyordu.

“Eh, evet.”

“İlk buluşmada normalde ne yaparsın?”

Ensesini kaşdı ve bir anda ön kol kasları belirginleşti. “Olay da bu zaten. Bu Reagan. Onu o kadar uzun zamandır tanıyorum ki, hiç ilk buluşmamız olacakmış gibi gelmiyor. Onuncu ya da on birinci buluşmadan başlayacağız gibi hissediyorum. Ve eğer

bu onuncu ya da on birinci buluşmamızsa, onu zaten çoktan öpmüş olmalıydım, değil mi? Tüm bunlara bir de Talon'ın *eski* sevgilisi olduğu gerçeğini ekle, sanki denesem bile bunu beceremeyecekmişim gibi geliyor çünkü onunla aramda bir mesafe olmasına fazlasıyla alışkınım. Gerçi geçmiş performanslarımı göz önüne alırsak, zaten muhtemelen her türlü elime yüzüme bulaştıracağım."

Vay be, tüm bunları biraz hızlı söylemişti. Ama anlamıştım. Ben de aynı şeyleri Talon için hissediyordum. Beni öpmesinin hayalini milyonlarca kez kurmuştum ama bunun hakikaten gerçekleşeceğini düşünmek iç organlarımı bir avuç paslı çiviye dönüştürüyordu. "Bekle... geçmiş performansların mı? Ne zaman bir arkadaşının eski sevgilisiyle çıktın?"

"Ondan bahsetmiyorum." Birdenbire pijamasının altını çok ilginç bulmaya başladı çünkü gözleri başka bir yere bakmayı reddediyordu. "Öpüşmenin kendisinden bahsediyorum. Görünen o ki, bana söylendiğine göre, ben... bu konuda pek iyi değilim."

"Biri sana böyle mi *söyledi*?" Bu kaltak da kim ve derdi ne? Wesley biraz şakacı biri olabilir, hatta bazen biraz saçmalayabilir ama iyi bir insandır.

Gözlerini pijamasının altından kaldırmadan başını salladı. "Sanırım ellerimi nereye koyacağımı bilmiyorum." Bunu söylerken elleri titriyordu ve o an şiddetle ellerini tutup sabitlemeyi istedim. Yapmadım ama kendimi tutmam benim de ellerimin titremesine sebep oldu.

"Peki, neredeydiler?" diye sordum. "Ellerin."

"Keşke bilsem. O an bunu gerçekten düşünmüyordum."

"Göğsüne yapışmamıştın, değil mi?" diye sordum gülerek, sonunda gözleri benimkilerle buluşmuştu.

Zorla gülümsedi. "Öyle olsa hatırlardım."

"Ne hatırlıyorsun?"

"Aah... sarhoştuk ve üzerimdeydi. Bir dolu insanla birlikte bir odadaydık. Bilmiyorum, bir partiydi."

“Sen de sarhoş muydun?”

“Hayır. Hiç bu kadar ayık olduğumu hatırlamıyorum.”

Bu ona karşı duyduğum şüpheleri gidermişti. Sarhoş öpüşmesi rezildir. Hatta vıcık vıcıktır.

İfademe baktı ve, “Biliyorum. Eğer aşırı sarhoş bir kız bile ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrimin olmadığını söylüyorsa gerçekten işe yaramaz herifin teki olmalıyım,” dedi.

Dilimi ağızımın içinde dolaştırdım ve bir saniyeliğine çiğnedim. “Tam olarak neyi yanlış yaptığınızı söyledi?”

“Sözlerinin tam olarak şöyle olduğuna inanıyorum: ‘Hoş çocuksun ama bir kadını nasıl memnun edeceğin hakkında hiçbir fikrin yok.’ Ardından kucağımdan atladı ve ortadan kayboldu.”

Gülmemi engellemek için dudaklarımı ısırdım. Gerçekten komik değildi. Hatta bir parça üzücüydü bile. Ama minik kırkdamalarım engel olamıyordum, bu yüzden olabildiğince hızlı bir şekilde onları öksürüğe çevirdim.

“Gül, Mickey, gül,” dedi ayağımı devirerek ve bana biraz daha yaklaştı. “Sanırım o gün orada egomu bir daha asla geri kazanamayacağım bir şekilde kaybettim.”

“Muhtemelen senin için iyi olmuştur.”

“Şu anda on iki yaşındaki bir çocuğun şişe çevirmedeki tedirginliğini yaşamam haricinde. Ray’i öpmem gerekse bile, lanet olsun ki fazla gerginim.”

Bunun ne kadar tatlı olduğunun farkında mıydı? Belki de benim kendi fetişimdi: gergin erkekler. Ve birdenbire Wesley için bunları düşünüyor olmam ne acayıpti. Off! Onu derhal yatıştırmalıyım.

“Sadece tek bir kızdı, değil mi?”

“Sarhoş olan,” diye başını salladı. “Bana bir şey deme cesareti olan tek kişi oydu, evet.”

“Bu sadece tek bir kişinin düşüncesi.”

“Benim bildiğim.”

Burnumdan soludum. “Ayağa kalk.”

Bana çekinerek baktı ama yine de sözümü dinledi. Ben de ayağa kalktım ve bir şeye takılıp düşmeyelim diye oturma odasında ona daha fazla yer açabilmek için biraz geri çekildim. Onu öpmeyecektim ama içini rahatlatmayı deneyecektim.

“Tamam, şimdi beni Reagan olarak düşün.”

Yüzünde beliren ifade beni kahkahalara boğdu. Kaşları birleşmiş, ağzı açılmıştı ve sanki göğsüne bir silah dayamışım gibi ellerini havaya kaldırmıştı.

“Sana kendimi öptürmeyeceğim.” Heey, tuhaf. “Rahatla.”

“Ne yapacaksın o zaman?”

“Sana yardım edeceğim, tıpkı benden istediğin gibi. Reagan agresiftir. Onu öpmek konusunda endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum. *Onun seni* öpmesi konusunda endişelenmelisin.”

“Kahretsin.” Ellerini yüzüne götürdü. “Bu aklıma bile gelmedi.”

Tanrım, çok tatlıydı. Bunu düşünmeden edemiyordum. Daha fazla titredikçe, yüzü daha da kızardıkça, daha bir afrodizyaka benziyordu. Bir de üstüne nefis jelibon kokusu eklenince *Talon mı? Talon da kim?* diye düşünüyordum.

Bu kadar fazla azdığım için kafamı duvara vurmak istiyordum. Belki de ben onu *Talon* olarak düşünmeliydim. Ben Reagan’dım. Evet! Bunu yapabiliyordum.

“Hey,” dedim titremesini durdurmak için ellerini tutup çektiğimde. “Derin bir nefes al. Bu doğal olmalı. İçinden geldiği gibi hareket et.”

Nefes aldığı an, üzerine bir hamle yaptım. Geriye doğru sendeledi ama duvara tutundu. Ellerimi boynuna doladım ve sıkıca asıldım, ayaklarım yere anca değiyordu. Burunlarımız birbirine değmeyeceği noktaya kadar yaklaşmıştık ve aldığı nefesi hâlâ bırakmamıştı sanırım.

“Reagan agresiftir, unutma,” dedim. Tam bir bahane! Beni buna neyin ittiğini merak ediyordum. Bir anda olmuştu ve şu an yüzünün önünde iç çekmemi tutuyordum. Bir *Talon* iç çekmesini. Ne oluyordu bana böyle?

Onu Talon olarak düşünmek zorundaydım. O da beni Reagan olarak düşünüyordu. Hepsi bu. Birbirine yardım eden iki iyi arkadaşlık, o kadar.

Âdemelması inip kalkıyordu, sonra ağzı açıldı. Tamam, her zaman-nefesin-hazır-olsun olayını takdir ediyordum çünkü çikolata parçacıklı naneli dondurma müthiş kokuyordu, bir an neredeyse öpüşüyormuşuz gibi yapmaktansa *gerçekten* öpüşmemiz gerektiğini düşündüm.

"Hı..." diye kekeleydi, gerçek dünyaya dönmüştüm.

"Evet," dedim bir saniye önce onu duvara fırlatırken sahip olduğum özgüveni yoklayarak. "Düşünme. Dudaklarımız kilitlenmiş gibi farzet. Ellerini nereye koyardın?"

"Sana dokunmamı mı istiyorsun?" Sesi çatladı ve kasları gerilmiş kollarını iki yanına düşürdü.

Yüzüne gülmemek için kendimi gerçekten zor tuttum çünkü onun naneli nefesinin aksine, benimkinin akşam yediğim tavuklu sandviç koktuğundan emindim. "Ben sana dokunuyorum, değil mi?" Parmaklarımı bir süre saçında dolaştırdım, ardından saçını hafifçe çektim. "Düşünme! Sadece karşılık ver."

Sağ eli bir anda kaldırdığım kolumun altına gitti, sonra yanımdan aşağı kaydı ve kalçamda durdu. Bir parmağını kemeriime taktı ve bedenlerimiz birbirine değdi, o kadar yakındık ki onun bir *parçasına* dönüştüğümünden oldukça emindim. Ve onu Talon olarak düşünmem gerektiğini biliyordum. Demek istediğim, o beni Reagan olarak düşünüyordu ama yani... O Wesley'ydi ve o kadar seksiydi ki bunun gerçek olduğundan emin olmak için birkaç kere gözümü açıp kapamam gerekti.

"Hmm... iyi miydi?"

"Hı hı." *Aman Tanrım, Kayla. Sakinleş!* "Yani, hmm... peki şimdi diğer elinle ne yapacaksın?"

Titreyen elini sırtımdan yukarı kaydırmadan önce biraz tereddüt etti. Yüzüne karşı hızlı hızlı soluyordum, nefessiz kalmıştım ve umarım nefesimi onun kadar ferah tutmamamı

önemsemiyordur diye düşünüyordum. Harika. Şimdi *gerçekten* onu öpmeyi istiyordum. Onu hiç bu kadar gergin görmemiştim ve eğer tahrik olmadıysam Tanrı belamı versin.

Eli omurgamın kemiklerini takip ederek ensemeye geldiğinde heyecandan titriyordum. Sonra... kahretsin... parmaklarıyla saçımı tuttu ve burnum neredeyse onunkine değdi.

"Bu..." Yutkundum. İyi bir sıfat bulmalıyım. "Muhteşem mi?" Evet. "Ateşli?" Kesinlikle. Ama ne kadar utandırıcıydı? Hangi kelimeyi kullanmalıyım?

"İyi?" diye bitirdi benim için.

"Evet, iyi." Sonsuz derecede yetersiz bir kelime.

Gülümsedi ve taze bir çikolatalı nane kokusu yakaladım. "Eh, göğsüne dokunamazdım. Başka yerlere uğramak zorundaydım."

Şu anda tamamen tuhaf Wesley bulutundan dışarı çıkmıştım! Ne pislik herif ama, kafasının arkasına vurdum, öne doğru tökezledi ve alınlarımız çarpıştı. Gelmiş geçmiş en tatlı insanlarız.

Bir eliyle yüzünü ovalarken diğer eli kalçamın üzerinde durmaya devam ediyordu. "Bunu hak ettim galiba."

Evet ama neyse ki havayı yumuşatmıştı. Oldukça korkutucuydu. Geri çekildim, ayağımı yere bastım ve beni ellerinden azat etmesini bekledim ama bunu yapmadı.

"Ee..." diye gülümsedi. "Bir Reagan uzmanı olarak, ellerim... iyi mi?"

Hem de fazlasıyla. "İyi."

"Sanırım kalanını onun üzerinde denemem gerekecek." Beni serbest bırakmak yerine, tekrar kendine çekti. "Tabii bana daha fazla yardım etmek istemiyorsan."

Normal Wesley tüm gücüyle geri dönmüştü ama sanırım cazibe iksirinin birazına hâlâ sahipti çünkü tamamen şaka yaptığını bildiğim halde neredeyse teklifini kabul edecektim.

Başımı salladım ve zorla güldüm. "Sanırım bir gece için egonu yeterince yükselttim."

"Öyle." Ellerini bıraktı. "Teşekkür ederim."

Boğazımı temizleyerek birkaç adım geri attım ve sanki kendi gerginliğini içime üflemiş gibi ensemin ovmaya başladım. “Ben gidiyorum. Biraz uyu bari.”

“Seni geçireyim.”

Ceketimi giymeme yardım etti ve kendininkini giyme zahmetinde bile bulunmadı. Tam olarak yazın geldiği söylenemeyeceği için de, bunun veda faslını kısa keseceğimiz anlamına geldiğini düşündüm. Bunu uzatacak kadar da önemsemiyordum zaten.

“Hafta sonu için iyi şanslar o zaman,” dedi ben arabama binerken, kolunu ovalıyordu. Wesley’nin kaslarının da en az Talon’inkiler kadar güzel olduğunu bu zamana kadar fark etmemiş olmama inanmadım. Farklıydılar; Talon daha kalıplı ve açıkça bir futbol oyuncusuydu, öte yandan Wesley daha ince ama daha oturaklıydı. Daha çok zayıf kaslılardandı. Kaslarının kollarına verdiği çizgiler ve kıvrımlar hoşuma gitmişti. Daha sık kolsuz tişört giymeliydi. Veya belki de giymemeliydi çünkü beni çok garip şeyler düşünmeye sevk ediyordu. Evet, o kolları bir an önce kapatmak zorundaydı.

“Kayla?”

“Ah!” Evet, kesinlikle kapanmalıydı. “Evet, sana da iyi şanslar.”

Güldü ve kapıya eğildi. Nefes almamaya direndim ama yine de jelibon kokusu burnumdan içeri süzüldü.

“Teşekkürler ama sana eve vardığında beni arayabilir misin diye sormuştum, böylece sağsalım gittiğini bilirim.”

Bunu sorduğunda ben neredeydim? Ah, muhtemelen kol kaslarını analiz ediyordum. Gözlerim tekrar oraya takıldı ve kas dehşetine düşmeden önce gözkapaklarımı kapadım ve başımı salladım. “Hmm, peki. Mesaj falan atarım.”

“Sağ ol.”

“Hı hı.”

Kapıyı kapatırken bana garip bir bakış attı, sanki yüzümde daha önce hiç görmediği bir ifade görmüş de bunu çözmeye çalışıyormuş gibiydi. Ona gülümsedim ve arabayı çalıştırırken el

salladım. Sonra kasları ve kokusuyla arama mümkün olduğunca fazla mesafe koymaya kararlı bir şekilde park yerinden çıktım ama sanırım biraz acele davranmıştım çünkü arabanın lastikleri tiz bir çığlık koyverdi.

Biraz önce neler olmuştu ya öyle?

İlerleme Raporu: 20 Ocak

Hâlâ tuhaf hissediyorum. Kendimi daha iyi hissetmek için Wesley'ye gitmiştim ama rahatlamak yerine kafam daha çok karışmıştı. Acaba onu her zaman çekici mi bulmuştum? Yoksa sadece bu gecelik bir şey miydi? Sanki kafamda bir an bir şimşek çakmış gibi gerçekleşmişti her şey. Lunaparklardaki para atıp oyuncak ayı falan yakalamaya çalıştığın oyun makinelerinden birindeydim sanki, biri gelmiş ve beni yakalayarak başka bir evrene atmıştı. Wesley'yi çekici bulduğum bir evren. Her zaman bunu düşündüğüm, Talon'dan hoşlandığım ama *o şekilde* hoşlanmadığım bir evren. Ve şu an son on sekiz yıldır nerede olduğumu merak ediyorum. Bedenim aynı olsa bile düşüncelerim tamamen farklıydı. Doğduğum gezegene nasıl geri dönecektim?

Talon'la olan buluşma beni cidden üzüyordu. Çünkü bunu düşünmek yerine Wesley'nin Reagan'la neler yapacağını düşünüyordum, ya öpüşürlerse? Ya sevgili olurlarsa? Ya birlikte yaşamaya başlar ve evlenir ve çocuk yaparlarsa... ve ben bunları ne halt yemeye dert ediyordum?

Zihnimi tekrar toparlamak ve olması gereken yere geri döndürmek için bir şeye ihtiyacım vardı. Talon. Ruh ikizim! Talon'la geçirdiğim her dakika ömrümün en kıymetli dakikaları olurdu. Aklımdaki videoların hepsini alıp uyduruk bir müzikle montajlayarak uykuya dalmadan önce defalarca izleyebilirdim. Tıpkı bir CW şovunun açılışı gibi.

Bu işe yaramalıydı ve cuma gününü de yakında bu montaja ekleyebilirdim. Belki bir öpücük bile olurdu!

Evet, Talon'a odaklan, odaklan, odaklan.

Talon'ın mavi gözleri.

Talon'ın güçlü kasları.

Talon'ın güzel poposu.

Talon'ın gülümsemesi... gamzesiz.

Talon'ın gülüşü... gözleri kenardan kırışmıyor.

Talon'ın havaya dikilmeyen saçı.

Kahretsin... ben yatağa gidiyorum.

23. Adım:

Agresif Ol

(Ve kimseye zarar verme.)

“Kayla!” diye güldü Reagan makyaj çantasına koyduğum prezervatifi çıkarırken. “Ama bu benim sana bir hediyemdi.”

Başımı salladım. “Hayır, o senin başıma sardığın bir bela. Talon’ın üzerimde bir yerde prezervatif bulmasını kesinlikle istemiyorum.”

Kıkırdadı ve elindeki prezervatifi yataklarımızın arasındaki masanın üzerine fırlattı. “Bu çok çılgınca, değil mi? Sen ve Talon. Ben ve Wes. Sanki biri bunu detaylıca planlamış da hayata geçirmiş gibi.”

Rimeli tutan elimin parmakları kaydı ve fırça sol gözüme girdi. Tabii, şu an uğraştığım tüm diğer saçmalıklara bir de makyaj felaketi eklendiğine göre artık randevuma gerçekten hazır sayılırdım. Sağlam kalan tek gözümle, hızlıca günlüğün hâlâ kimsenin göremeyeceği bir yerde güvenli bir şekilde gizlenmiş olduğundan emin oldum. Çünkü Reagan kesinlikle onu okumuş biri gibi konuşuyordu ya da zihnimi okuyordu. Hangisinin olduğu fark etmezdi, ikisi de bir kâse acı biber yemeyi yeni bitirmişim gibi göğsümün yanmasına neden oluyordu.

“Hmm, evet... çılgınca.”

Kendi rimelini makyaj çantasına yerleştirirken bana baktı ve güldü. “Ayy, Kayla. Gergin olmaya gerek yok. Talon işte.” Bana attığı makyaj mendilini yakaladım.

“Tam da bu yüzden gerginim ya zaten,” dedim, gözümdeki kara lekeyi temizlerken. “O senin eski sevgilin, Ray. Bunu sorun etmediğine emin misin?”

“Milyonuncu kez, evet!” Titrek parmaklarımın arasındaki mendili aldı ve yüzüme çarptı. “Wes’le çıkmak için ne kadar hazır olduğumu bilemezsin. Hem işlerin bu kadar güzel yolunda gitmesi de muhteşem değil mi? Üstelik aramızda hiçbir tuhaflık olmadan birlikte takılmaya devam edebileceğiz çünkü ben de Talon da aynı anda yeni bir yola giriyoruz. Ve çıktığımız için ne bana ne de Wes’e kızabilir çünkü o da seninle çıkmak istiyor. Sanki bir bulmacanın yanlış yerleştirilmiş parçalarıydık da doğru yerimizi ancak bulabildik ve şimdi de oraya doğru ilerliyoruz.”

Söylenecek en mükemmel sözler. İstedğim her şey. Ama neden Reagan, Wesley’den, önceleri Talon’dan bahsettiği gibi bahsedince onun üzerine atlayıp mor saçlarını kafasından tek tek yolmak istiyordum?

Başımı salladım ve birkaç derin nefes aldım. Reagan silmeyi bıraktı ve tek koluyla bana sarıldı. “Çok güzel vakit geçireceksin. Bana güven.”

Evet. Çok eğleneceğim.

Eğleneceğim, eğleneceğim, eğleneceğim!

Zorla gülümseyerek sarılmasına karşılık verdim. “Sen de.” Çünkü bu gece neyle karşılaşacağını kesin olarak biliyordum... tabii Wesley bunu yapmaya cesaret edebilirse.

* * *

Kusabilirdim. Şaka yapmıyorum. O kadar kötüydüm ki sırf beni bir an önce eve geri götürsün diye hemen gerekeni yapıp kurtulmayı düşünüyordum. Midem içindekileri gösterip göstermeme kararını vermeye çalışırken, beynim de kendisiyle kavga ediyordu.

Muhteşem *Talon Gregory* ile çıkıyorum. Tam da zamanı!

En iyi arkadaşımın eski sevgilisiyle çıkıyorum. Berbat biriyim.

Bunu dert etmiyor. O da tam şu anda Talon'ın en yakın arkadaşıyla çıkıyordu.

Ama neden tam şu anda Wesley'yle birlikte dışarıda olmak zorunda ki? Neden Reagan'a bu kadar çabuk çıkma teklif etmişti? Ona gerçekten bu kadar âşık mıydı? Ne yapıyorlardı? Onu öpmüş müydü? Yoksa öpecek miydi? Gitarını götürmüş müydü? Birlikte aşk şarkıları söyleyecekler miydi? Acaba yanında sakız ya da nane şekeri falan götürmüş müydü?

"Kayla? Burada mısın?"

Sesi duyunca irkildim ve elimdeki hamburgeri o kadar sert sıktım ki içindeki mayonez dışarı fırlayarak yeni kot pantolonumun üzerine geldi. Talon, üzerimi temizlemem için bana bir peçete uzatırken gülümsedi. Aşırı heyecanlıydım. Ve bir o kadar da aptal çünkü yanımda hayatımın aşkı vardı ama ben Wesley'yle Reagan'ın ne yaptığını düşünmekten başka bir şey yapamıyordum.

Sanırım bir hastalığım falan vardı. Vücuduma kendimi suçlu hissettiren ve mutlu olmak yerine kıskanmama neden olan bir cihaz yerleştirmişlerdi. Tanrı'nın belası cihaz! Kapama düğmesi nerede be bunun?

"Kayla?"

Aman Tanrım, tam bir malım! Ne yapıyorum ben ya?

"Özür dilerim. Dalmışım bir an."

Yerdeki fast-food torbasını almak için eğildiğinde elleri dizlerimin arasına süzüldü. Tüm çöpünü dikkatlice içine tıktıktan sonra torbayı bana uzattı. Ben de neredeyse hiç yenmemiş hamburgerimi mayonez kaplı peçetemle birlikte torbanın içine attım. Ellerim titriyordu, muhteşem, titremelerine son vermek için ellerimi popomun altına soktum ama bu sefer de dizlerim yukarı aşağı sallanmaya başladı.

"İyi misin? Bu gece pek neşeli görünüyorsun."

Çok güzeldi. Sevgi dolu, şefkatli, muhteşem erkeğin görünüşüne sahipti ve ben her şeyi mahvediyordum. Bir de on üç saatlik yolculuğumuzda sinirlerimin laçka olduğunu düşünmüştüm.

Şimdiki davranışlarımla kıyaslarsam o zaman için gayet serin kanlı ve baştan çıkarıcı biri olduğumu söyleyebilirdim.

Hâlâ cevap vermemiştim, ben de, “İyiyim,” dedim.

Yerinde duramayan dizlerime bir bakış attı ve eskiden tüm bedenimin titremesine sebep olan kahkahalarından birini attı. Kalp atışlarımı hızlandırır ve beni bulutlara doğru bir yolculuğa çıkarırdı ama şu an için midemi bulandırıyor, kusmak istiyordum.

“Fazla erken, değil mi?”

“Ha?”

“Kahretsin, bunu gerçekten doğru bir şekilde yapabileceğime inanmıştım.” Yumruğuyla direksiyona vurdu ama sinirli bir şekilde değil. Daha çok şaka yapıyor ama aslında yapmıyormuş gibiydi. Aklım da bedenim de tepki veremeyecek kadar berbat bir durumdaydı.

“Ha, ne demek istiyorsun?” En azından hâlâ konuşabiliyordum.

Mavi gözlerini bana çevirdi, kontrol edemediğim iç çekmelerimden birini bekledim ama çıkmadı. Bunun yerine aklım Wesley’ye gitti ve acaba Reagan’a hâlâ dünyanın en etkileyici insanıymış gibi bakıyor mu diye merak ettim.

“Ray’le ayrılmamızın üzerinden neredeyse bir ay geçti ve beni yüzde yüz geride bıraktığından sana çıkma teklif etmeyi düşünmemden önce bile emindim. Ama bunun senin için ne kadar tuhaf olabileceğini hiç düşünemedim. Özür dilerim.”

Neden benden özür diliyorlardı? Onları ayırmak için şeytani planlar yapan bendim. Ve Wesley neden bu konuda kendini suçlu hissetmiyordu? Yoksa vicdan azabını bastırabilecek kadar güçlü sinirleri mi vardı? Grrr... neden her düşüncemde ismi birdenbire ortaya çıkıveriyordu?

“Tamam,” dedim yumuşakça. “Tuhaf olduğunu kabul ediyorum. Ama bu senin suçun değil. Benim suçum.”

Kalın kaşları yukarı kalktı ve yavaşça bana doğru yaklaştı. Bunun hoşuma gitmesi normal miydi? Bu *hoşuma gidiyor muydu?*

“Kayla...”

İsmimin sesinde aldığı şekilden hâlâ hoşlanıyordum. Büyük bir dehşet içindeydim ama bu geçiciydi. Biraz zaman geçince, tüm planın ve onun hemen ardından gelen duyguların geride kalacağından, Talon’la birlikte olacağımdan emindim. Örnek bir çift olacaktık, tıpkı bana parkta “Muhteşem” dediğinden beri hayalini kurduğum gibi.

Wesley ve Reagan da... birlikte olacaklardı.

Üst dişlerimi dilime öyle sert bastırdım ki bir süreliğine konuşamayabilirdim.

“Bunun bize tuhaf gelmesini istemiyorum. Senin arkadaşlığın benim için önemli. Önceleri, doğal olarak beni bir arkadaş olarak gördüğünü biliyorum ama umarım şu an böyle değildir.”

“Değil.” Garip de olsa bir ses çıkarabilmeyi başarmıştım, içimdeki suçlulukla saadet ve kıskançlıkla mutluluk beynimin içinde savaşmaya devam ediyordu.

Ensesini ve sırt kaslarının üst bölümünü gösterecek şekilde başını eğdi. Seksi biriydi, hem de her bir parçasıyla. Ve onu istiyordum çünkü hâlâ onu istemek zorundaydım, değil mi? Çünkü onu çok uzun süredir istiyordum. Tam buradaydı, savunmasız ve dürüst, dizlerine doğru konuşuyor ve aslında duymadığım şeyler söylüyordu. Beynimde bir çevirmen vardı ve “Seninle vakit geçirmek çok eğlenceli” sözlerini “İlişkimi mahvettin” diye çeviriyordu.

Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu ve sonunda dediklerini duymaya başladım. “Eğer istemiyorsan, bunu bir randevu olarak görmek zorunda değiliz. Sadece takılan iki arkadaş da olabiliriz. Sinemaya gider, oyunculara dublaj yapar ve birbirimizin ağzına patlamış mısır atmaya falan çalışırız. Ve sen hazır olduğun zaman ve eğer hâlâ ilgileniyorsan, seninle gerçekten çıkmaya başlarız. Ne dersin?”

Ne kadar da iyi bir arkadaştı. Ve bu haliyle o kadar seksi görünüyordu ki sürücü koltuğu yanıyor olmalıydı. Buna bir tepki vermeliydim. Eğer Reagan’ın eski sevgilisi olmasaydı neler yap-

çağımı düşündüm, işte tam da bunları yapmalıydım şu anda. Sevdiğim adamdı. Wesley'ye yaptığım gibi üzerine atılmalıydım. İçimdeki kıskançlığı ve suçluluk duygusunu atarak yerini düşlerime bırakmalıydım.

Ben de öyle yaptım.

Şaka yapmıyorum. Artık aklımda ne kalmışsa onları da kaybettim ve kendimi onun kucağına attım. Yüzü muhteşemdi *aman Tanrım! Eski sevgilimin en iyi arkadaşı kendini kucağıma attı. Ne yapacağım şimdi?* diye düşünüyor gibiydi, eğer bu kadar yıpranmamış olsaydım, gülerdim.

Eh, artık ona yapabileceklerini gösterebilirdim.

Ne var ki işler hiç de planladığım gibi gitmedi. Filmlerde ve kitaplarda her şey kusursuz görünürdü; kız ortadaki konsoldan atlar ve erkeğin şeyine yerleşir... eh, vücuduna işte. Ama bu gerçek hayatta *hiç* rahat değildi. Hem de hiç. Göğsüm çenesini eziyordu, bunu umursadığından emin değildim ama ben kesinlikle umursuyordum çünkü arkamla kornaya basmadan ve Stoner Boner'daki her ruhun dikkatini çekmeden dudaklarına erişmemin bir yolunu bulamıyordum.

"Ah..." diye kekeledim, o da gergin bir şekilde kıkırdadı ve direksiyonu popomdan kurtarsın diye koltuğu geri çekmek için aşağıya uzandı. Ama yanlış kolu çekti ve ikimiz de arka koltuğa uçtuk ve -kahretsin- burnunu ısırdım. Öyle küçük bir ısırık da değildi. Kanını akıtmıştım.

"Talon. Çok özür dilerim!" Beceriksizce fast-food torbasını aradım ve içinden birkaç peçete çıkararak ısırdığım yere bastırmaya başladım, ellerim titriyordu. Dişlerinin arasından soluk alıyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diye gevelemeye devam ediyordum ve yanağındaki beyaz yapışkan lekeyi görünce mayonez kaplı peçeteyi bastırdığımı fark ettim. "Lanet olsun."

Gözleri yaşlı olmasına rağmen, tekrar o garip kıkırdamasıyla güldü. Bunun ille de acıdan kaynaklanmadığını, burnuna vurmuş olmamın da bir o kadar etkili olduğunu düşünüyorum.

Burnuna darbe alan herkes böyle tepki verir. Ama bu yine de utanmaktan çok daha öte bir şekilde hissetmeme engel olmuyordu.

“Sorun yok, Kayla,” dedi yeni bir peçete alıp yüzündeki yemek ve kan izlerini silerken.

Ellerim yanaklarıma gitti ve derimin altından püsküren alevleri saklayabildiğimi umut ettim. “Hayır, Talon, özür dilerim. Bunu yaparken aklımdan neler geçirdiğimi hiç bilmiyorum. Ve genelde bu kadar sakar değilimdir.” Eh, Wesley’yle birlikteyken, en azından beceriksizliğimizin bir amacı varmış gibi görünürdü. “Özür dilerim. Ben... ben...”

Peçete hâlâ burnundaydı. “Özür dilemene gerek yok. Yanlış kolu çeken benim.”

“Evet ama...” Lanet olsun. Sadece burnunu ısırdığım için değil, tüm yaptıklarım için ondan özür dilediğimi nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Özellikle de bacaklarımı ayırmış kucağında oturmaya devam ederken.

Yüzümü ellerime gömdüm. Gözkapaklarımdan ardında bir hareketlenme vardı ve gerçekten buna engel olabilmeyi istedim. Ama beceremedim. Ağlamaya başladım çünkü kafam çok karışmıştı ve bununla ağlamak *dışında* nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

“Kayla,” diye fısıldadı Talon. Doğruldu, koltuğu da kendisiyle birlikte düzeltti ama popom direksiyona çarpmasın diye uzanmaya devam etti. Beni öpmeye çalışmak yerine –bir yanımla bunu yapmasını hâlâ istiyordum ama yapmadığı için daha çok rahatlamıştım– beni aşağı, kendine çekti ve başımı boynuna yasladı. Burnu hâlâ kanıyordu ama o benimle ilgileniyordu. Ve ben aşırı bencil biri olduğum için, kucağında oturdum ve hiç sesimi çıkarmadım.

24. Adım:

Acıklı Bir Aşk Hikâyesinin Ortasındayken, En İyi Arkadaşının Yanında Olduğunu Unutma

(Ama şaşırtıcı bir şekilde, o arkadaşın birlikte
büyüdüğün arkadaşın olmayabilir.)

“Selam.”

“Selam.”

Ceketimi çıkarıp kanepeye Wesley’nin yanına çökmeden önce armut koltuğa fırlattım. Üzerinde yine o beyaz atletiyile pijamasının altı vardı. Gitarı sessizce köşede duruyordu, onun da gecesi muhtemelen benimki gibi geçmişti.

Hayallerini kurduğum erkeğimle olan görüşmem bir felaketle sonuçlanmıştı, ondan ayrılır ayrılmaz sırf bakalım cevap verecek mi diye görmek için Wesley’ye bir mesaj gönderdim. Neredeyse anında geri döndü ve eğer konuşmak istiyorsam ona uğrayabileceğimi söyledi. İşte burada oturuyorum.

“Ne izliyorsun?”

Uzaktan kumandayla oynarken bağladığı kollarını geri çekti. “Gelmiş geçmiş en acıklı aşk hikâyesini.”

Jeff Daniels’ın banyoya koşup tuvalete patlamasını izlerken kirpiklerimi kırıştırdım. “*Salak ile Avanak* acıklı bir aşk hikâyesi mi?”

“Tabii ki öyle. Bir düşün. Bir erkek bir kıza âşık oluyor ve sırf kızın ardında bıraktığı bir parça eşyayı ona geri verebilmek

için Amerika'nın yarısını geziyor ama sonunda kızın evli olduğu ortaya çıkıyor.”

Güldüm, rahatlayarak mindere gömüldüm ve gece boyunca hissettiğim tuhaflığın kalanını serbest bıraktım. “En azından en iyi arkadaşın yanında, değil mi?”

Kollarını çözdü ve gülümsedi, çenesindeki gamzesi yine belirmişti. Parmakları hâlâ uzaktan kumandanın üzerindeki düğmelerle oynuyordu. “Sanırım haklısın. En yakın arkadaşın yanında olduğu sürece, o kadar da acıklı sayılmaz.” Yerinde doğrulup televizyonu kapatmadan önce ayağıyla hafifçe kalçama vurdu.

“Ayy, Wesley. Biraz önce en iyi arkadaşın olduğumu mu söyledin?”

“Sanırım evet, öyle dedim.” Pis pis sıırıttı, ben de bana yaşattığı bu güzel duyguyu bir kenara ittim.

Ona gülümsedim. “Demek buluşman o kadar güzel geçti, ha?”

“Tam bir felaket. Seninki?”

“Aynı.”

“Umarım pislik herifin teki olduğumu düşünmezsin ama bunu duymak beni rahatlattı. Yalnızca ben mahvettim sanıyordum.”

Aynı şeyi düşündüğüm için beni korkunç biri olarak görmediği sürece düşünmezdim.

“Ne oldu?”

“Tam bir fiyasko. Bu arada haklıymışsın. Reagan beni öpmeye çalıştı ve ben tırstım. Ben de...”

Kalbim durmuş gibiydi. Benimki bu kadar kötü geçmişken öpüşmelerinin ayrıntılarını duymak istiyor muydum?

Cümlelerin devamını getirmeden önce bir saniyeliğine yüzümü inceledi. “Suratına hapsirdim.”

Öpüşmedikleri için o kadar çok rahatlamıştım ki Wesley tarzı bir kakhaha attım ve bu kadar şiddetli kıkırdadığım için yanlarım incinmesin diye göbeğimi tutmak zorunda kaldım.

“Komik değil!” Wesley beni kalçalarımından tuttu ve kane-penin üstüne yatırarak altına aldı, onu tekmelerken beni gıdık-lıyordu. Dizlerinden birini tutunca üzerime devrildi, beni minderlere sıkıştırmıştı. Rahat değildim. Sırtıma batan bir şeyler vardı ve boynum garip bir açıda duruyordu ama hareket etmek istemiyordum. Elleri vücudumun üzerinde kaldı ve ikimiz de yutkunduk. Sonra dudaklarımızı yaladık. Sonra da güldük çünkü ikimiz de hepsini aynı zamanda yapmıştık.

“Seninki nasıldı?” diye sordu ama hareket etmemişti. Sanki bulunduğumuz pozisyon beni etkilediği gibi onu etkilemiyordu. Sanki her konuşmamızı bu yakınlıktan yapıyormuşuz gibi. Sanki vücudumdaki her bir sinir ucu bana *konusmaktan* başka bir şey yap diye bağırıyormuş gibi. “Gecenin bu kadar kötü geçmesine ne sebep oldu?”

Artık o kadar da kötü bir gece sayılmazdı, gülümsedim. “Seninkiyle aynı. Öpüşme işi ters gitti.”

Yanaklarındaki renk soldu, hasta biri gibi görünüyordu. “Nefesini tazelemeyi mi unuttun?” Şaka yapmaya çalışıyordu ama ikimiz de gülmedik.

“Koku alma duyusunu elinden aldığım düşünülürse, bunun bir önemi olacağından şüpheliyim.”

Sırıltmasına da gamzesine de lanet olsun. “Ha?”

“Burnunu ısırdım.”

Gülerek üstümden devrildi ama benden daha çok kendine gülüyordu ve ikimiz de tekrar normale dönerek eski oturma şekli-mizi aldık. “Tam bir çift değil miyiz ama? Bilerek mi yaptın?”

Başımı salladım. “Tamamen kazara oldu.”

“Gergin miydin?”

Talon’la birlikteyken gergin olup olmadığımdan bahsettiğini fark etmeden önce, “Evet,” diye bağırdım heyecanla çünkü şu anda gergin olduğumu düşünüyordum.

Başını salladı. “Evet, ben de. İyi öpüşmem gerektiğine dair çok büyük bir baskı hissediyordum üzerimde ve sürekli bece-remeyeceğimi düşündüm durdum. Üstelik bir kadının nasıl

memnun edileceğini bilmediğimi söyleyen sarhoş parti kızından beri kimseyle öpüşmemiştim. Bunu bir şekilde aradan çıkarmak istiyorum ama Reagan bundan daha iyisini hak ediyor.” Durdu ve yüzümü inceledi. Nasıl görüldüğüm hakkında bir fikrim yoktu ama biraz üzgün olduğumun farkındaydım ama nedenini çözemiyordum. Yutkundu ve minderin ortasında duran ayağıma hafif bir yumruk attı. “Neden bu kadar zor? Uzun zamandır öpmeyi istediğin birini öpmek bu kadar zor olmasa gerek.”

“Haklısın,” diye başımı salladım. “Belki sorun bizdedir.”

“Belki de.”

“Belki de biraz pratiğe ihtiyacımız vardır.”

“Ortaokuldaki gibi elimizin arkasını mı öpelim diyorsun yani?”

“Lütfen bana bunu yapmadığını söyle.”

“Yalnızca bir kere yaptım, büyüleyiciydi.”

“Belki de Reagan’a elini öptürmeliydin.”

“Belki de sana öptürmeliyim. İşe yararsa bana da haber verirsin.”

“Belki de elin yerine dudaklarını öpmeliyim.”

Haa-dii caanım.

Gözleri büyüdü ve dilini yutacakmış gibi baktı. “N-ne dedin sen biraz önce?”

“Hiç. Hiçbir şey demedim.”

Dudakları kıvrıldı. “Biraz önce beni öpmeyi teklif ettiğinden oldukça eminim.”

Geri adım at, Kayla. Omuz silk ve gül. “Hmm...” Ama geri adım atmak istemiyordum. Dudaklarına, gamzesine ve dikilen saçına bakıyor ve Talon’la arabadayken birdenbire hissettiğim o aradaki mesafeyi azaltma ihtiyacının aynısını, yalnızca on kat daha fazlasını duyuyordum. Kafam karışmış, darmadağın olmuşum ama çok seksi görünüyordu ve o kadar tatlıydı ki üstüne atlamak istiyordum. Buna rağmen, bu sefer popomu yerinde tuttum. “Eh, neden olmasın?”

“Ha?” Gülümsemesi gitmişti.

“Dediğin gibi, aradan çıkmasını sağlayabiliriz. Böylece ikisini de gergin, anlamsız bir öpüşmeyle incitmemiş oluruz.” Bunları söylerken bile, kolpa olduğunu biliyordum. Ama teklimi gerçekten düşünüyormuş gibi kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Sonuçta arkadaşız, değil mi? Bir kez öpüşmemizden bir şey çıkmaz herhalde.”

Kesinlikle düşünüyordu. “Tabii ki öyle. Sen bana yardım ediyorsun, ben sana yardım ediyorum, hepsi bu. Tıpkı geçen günkü gibi. Önemsiz bir şey, düşünmeye bile değmez.”

Başını salladı ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı, ben de dilimi çiğniyordum. Ve tüm oda birdenbire bana köşeden bunun kesinlikle önemli bir şey olduğunu bağırان gri bir hayvanla doldu. Sadece arkadaşım mıydı? Hmm, evet... tabii. En iyi arkadaşıma âşık olan arkadaşım. Sanırım gri hayvanın adı Reagan’dı.

Ama bu beni durduracak değildi.

Ve Wesley’nin bana diktiği ela gözlerine bakınca, o kahrolasica filin onu da durduramayacağını anlamıştım.

Aynı anda güldük ve başımızı salladık. Sonra tekrar güldük çünkü hâlâ aynı şeyleri aynı zamanda yapıyorduk. Talon’la öpüşmeden önce Wesley’yle öpüşecek olmama inanamıyordum.

Burnunu ısırmağım sürece.

Kalbim durdu, sanki birazdan başlayacağı uzun koşuya hazırlanıyordu. Sanırım ait olduğum gezegene henüz geri dönmemiştim. Wesley’den tiksindiğim, onun *sadece* arkadaşım olduğunu gezegene. Buradakinde sıkışıp kalmış, kafam deli gibi karışmıştı çünkü onu öpmek istiyordum, hatta bedenim bile bana onu öpmek istediğimi söylüyordu ama neden olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Onu öpmek sadece pratik yapmak amaçlıydı. Hepsi buydu. Kendimi tekrar aptal durumuna düşürmemek için pratik yapmalıydım. Evet...

Wesley kanepede oturuşunu değıştirdi, ayağını minderin ortasında duran ayağımın üzerine koydu. Kalbim göğsümdeki hayali çıkış çizgisindeki yerini almak için hazırlandı ve dudakları

dudaklarıma değdiği an başlayacak olan yarış için startın verilmesini beklemeye koyuldu.

“Sanırım sana bir şey imzalatmalıyım,” deyiverdim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan ve bakışlarımın dudaklarına inmesini engellemeye çalışıyordum. “Senin de burnunu koparırsam diye. Dava edilmek istemiyorum. Ya da polisi aramanı.”

Güldü ve biraz daha yaklaştı, jelibon kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı ama bu seferki karışımın içinde nane şekeri de vardı.

Göğsümdeki yarış için geri sayım başlamıştı. *Yerlerinize...*

“Sözlü bir antlaşmayı kabul eder misin?” Elini kalbine koyarak gülümsedi. “Seni dava etmeyeceğime ya da saldırı suçundan yargılanmayacağına yemin ederim.”

“Belki de bunu kaydetmeliyim,” diye gülümsedim. “Sadece emin olmak için.”

“Son teklifim. Ya kabul et ya da vazgeç.”

Daha da yakınlaştık. Nefesimin nasıl koktuğunu merak ettim çünkü ben fazlasıyla rahat olduğum için, onunkinden söz ettim. “Naneli çikolata parçacığı kokuyorsun. Ve jelibon.”

Alevler içinde yandığımdan oldukça emindim. Ve kalbim kıcını havaya dikerek ikinci sıradaki yerini almıştı; kalplerin bir kıcı varsa eğer. *Hazır...*

“Sen de yabanmersini kokuyorsun. Bir de yağmur.”

“Yağmur mu?”

“Evet. Hani yağmur yağdığında, her şey yeni ve tazeymiş gibi kokar ya, işte öyle. Her zaman öyle kokuyorsun.”

“Bunun bir övgü olup olmadığını çözmeye çalışıyorum.”

Benimkine yasladığı dizini kaşıdı, eli bacağıma sürtündükçe içimde Pop Rockvari acayip bir duygu kabarıyordu. “Yağmurun kokusuna bayılırım.”

Yüzümü öne uzatarak, sonunda dudaklarımız birleştğinde onunkilerin üzerinde rahatça kayabilsin diye dudaklarımı ıslattım. Gözlerini bu hareketime kaydırınca, dudaklarımı tekrar yalamak için şiddetli bir arzu hissettim. Ama yapmadım.

“Kayla?” diye homurdandı bir şekilde.

“Efendim?”

“Bana bir söz verir misin?” Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi ama o kadar yakındık ki ikisine birden aynı anda odaklanamıyor, ikisi arasında ileri geri gidip geliyordu.

“Ne olduğuna bağlı.”

Gamzesi çenesinde belirdi. “Bu olaydan sonra birbirimize tuhaf davranmayacağız.”

Bu istediğim son şeydi. “Söz.”

25. Adım:

Pratik Yapmak Mükemmelleştirir

(Kendine bunu söylemeye devam et.)

Elleri yanaklarıma uzandı ve göğsümdeki yarış başladı. Ve tam tahmin ettiğim gibi, dudakları kalbimin bedenimin içinde boydan boya koşturmasına neden oldu, o kadar hızlı atıyordu ki heyecanımın ağzımın onunkiyle birleştiği ince deri aracılığıyla ona geçtiğinden emindim. Abartılı sulu bir şekilde mi öpüşüyor gibi ayrıntılara dikkat etmem gerektiğini biliyordum; alakası yoktu. Ya da fazlasıyla garip mi davranıyor; kesinlikle hayır. Ama tüm bunlar şu an aldığım notlardı. *Bana* neler olduğunu düşünmeden duramıyordum. Koşan bir kalp, evet ama aynı zamanda ellerinden boynuma, oradan yanaklarıma ve göğsümün derinliklerine yayılan bir ısı. Sanki ağzından ağzıma bal döküyormuş gibi, beni ağırlştırıyor ve ısıtıyordu. Ve aynı zamanda, tüm ısı merkezimde kalırken, kollarım ve bacaklarım sanki soğuktan donuyormuş gibi titriyordu. Titremeler tüm vücudumu ele geçirmekle tehdit ediyordu ama o buna her seferinde engel oluyordu.

Ağırlaşan gözlerimi açtım ve kendimi doğrudan onun gözlerinin içine bakarken buldum. Zorlukla nefes alıyordum ama sadece kalbim saniyede beş bin kez atmıyordu, aynı zamanda bedenim de sanki benden habersiz gezintiye çıkmış gibiydi.

“Kötü müydü?” diye soludu yüzüme.

Kesinlikle hayır. Oldukça muhteşemdi. Ama söylediğim bu değildi.

“Hmm, emin değilim.” Dudaklarımı tekrar yaladım. “Peki ya ben nasıldım?”

“Emin değilim.”

Ben daha sakinleşmeden, kendimizi tekrar öpüşürken bulduk. Bu seferki dudaklarımıza kondurduğumuz ufak bir öpücüktü ve Wesley geri çekildiğinde gülümsüyordu. “Peki ya bu?”

Gülümseyerek karşılık vermemek için kendimi tuttum. “Bilemiyorum. Hâlâ karar vermeye çalışıyorum.”

“Evet.” Şimdi o dudaklarını yalıyordu. “Ben de.”

Bana sırtıttı ve ben de ona, kalbim çok çok kısa bir anlığına tekrar durdu. Ardından dudaklarımız, küçük masum bir öpücüğün tam aksi şeklinde tekrar birleşti.

Deliceydi. Kesinlikle çılgınca! Ama bedenim bir türlü durmuyordu. Dudaklarım durmuyordu. Duran tek şey aklımdı. Resmi olarak kapanmıştı. Ya da belki kapanmamıştı ama kesinlikle başımda değildi. Bedenimin diğer bölgelerindeydi; Wesley nereye dokunursa. Ona rezil bir şekilde öpüştüğünü söyleyen embesil de kimdi? Onu bir şekilde bulup kıcını tekmelemek istedim çünkü bu öpüşmemizde rezil olan hiçbir şey yoktu. Yoksa öpüşmelerimizde mi demeliydim? Çünkü milyon defa öpüşmüştük ve her ayrıldığımızda tıpkı birbirinden ayırmak için tüm gücünüzü kullanmak zorunda kaldığınız iki mıknaş gibi tekrar birbirimize yapışmıştık.

Bana doğru hareket etti, beni kanepeye yatıracağını sandım ama o beni kalçalarımın tuttu ve bacaklarımı beline dolayarak ayağa kalktı. Galiba Süpermen’di çünkü beni kış üstü yere düşürmeden bunu yapabilmesinin başka bir açıklaması yoktu. Sonra düşündüm, düşünmek istemiyordum. Çünkü elleri hâlâ kalçalarımıdaydı ve beni öpmeye devam ediyordu. Merdivenlerden yukarı çıkıyorduk, *bir şey* düşünmem gerektiğini biliyordum. Ama birdenbire dili ağzımın içine girdi, benimki de onun ağzındaydı ve bu fazla güzel bir duyuydu.

Son basamakta ayağı kaydı ve eğer yatak odasının kapısı açık olsaydı, kıcımızın üstüne *düşebilirdik*. Onun yerine sırtım

tahtaya çarptı ve daha önce *hiç* çıkarmadığım ama sekizinci sınıfta izlerken yakalandığım pornoda duyduğum bir sesin aynısını çıkardım. Ardından Wesley de benzer ama daha derin ve ultra seksi bir ses çıkardı, bu sırada ben elimle tuttuğumun farkında bile olmadığım kapının kolunu yakalamaya çalışıyordum hâlâ.

Odaya yuvarlandığımızda jelibon kokusu yoğunlaştı ve tekrar o sesi çıkardım. Kapı ardımızdan kapandı ve Wesley beni öyle bir hızla döndürdü ki odanın diğer köşesine sıkışmıştım. Gittikçe sertleşiyordu, ben de her dokunuşumla ona biraz daha yaklaşıyordum, beynim hâlâ alt katta kanepenin oralarda bir yerdeydi. Kalbim saatte bin kilometre koşuyor gibiydi, kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüylerse havalanmış, Wesley'nin oradaki en küçük deriye dahi dokunmasını istiyorlardı.

Üstündekini çıkarmak istedim. Altında ne olduğunu görmek, benim altımda ne olduğunu görmesini istedim. Bu tamamen çılgıncaydı ve ciddi anlamda hangi gezegene fırlatıldığımı merak ediyordum.

Dudaklarımdan uzaklaşıp çeneme ve boynuma yönelse bile gözlerim bir daha açılmayacak gibi kapanıyordu. Tüm bu yaşadıklarımızı görmek istemiyordum çünkü ya bakarsam ve gözleminde beni sevmediğini görürsem diye korkuyordum. Reagan'ı seviyordu ve bu hâlâ bir alıştırmaydı. Ya da belki de ben bir tür yedektim.

Kahretsin. Bunu onunla yapamazdım. Beynim tekrar ait olduğu yere döndü ve bunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Gerçekten öpmek istediği kişinin ben olmadığını biliyordum.

“Wesley?”

Boynumu öperken inledi, cevap vermemişti. Belki de sesim tam olarak soru sorar gibi değil de, daha çok zevkten inliyormuş gibi çıkmıştı çünkü zorlukla nefes alıyordum. Tekrar denedim. Bu sefer daha yüksek sesle.

“Wesley?”

“Hmm?” diye mırıldandı, dudakları kulağımın arkasını çılginca öpmekle meşguldü ve bir anlığına bunu neden bölmeye çalıştığımı unuttum.

“Şey...” Sonra onu öpmek için sustum. Dudaklarının yaptığı yolculuğu taklit ederken, başını arkamdaki kapının üstüne bıraktı. Boynu muazzam kokuyordu ve onu gerçekten ısırđıđıma inanamıyordum. İnledi ve bedenini benimkine öyle sıkıca bastırdı ki hoşuna gittiğini anladım. Bu yüzden boynunu ısır-maya ve belirli aralıklarla sık sık küçük küçük koparmaya devam ettim, bir yandan da içimden *Kayla! Bunu kesmen gerekiyor!* diye bağılıyor ama kendime engel olamıyordum.

“Wesley?” dedim tekrar, çenesini boydan boya öpmeden önce. “Bekle...”

Hâlâ devam eden kişi benken, neden ona beklemesi gerektiğini söylediğimi bilmiyorum. O da delirdiğimi düşünmüş olmalıydı çünkü dudaklarının yanağımda bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetmiştim. Kaybolmadan hemen önce, çene-sindeki gamzesini öptüm.

“Bekle... bekle... bekle...” Daha çok kendime yalvarıyordum. Elini belimden yukarıya doğru kaydırđı ve saçımdan tutarak başımı aşağı çekti. şu anda boynumda küçük ısırıklıklarla ilerleyen kişi oydu, çılđına dönmüştüm ama bir yandan da bu deliliği devam ettirdiğim için deli gömleğiyle elimin kolumun bağlanması gerektiğini düşünüyordum. Bunun devam etmesine neden izin veriyorum?

“Neden?” diye hırıldadı, köprücük kemiklerimin arasındaki boşluğu öpüp dilini oralarda gezdirerek bedenimin titretmesine sebep olmadan hemen önce.

“Çünkü.” Söylemeyi başarabildiğim tek şey buydu. Kıkırdadı ve dudaklarıma geri döndü. Görünüşe göre, çok güçlü bir insan değildim. Beni öpmesine izin vermeye devam ettim. Onu öpmeye devam ettim. Sanki ortada Talon yokmuş gibi. Reagan yokmuş gibi. Benden başka kimse yokmuş gibi. Yıllardır aşkıyla yandığım kişi Wesley’ymiş gibi. Bu hale gelmemiz, yatak

odasında, kapıdan dağınık yatağına doğru harekete geçmemiz kaderimizde yazılıymış gibi. Yatağa düştük ve ellerimle kirli sarı saçlarını sıkıca tutmaya devam ettim ki hiçbir yerini kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırmayayım. “Aaah,” dedi ama gülümsüyordu, ben de fazla sert çekmediğimi düşündüm.

Yatağın tepesine doğru çektim kendimi. Beni yavaşça takip etti, dudaklarını çeneme, boynuma ve göğüs bölgeme bastırıyordu. Yastığa vurduğumda, atletini tuttum ve çekiştirdim, bu lanet şeyin çıkmasını istiyordum.

Çenesine takıldığında aptallar gibi güldük. Bir kez daha güzelce asıldım ve özgürlüğüne kavuşunca odanın diğer tarafına fırlattım.

Wesley’nin çıplak göğsüne hayran kalamadan, çıkan bir gürültü ikimizi de o kadar şaşkına çevirdi ki alınlarımız çarpıştı.

“Tanrım, özür dilerim,” dedim atletini fırlatırken yere devirdiğim eşyaları toplamak için yere eğildiğimde.

“Hey,” dedi, enseme öpmek için saçlarımı kenara çekerken. “Şimdi bunu dert etmene hiç gerek yok.”

Onu dinlemek, Reagan, Talon, Wesley ve benim içinde olduğum bir resmi ortaya çıkardığım gerçeğini görmezden gelmek istiyordum. Resmi kolayca yatağın altına atabilir ve beynim düşünme moduna geçmemiş gibi davranabilirdim. Reagan’a âşıktı, bana değil. Bu noktaya o kadar hızlı ve çabuk bir şekilde gelmiştik ki doğru kızla birlikte olmadığının farkında mı acaba diye merak ettim. Ve Talon dışında biriyle bu kadar önemli bir şey yapmak istemiyordum, onun da aynı şekilde düşündüğünden emindim. Her ne kadar öpüştüğümüz süre boyunca onun Talon olmasını istememişsem de.

“Bekle.” Bu sefer daha kararlı bir şekilde söyledim. Hareketlerim de dediklerimle uyum içerisindeydi. “Wesley, bekle.”

Boynumu öpmeye, kıyafetimi kenarından sıyrıp göbeğimi gıdıklamaya devam ediyordu. Beni dinlemediği için onu suçlamıyordum çünkü baştan beri tam olarak ikna edici sayılmazdım.

“Bekle, lütfen.”

Durdu ve ağzını kulağıma getirerek fısıldadı. “Neden, Kayla?”

Kafamı, az önce ismimi o şekilde söyleyerek beynime gönderdiği seksi buluttan temizlemek zorundaydım. “Çünkü... çünkü...” *Kayla! Bundan daha fazlasını söyleyebilirsin!* “Beni istemiyorsun.”

Kıkırdadı ve göbeğimi sıktı, tüm bedeniyle beni istediğini söylüyordu. En azından şimdilik. Ama diyeceklerimin geri kalanı, söylemek için fazlasıyla güçsüzleşmeden önce, ağzımdan döküldü. “Ve ben de seni istemiyorum.”

Her şey durdu. Saçımdaki ağır soluma dışında her şey. Vücudu hâlâ benimkine yapıştı ama beni kavrayışı gevşemişti. Ağzı tenimin üzerinde sihir yapmayı bırakmıştı. Dünya, sanki son yirmi dakikada hiçbir şey yaşanmamış gibi sessizdi. Sanki gezegendeki herkes durmuş ve sadece Wesley’yle ben o dakikaların tadını çıkarmıştık. Şimdi ben tekrar play tuşuna basmıştım ve buradan nereye gideceğimiz konusunda emin değildik.

“Hmm, evet,” dedi sonunda kolunu belimden çekerek. “Haklısın.” Yerdeki atletini almak için üzerimden aşağıya uzandı, gözkapaklarımı birbirine bastırdım ki onu çıplak görünce kararlılığımı kaybetmeyeyim.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım çünkü öyleydim. Gerçekten üzgündüm. İşler kontrolden çıksın istememiştim. Odağımı kaybetmek istememiştim. Wesley’yi isteyemezdim. Ben Talon’a, o da istediği kıza sahip olabilsin diye arkadaşlarımızı ayırmıştık. Ama şimdi bunu düşünmek midemin yalnızca bir parçasının değil, tamamının bulanmasına sebep oluyordu.

“Evet, ben de.” Yataktan indi, ben de doğruldum, üzerimi düzelttim ve gözlerinin içine bakmayı reddettim.

Tuhaf davranmamak buraya kadarmış.

Düşünebildiğim tek şeyi söyledim. “Gitsem iyi olacak.”

“Olmaz!” Gözlerimi ona çevirdiğimde yüzünün kızardığını gördüm ve tekrar söyledi, bu sefer daha kısık bir sesle. “Olmaz. Geç oldu ve yurt görevlisiyle başının derde girmesini istemiyorum. Burada kalabilirsin. Ben kanepede yatarım.” Tüm bunlar

ağızından o kadar hızlı çıkmıştı ki tartışacak zamanı bulamadım. Bir yastık aldı ve odadan çıktı, ardından kapıyı kapadı.

Ağlamak istiyordum ama bunun için yeterli enerjim yoktu. Alt kata koşup onu tekrar buraya çıkarmak istedim ama bunu yapacak duygusal güce sahip değildim. Kafam allak bullak olmuştu. Bedenimse, bana neler olduğunu merak ediyordu. Belki de Reagan'ın hoşlandığı erkeklerden hoşlanmaya programlanmışım. Gelmiş geçmiş en kötü en iyi arkadaşım.

Talon tam olarak olmasını istediğim yerdeydi. Reagan bile ona sahip olmamı sorun etmiyordu. Wesley ve ben bunu muhteşem bir şekilde gerçekleştirmiştik ama bir embesil olan ben gidip her şeyi daha da karıştırmışım. Neden... neden pratik yapmanın çok az da olsa iyi bir fikir olabileceğini düşünmüştüm ki?

Jelibon ve Wesley kokan bu odada nasıl uyuyabilirdim ki? Onun kahrolası yatağındaydım. Onun alt katta olması ve benim asıl Wesley'yi koklayıp tutabilecekken burada kalmam zalim bir "ikinci en iyi" durummuş gibi görünüyordu.

Ama Wesley *sadece arkadaşımdı*. Ben Talon'ı, o da Reagan'ı severken daha fazlası olamazdı. Bu yüzden zaten her şeyi durdurmuştum.

Üstelik ona tuhaf davranmayacağımın sözünü de vermiştim. Uzak bir ihtimaldi ama belki de denemeye değerdi?

Bir saat boyunca tavana baktım, alt kata inip yanına kıvrılmak için iyi bir sebep bulmaya çalıştım. Beni tamamen bencil biri gibi göstermeyecek bir şey. Belki de aramızı düzeltebilirdim. Ya da her şeyi normale döndürebilirdim. Bizi ait olduğumuz gezegene geri döndürebilirdim. Önceden de geceyi birlikte geçirmiştik. Pantolonuna salyama bile akıtmışım, o da sabah ereksiyonuyla uyanmıştı ve bu hiç de garip değildi. Hatta eğlenceliydi.

İyi olduğumuzu gösterebilirim, aramızı düzeltebilir, her şeyi normale döndürebilirdim. Olanlardan tamamen ürkmediğimi göstermeliydim. Tuhaf davranmama sözümü tutmalıydim.

Yataktan fırladım ve alt kata süzüldüm. Uykudaymış gibi nefes alıyordu ama emin olamadım. Battaniyesi yoktu. Yüzünde

endişeli bir ifade vardı; kaşlarını çatmış, dudaklarını büzmüştü. Kollarını bağlamış ve sırtüstü uzanmıştı.

Parmak ucumda ilerleyerek, dolaptaki bir kutuda tuttuğu büyük bir battaniye buldum. Battaniyeye sarıldım ve Wesley'nin nefes alışını izledim, gerçekten uyuyup uyumadığını anlamaya çalışıyordum. Eğer uyuyorsa, işim daha kolay olacaktı çünkü kendimi açıklamak zorunda kalmayacaktım. Aşağıya inmek için iyi sebeplerim vardı ve onunla birlikte olmak istiyordum. Daha iyi hissetmesini sağlamalıyım, değil mi?

Ona bakarken kafama dank etti. Her şeyi mantıklı bir hale getiriyordum. Yaptığım her şeye dair iyi sebeplerim olduğuna kendimi ikna ediyorum ki sonrasında daha az suçluluk duyayım. İstedğim şeyi yapmayı, sırf onu *istediğim* için yapmama asla izin vermiyorum. Kendimi sanki bunu yapmaya *ihtiyacım* varmış gibi, sanki bu iyi fikirmiş gibi hissetmeye zorluyorum.

Wesley'yi uyurken izliyor, ona katılmanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyordum. Aramızdaki şeyleri değiştireceğinin farkındayım. En azından benim açımdan. Talon'ı daha fazla arzulamayacağımı biliyorum. Aslında, uzun süredir Talon'ı arzuladığımı sanmıyorum ama bunun ne zamandır böyle olduğunu tam olarak saptayamıyorum. Onun yanındayken hissettiğim duyguları aramaya, tüm bunların bir hiç uğruna olmaması için dua etmeye devam ediyorum. Sanırım bir yanım hâlâ bu duyguları bulmamı istiyor ama aynı zamanda eğer bulursam ve Wesley'yle birlikteyken hissettiklerime yaklaşılmazsa diye endişeleniyor da. Gerçek bir şey istiyorum ama ne olduğunu bilmiyorum.

Yani evet, kötü bir fikirdi. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğuna dair kendimi kandırmaya çalışabilir ve sonradan duyacağım suçluluktan kendimi kurtarabilirdim. Ama bir kereliğine, olayı mantığa uygun bir hale getirmek istemiyordum. Şimdi yanına yatmak her şeye değecekti, sonrasına bile. Şu anda ihtiyacım olan tek sebep bunu yapmak *istiyor* olmamdı. Bu kadarı yeterliydi.

Derin bir nefes aldım ve uzun bedeninin yanına uzanana kadar içimde tuttum. Battaniyeyi üzerine örttüm ve iyice yanına kıvrıldım. Ardından nefesimi bıraktım, sıcak bedenini tekrar bu kadar yakınımda hissedince gülümsedim.

Yan döndü, artık sırtüstü yatmıyordu. Kolunu kafamın altından geçirerek bana sarıldı, artık onu yastık olarak kullanabilirdim, bana daha çok yaklaştı ve ayaklarını benimkilere doladı. Tek bir kelime bile etmedik. Dudaklarımı yukarı kaldırmaya cesaret edemiyordum. Onları kontrol edemezdik. Ama kalçamdaki parmağının takip ettiği yollardan keyif almaya bıraktım kendimi. Alnıma naneli bir hava üfledi ve gülümsediğini gerçekten duydum.

Güldüm ve yüzümü göğsüne daha bir bastırdım. Bizim hakkımızda tamamen tuhaf görünmeyecek bir yorum yapmak istedim ama yapmadım. Kalçamdaki bene dokunmasına izin verdim ve nefes alışımı kontrol ettim. Bunu yapmak bir hayli zordu çünkü tahrik olmak ve rahatlamak arasında gidip gelmekten, ona saldırmak ve sabah uyandığımda adımı bile hatırlayamayacağım derin bir uykuya dalmak arasında büyük bir savaş vermekten yorulmuştum.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum ama sesi beni içinde bulunduğum dünyadan uyandırmıştı.

“Kayla?”

Cevap vermek istemiyordum. Sohbet etmek zorunda falan olmadan kollarının arasında kalabilmek için uyuyor numarası yapmak tamamen bencilceydi. Ne düşündüğünü duymak istemiyordum çünkü ondan ne duymak istediğimden henüz emin değildim. Bu yüzden horlama numarası yapmamı söyleyen içimdeki kötücül isteğe direndim ve bunun yerine “derin derin soluyorum demek ki tamamen uykudayım” yolunu seçtim.

“Kayla?” diye fısıldadı yine, onu tekrar duymazdan geldim. Yenilgiyi kabul eden bir of çekti, neredeyse cevap veriyordum. Sözlü olarak değil ama fiziksel olarak. Tüm bedenim, burada olduğumu ve onu dinlediğimi göstermek için ona daha bir

sokulmak istiyordu. Hiç hareket etmeden uzanabilmek için kendimi zorladım.

Parmaklarını kalçamdan çekti ve yanaklarıma uzandı. Yüzümü okşuyor ve saçıyla oynuyordu, neredeyse kendimi kaybedecektim.

“Ben... Bunu daha fazla yapmak istediğimi sanmıyorum.”

Bu? Hangi “bu”? Biz mi? Yoksa plan mı? Hangisinden bahsettiğini bilmek istiyor muydum?

Saçıyla oynamayı bıraktı ve bana sarıldı, sanki parmaklarını gevşettiğinde ellerinden kayıp gidecekmişim gibi sıkıca tutuyordu beni. Bir itirazım yoktu. Ama cidden daha fazla kontrol edemeyeceğim fiziksel tepkiler vermeme yol açıyordu, sonunda tırnaklarımı sırtına batırmışım, bunu fark ettiğimde iş işten geçmişti.

Ben de bunu yapmak istediğimi sanmıyordum. Ama “bunun” ne olduğunu çözmem gerekiyordu.

26. Adım:

Olayların Tuhaflaşmasına İzin Verme

(Sakin yapma! Hakikaten berbat olur!)

Uykulu halimle aklıma gelen ilk düşünce en kötü kâbusumla sarılmış en iyi rüyamı görmüş olmamdı; ben ağlarken Talon'ın bana sarılmasıyla başlıyor ve kendimi Wesley'nin kollarında bulmamla sona eriyordu. Gözlerimi açmamakta direndim, uyanıp dün yaşananların sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmadan önce gecenin en güzel bölümlerine tutundum. Kollarım ve ayaklarım yavaşça canlandı, ayak parmaklarımın uçlarına benim olmayan sıcak flanel bir pijamanın değmesiyle başladı ve bacaklarımın benimkilerden çok daha geniş, daha güçlü olan başka bir çift bacakla olabilecek en rahat şekilde birbirine girdiğini fark etmemle devam etti. Kafamın altından beni saran bir kol vardı, bir diğeri de kalçamın üzerindeydi. Göğsüm, benimkine dayalı zayıf ve düz bir göğüsle alnıma çarpan her sıcak nefeste hareket eden ritmik bir dans içerisindeydi. Buraya kalıbımı dökmemin bir yolu var mıydı? Bir daha asla hareket etmek zorunda kalmamamın?

Hissettiklerimin tamamının gerçek olup olmadığını görebilmek için gözlerimi biraz araladım. Sert bir şey mideme indi ama önemsemedim ve kıvrıldığım boyundaki "çok belirgin" kokuyu aldım.

Wesley'nin bedeni hareket etti ve gerinirken beni tutuşu daha da sıkılaştı. Ellerini gevşetir gevşetmez ve bunu yapmaktan

ne kadar nefret etsem de, kendimi kanepeden aşağı bıraktım. Wesley doğrulup bakışlarını bana dikmeden önce uykulu gözlerini birkaç kez kırıştırdı. "Aaah... günaydın."

"Günaydın," dedim üstümü düzeltip ayakkabılarımı ararken. Sanırım yukardalardı.

"İyi uyudun mu?" Kaşları arasındaki sevimli kırışıklık belirmişti. Bana kahvaltı önermekle kapıya kadar eşlik etmek arasında kararsız kalmış gibi görünüyordu.

Uykuya dalmadan önce aramızda hiçbir tuhaflık olmayacağına dair kendime söz vermiştim. Biz arkadaştık. Ve geçen gece... kontrolünü kaybeden iki arkadaştık. Odağını kaybetmiş iki arkadaş.

Nefesimi verirken gülümsedim. "Eğer biri gece boyunca göğsümü ellemeye çalışmasaydı daha iyi uyuyabilirdim. Karşı koyulması zor biri olduğumu biliyorum ama başka bir ıslak sabah istemeyiz, değil mi?" dedim apış arasını göstererek, neyse ki battaniyeyle örtülüydü.

Wesley'nin kafa karışıklığı gamzeli gülümsemesiyle son buldu. "Uykumda gerçekleşen hiçbir şeyden sorumlu değilim." Kucağını kontrol etti. "Ve egonu şişirme. Tamamen kuruyum." Göz kırptı ve ayağa kalktı, kanepenin üzerinden atlayarak doğruca mutfığa gitti.

Aferin bana ve alaycılığım! Normale dönebilirmişiz gibi görünüyordu. "Lütfen bana Red Bull'unun olduğunu söyle."

"Ne, senin için stokladığımı mı düşünüyorsun?"

Ondan önce davranarak buzdolabına doğru atıldım. "Tam olarak bunu düşünüyordum," dedim kapının önünde oturup Red Bull'umu açarken.

"Hay hay, keyfine bak. Ben gerçek bir kahvaltı yapacağım."

Bir kutu Pop-Tarts çıkarınca kahkahalarla gülmeye başladım, enerji içeceğim burnumdan geldi.

"Temiz tezgâhımı kirletme!" diye bağırdı ama gülüyordu ve ben onu çimdiklemek için uzanıyordum ama durdum. Belki de normale dönemeyeceğimiz bir konuydu bu. Dokunmamak.

Ama gerçekten, birlikte komplo kurmaya başlayana kadar birbirimize bu kadar çok fazla dokunmuyorduk. Bu o kadar doğal bir şekilde gelişmişti ki sanki tanıştığımızdan beri birbirimize bu kadar yakındık.

Çenemi sildim ve elimdeki kutuyu tezgâhın üzerine bıraktım. “Önce banyoya gideceğim,” dedim ama bu sadece odayı terk etmek için bir bahaneydi. Odasına gittim ve bir ayakkabımı yatağının altında buldum, diğeri de yatağın içindeydi. Dün gece tüm gerçekliğiyle beynime akın etti ve kendime banyoyu unutmamı söyledim; Wesley’nin kokusu bana hormonlarım üzerindeki kontrolümü kaybettirmeden önce buradan ayrılmalıydım.

Alt kata indiğimde Wesley tezgâhın üzerine oturmuş topuklarını ritim tutarak dolaplara vuruyordu. “Çıkıyor musun?” diye sordu ceketimi aldığım.

“Evet. Reagan’dan gelen yirmi cevapsız çağrı var.” Bu doğru olabilirdi. Tüm gece telefonumun titrediğini hissetmiştim ama hiç bakmamıştım. “Polise haber vermeden önce gitsem iyi olacak.”

Kaşlarını kırıştırmaya geri döndü. “Peki, tamam.”

Yutkundum, daha hafif bir not bırakmaya ya da dün gece olanlar hakkında bir şaka yapmaya çalıştım. “Sanırım artık onu öpmek konusunda endişelenmek zorunda değilsin. Yüzüme bir kere bile hapşirmedin.” Gülümsedim ama karşılık vermedi.

Eh, şimdilik bu kadar yeter.

Hava daha fazla ağırlaşmadan kapıya doğru yönelsem iyi olacaktı. “Görüşürüz,” dedim ve evden çıktım.

* * *

“Hangi cehennemdeydin?”

Mesajları okuduğum an bunun geleceğini biliyordum. Reagan sırasıyla beni sarsıyor ve sarılıyordu, o kadar yorgundum ki kollarının arasında hareketsiz bir şekilde duruyordum.

“Tüm gece boyunca seni aradım ve hiç haber alamadım. Julia ve Grace’i aradım, nerede olduğun hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Ve sakın bana Talon’la birlikte olduğunu söyleme çünkü olmadığını biliyorum. İyi olduğunu öğrenmek için burayı aradı. Wes’i aradım ve ondan da hiçbir cevap alamadım ama sanırım arayan ben olduğum için cevap vermedi... neyse boş ver, önemli değil. Neredeydin?”

“Wesley’yle birlikteydim.”

Kaşlarını yukarı kaldırdı ve beni yatağa çekti. “Dökül.”

“Evinde yattım. Buluşmalarımızdan sonra ikimiz de biraz garip hissediyorduk, bu yüzden konuşmak için ona uğradım.” Şu an ancak bu kadar dürüst olabilirdim. Ona öpüşmemizden bahsedebilirdim ama o zaman bunun bir anlamı olduğunu düşünecekti. Ya da neden öpüştüğümüzü soracak ve eğer bunu yaparsa, ona tüm planı anlatmak zorunda kalacak, Wes’i de kendimle birlikte aşağı çekecektim. Bunu ona yapmak istemiyordum.

Ona Talon’dan da bahsedemezdim çünkü ona karşı ne hissettiğimi de bilmiyordum, tabii hâlâ bir şey hissediyorsam. İstiyordum. Bir ay önce hissettiklerimin aynısını hissetmek istiyordum. Ama bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum.

“Garip hissettiğini mi söyledi?” diye sordu Reagan, ağzının kenarındaki kıvrım biraz sinirlendiğini gösteriyordu. Daha fazla Red Bull içmeliydim, sırf daha hızlı bir konuşma yapabilmek için.

“Daha çok bendim aslında. Endişelenme.”

Yanaklarımı büyük rahat göğsüne bastırdı. Başımı özenle elleri arasına aldı ve evdeyken annemin yaptığı gibi saçlarımı okşadı. “Umarım benim yüzümden değildir. Talon’la aramda hiçbir şey kalmadığını sana defalarca söyledim.”

Tabii ki onunla ilgiliydi! Son zamanlarda her şey onunla ilgiliydi. Erkeklerin ikisi de ayağının dibinden köpek gibi ayrılmazken, onu erkek arkadaşından ayırmak için aptalca bir plan yapmış, bunu yaparken de onu incitmemeye dikkat etmişim.

Ve şimdi bile başarımdan zevk alamıyordum çünkü sevdiği erkeği öpmüş, onun yüzünden artık daha fazla istemediğim bir erkekle dışarı çıkmıştım.

Reagan'ı seviyordum, gerçekten seviyordum. Konuşabildiğim bir arkadaşım olduğu için seviyordum. Benimle birlikte gizlice müstehcen filmler izlediği için seviyordum. Birlikte rastgele seçtiğimiz yerlerdeki kayıp eşya bürolarına gidip en saçma şeyleri talep ettiğimiz için seviyordum. Omzum, kulağım ve vicdanım olduğu için seviyordum. Kız kardeşten bile öte olan en iyi arkadaşımdaydım benim.

Ama şu anda, rahatlatıcı kollarının arasında otururken, ondan nefret ediyordum. Talon'a karşı neler hissettiğimi bilmesine rağmen onunla çıktığı için nefret ediyordum. Ondan ayrılmasından ve yoluna bu kadar çabuk devam etmesine izin vermekte böylesine *rahat* davranmasından nefret ediyordum. Hâlâ cevap vermediğim sorusuna bir cevap almadan önce Wesley'yle çıktığı için nefret ediyordum. Wesley'den hoşlanıyor muydum? Fark eder miydi? Çünkü o işine bakmış ve istediğini yapmıştı nasıl olsa.

En çok benim yapamayacak gibi görüldüğüm şeyleri yapabildiği için nefret ediyordum. Düşündüğü şeyleri açıkça söyleyebildiği, içinden geldiği gibi davranabildiği ve kalbini takip edebildiği için. Her şeye rağmen, mutluluğu bulurdu. Wesley'nin onu sevme nedenlerini sıraladığı listedeki her madde için ondan nefret ediyordum.

Kollarından kurtuldum ve yüzümü dizlerimin arasına gömdüm. Eliyle sırtıma daireler çizerek beni rahatlatmaya çalışırken, bir yandan da sürekli üzgün olduğunu tekrar ediyordu. Acaba ne için özür dilediğini bile biliyor muydu? Yoksa diyecek başka bir şey aklına gelmediği için mi bunu söylüyordu?

Red Bull'un son birkaç damlasının verdiği enerjiyle yataktan atladım. Ellerim hâlâ titriyordu ve ben odada temizleyecek bir şey arıyordum. Hiçbir şey yoktu gerçekten çünkü Reagan da ben de, ikimiz de aynı kişilik özelliğine sahiptik. Bu yüzden yatağım-

daki tüm çarşafı çektim ve bir çamaşır sepeti aldım. Döşeğimi ters çevirmiş, yastıklarımı döverken Reagan ses çıkarmadan beni izliyordu. Çeyreklikleri topladığımız kavanoza elimi daldırdım ve odadan çıktım.

Çünkü çamaşırları yıkamak tüm sorunlarımı çözecekti!

“Kayla?”

Kapıdan çıkmış yolu yarılamiştım, kollarım şimdiden sepetin ağırlığı altında acıyordu. “Evet?”

“Peki ya tekrar hep beraber takılalım ister misin, yalnızca dördümüz? Çıkma olmadan, ilişki olmadan. Sadece arkadaş olarak. Bu senin için sorun olur mu?”

Üzgün görünüyordu. Ve bunun için de ondan nefret ediyordum. Duygularım yüzünden kendimi suçlu hissettiriyordu. Sanki bir şekilde yanlışlanmış gibi.

“Bence bu iyi bir fikir.”

Bir başka yalan daha. Makineye atacağım bir yığın kirli çamaşıra bunu da ekleyin ve makinenin içinde dönmesini izleyin. Çünkü erkeklerle sadece arkadaş olamazdım. Âşıktım. Sanırım. Onları düşündüğümde bedenimde hissettiğim duygular bugüne kadar yaşadıklarım arasındaki en güçlü duygulardı ve aşkın insanı delirttiğini biliyordum. Ve kendimi daha önce hiç bu kadar deli hissetmemiştim.

Âşık olduğumdan oldukça emindim.

Ama hangisine âşık olduğumdan emin olamıyordum, sorun buydu.

İlerleme Raporu: 1 Şubat

Wesley benden uzak duruyordu. Bunu kasıtlı olarak mı yapıyor yoksa işi yüzünden zaman mı bulamıyor emin değildim. Ama ne arıyor ne de mesaj atıyordu, evinin önünden ne zaman geçsem minibüsü orada olmuyordu. İşyerinde ziyaretine de gitmiyordum çünkü son kez gittiğimde, dışarıda Talon'a rastlamıştım ve içeri birlikte girmiştik. Arkadaş olarak, sanki aramızda önemli bir şey yokmuş gibi ama Wesley intihar yağurdumu Talon'ın suratına fırlatmaktan başka bir şey düşünmüyormuş gibi görünüyordu. Her şeyin benimle ilgili olduğunu düşündüm ve beynimin dağılmış bir köşesi de bunun muhteşem olduğunu düşündü. Ama sonradan Reagan'ın Talon'ın etrafında fazlasıyla takıldığını öğrendim, Wesley'nin canını bu kadar çok sıkkan şey bu olmalıydı.

Bunun benim de canımı sıkması gerekiyordu ama hiç de öyle değildi. Doğrusu, sonunda herkesin bu cuma gecesi Wesley'nin vardiyasının ardından bir araya gelmeyi kabul etmesini sağladım. Eh, ben Reagan'a önermiştim, o da erkekleri ayarlamıştı.

Umarım geri sarma düğmesine basar ve ayrılıktan önceki halimize geri döneriz. Çünkü ben berbat bir haldeyim. Doğal bir şekilde gelişmeye bırakmam gereken şeyleri zorlamaya çalıştım. Yani Talon'ı ayartmakla daha fazla uğraşmayacağım. Wesley'yle de artık pratik amaçlı öpüşmek yok. *Kendimi* bırakacağım. Ve olayların kendiliğinden çözülmesini bekleyeceğim.

27. Adım:

Asla Kafan Ayıkken “Ben Hiç” Oynama

(Hele yeni ayrılmış bir çiftle birlikte.)

Reagan elinde dört şişe birayla odaya girdi.

“Oyun zamanı!”

“Ray, gerçekten alkole ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?”

Wesley akustik gitarıyla *King of the Hill*’i tıngırdatmaya başladı.

“Bence kafan yeterince iyi.”

Reagan ona dilini çıkardı ve yere oturarak yanıma kaydı.

“İçkisiz ‘Ben Hiç’ oynanmaz ki.”

Birileri bu gece Pandora’nın kutusunu açmaya niyetli görünüyordu. Talon bir kaşını kaldırdı ve sporcu içeceklerini almak için benim olduğum tarafa uzandı. Kolu bacağıma sürtündü, kendimi geri çektim çünkü çok havalıyım. Gülümsedi ve geri çekilirken dizimi sıktı ama ne Wesley ne de Reagan bundan etkilene mişe benziyordu.

“Ben oynarım ama eğer bunlarla oynayacaksak.”

Sorumlu Talon. Kalite seksidir, evet. Ama artık yüzümü kızartmıyor.

“Peki.” Reagan biraları yere indirdi ve eline aldığı mor bir sıvıyla doldurulmuş şişeyi açtı. Hepimiz aynı hareketi yaptık ve ben bu oyunun ayık bir halde oynandığında ne kadar eğlenceli olabileceğini merak ettim.

“Ben başlıyorum.” Tabii ki sen başlayacaksın. “Ben hiç... ilk buluşmada Fransız öpücüğünü denemedim.”

Üçümüz otomatikman içtik, soru havadaki gerginliği gidermiş gibiydi, hepimiz kahkahalar atıyorduk. Talon kolumu dürttü, dudağı mor Powerade'le ıslanmıştı. "Wes'in içmesini bekliyordum, senin değil."

Benim hakkımda ne kadar az şey bildiğinin bir göstergesiydi bu. Öpüştüğüm beş erkeğin üçü dilini kullanmıştı. Omuz silkerek içeceğimin kapağını açtım. "Ne diyebilirim ki? Ben vahşice öpüşen biriyim."

Bu bir şakaydı ama Wesley'nin boğazına takılan yalnızca hava olabilirdi çünkü içme işini bitirmişti, bunu şaka olarak algılamadığı ortadaydı.

Yanaklarıma ateş basmıştı. "Benim sıram," diye mırıldandım. Konuyu değiştirmek lazımdı, derhal! "Ben hiç..." Hmm... erkekler benim yapmadığım neyi yapmış olabilirlerdi? Ah! "Dövme yaptırmadım."

Reagan ve Talon ikisi birden içkilerini havaya kaldırdılar, Wesley şişesinin kapağını açmamıştı. Bir saniyelğine gitarının tellerine vurdu ve ardından arkasındaki kanepenin üzerine bıraktı. Enstrümanı olmadan içi boş ve huzursuz birini andırıyordu, gitarı sanki onun duygusal kalkanıydı. Bana bakarak göz kırptı, gamzeli gülümsemesiyle karşılaşınca şaşkınlık içerisinde yüzümün yanmaya başladığını hissettim, bu çok anlamsızdı çünkü Wesley'ye hep bakardım ama böyle hissetmezdim.

Gülümsemesine hemen karşılık verdim, sonra da bakışlarımı kaçırdım çünkü cidden gözlerimi ondan alamıyordum. Talon'la Reagan'ın bakıştıklarını yakaladım, muhtemelen dövme yaptırdıkları geceyi sessizce anıyorlardı. Mezuniyetten hemen sonra dünyadaki en klişe dövmeyi, yin-yang sembolünü yaptırmışlardı.

"Talon, sıra sende," dedi Reagan kapağını tekrar açar açmaz. Talon gülümsedi ve birdenbire benzi atan Wesley'ye baktı.

"Ben hiç boynumun altında kalan bir yere piercing yaptırmadım."

Reagan bir yudum daha aldı, göbek deliğindeki halkayı erkeklere göstererek. Sanki daha önce hiç görmemişlerdi. Ama

gözlerimin kilitlendiği kişi Wesley'ydi. *Yine*. Kafasını sallıyor ve hoşnutsuzluğunu gizlemeye çalışıyordu.

"Adi herif. Bunu ödeyeceksin." Bir yudum aldı, ağzımız, Reagan'ın ve benim açık almıştı.

"Hadi be! Nerede?"

Benden önce sormuştu. Vücudunu gözümlün önüne getirdim ve üzerinden geçtim, yüzüm yanıyordu. Piercing fikrinden hoşlanmamaya çalışıyor ama beceremiyordum.

Wesley kafasını eğdi, sarı saçları ilginç açılarda havaya dikilmişti. "Bu da oyunun bir parçası mı?"

"Hadi, hadi, göster!" Reagan poposunu altına aldığı ayaklarına vurarak zıplıyordu, Wesley güldü.

"Görölmeye değecek bir yere yaptırmadım, eğer aklınızdan geçen buysa."

Boynunun altında kalan her yerinin iyi olduğunun farkında değil miydi?

Heeey! Bu da nereden çıktı şimdi?

"Meme ucun değil, değil mi?" Kaşlarımın ikisi de kafamın merkezine yükseldi. Bana gergin bir gülümseme yolladı ve kanepeye yaslandı, başını gitara vuruyordu. Zihnimi okumuş olabilir miydi? Çünkü meme ucu olamayacağını düşünüyordum çünkü onu üstü çıplakken görmüştüm. Ama o geceye geri dönmeye çalıştığımda, gördüğüm hiçbir şeyi hatırlayamıyordum. Dikkatim dudaklarından fazlasıyla dağılmıştı, sonra eşyaları yere devirmiştım... tenini hayranlıkla izleme fırsatını bulabildiğimi sanmıyordum.

Ya da meme ucundaki piercing'i görme fırsatını.

"Aman Tanrım, şunun yüzüne bir bakın. Kesinlikle meme ucunda!" Reagan, şu anda kollarını göğsünde sımsıkı bağlamış olan Wesley'ye doğru emekledi. "Görmek istiyorum."

Alev alabilirdim. Ve utanmaktan değil. Daha açık nasıl flört edebilirdi? Arkadaşlığımız ve normale dönmemiz buraya kadardı. Hayır, bu Reagan için yeterli değildi. Peşinden koşan ve ona meme uçlarını gösteren erkeklerin olması gerekiyordu.

O kadar çok sıcak bastı ki masanın üzerinden bir bira aldım ve elimdeki Powerade'le değiştirdim. Bir tek Talon fark etti ve sanki yardımı dokunacakmış gibi dizimi ovmaya başladı. Bunun beni ne kadar çok kızdırdığının farkındaymış gibi. Ama arkadaşlarımin derdinin ne olduğunu anlamanın çok uzağındaydım.

"Şu an takılı değiller," diye güldü Wesley ama her zaman attığı kahkaha değildi. "Yalnızca açık mikrofon gecelerinde takıyorum." Reagan'ın piercing kanıtını bulmak için kaldırmaya çalıştığı gömleğinin üzerindeki ellerinden kurtuldu. Ama Reagan bu sefer de Wesley'nin eline yapıştı.

Tam önümüzde el ele tutuşmuş oturuyorlardı.

"Wesley, senin sıran," diye hırladım. Talon tekrar dizimi okşadı, aldığım nefesleri saymaya başladım. Aaaah, neyim var benim? Sinirlenmek için bir neden yoktu ortada.

Sinirli değildim. Değildim! Değildim! Değildim!

"Peki." Reagan'ınkilere tutunmuş parmaklarına baktı ve yutkundu. Buna sinirlenmiyordum. Hayır. "Ben hiç..." *Lütfen benim yaptığım bir şey söyle ki biraz alkol alabileyim!* "Korku tüneline altıma işemedim."

"Lanet olsun." Talon içeceğini aldı, ben de sırf bir yudum bira içebilmek için yalan söylemeyi düşündüm.

Wesley, Reagan'ın ellerini kenara itince boynumdaki sıcaklık biraz hafıfledi. "İntikam soğuk yenen bir yemektir, kardeşim."

"Beş yaşındaydım."

Reagan sahte kahkahalarından birini attı, sanki tamamen kendi olağan neşeli halini taklit ediyordu. Kolunu tekrar Wesley'ninkinin üzerine koydu. "Bu yüzden mi hiç korku tüneline gitmiyoruz? Talon palyaço odasından korkuyor mu?" Göz kırptı ama sesinde, normalde atıştığımızdakinden çok daha acımasız bir sivrilik vardı. Talon gözlerini kısarak Wesley'yle onun arasındaki yakınlığa zımladı ve sporcu içeceğini daha sert bir şeyle değiştirdi.

"Tekrar senin sıran, Ray," diye homurdandı.

Başını salladı. “Hayır. Kurallara göre, eğer tek içen kişiysen senin devam etmen gerekiyor.”

“Peki.”

Odadaki hava değişmişti. Yalnız olduğumu düşünüyordum ama değildim. Reagan ve Talon arasındaki laf sokma yarışı alevlenirken bedenimi ele geçirecek bir anksiyete nöbeti tehdidi baş göstermişti. Wesley’ye baktım, keşke yanımda otursaydı da gerginliğimi azaltmak için omuzlarımı ovarak bu ikisi pasif agresif bir şekilde kavga ederken nefes almama yardım etseydi diye düşündüm.

Talon öne doğru eğildi, kollarını omzuma koyunca yerimden sıçradım. Elindeki açık bira şişesi yüzümün önünde sallandı, koku midemi bulandırmıştı.

Belki de bu gece alkol kaldırarak halde değildim.

Talon boğazını temizledi, ağzı korkunç derecede kulağıma yakındı. “Ben hiç randevuya gelmeyerek birini boşuna bekletmedim.”

Üç saniye nefes al, beş saniye nefes ver.

Reagan içmeden önce bir bira kaptı ve sanki tüm şişeyi bitirmeye çalışıyormuş gibi büyük gibi yudum aldı. Durduğunda, parmaklarıyla yavaşça dudaklarını sildi ve Talon’a bir bakış attı.

“Ben hiç iki kişiyle aynı anda yatmadım,” dedi Reagan bir solukta. Açıkçası Talon’ın vücudunu saran öfke ve utancı hissettim, doğruca ön kapıdan koşarak çıkmayı, buradan kaçıp giderek tüm gerginlik sona erene kadar bir yere kıvrılıp saklanmayı istedim. Ama Talon’ın beni tutuşu bir anda o kadar sertleşti ki canımı biraz acıtmaya başladı. Ve her ne kadar buradan gitmeyi istesem de, kıpırdadığım anda parmakları daha da sıkılaşıyordu.

Burundan soluk al, ağızdan ver.

Talon içmemişti ama yine de oyunun kurallarına uyarak devam etti. “Ben hiç bir yabancıнын yanında uyanmadım.”

Reagan ayağa kalktı, gözlerimi kapadım ve nefesimi saydım. Wesley bir şey demişti. Sanırım sakın olmalarını söylüyordu ama sesi Reagan’ınkinin içinde boğuldu.

“Ben hiç seks yapmadım!”

Ha siktir, siktir, siktir. Artık nefes bile alamıyordum. Ayrılıklarına dair kafamda oluşan soruların cevapları küçük parçalar halinde beynimde belirliyordu. Seks yoktu... o gece ne olmuştu öyleyse? Aslında, artık umurumda bile değildi. Bunu konuşmayı ya da ayrılımalarının sebebi seks yapmamaları mı diye merak etmeyi istemiyordum. Wesley’yle ben sanki burada değilmişiz gibi önümüzde kavga etmeye bir son vermelerini istiyordum.

Tüm vücudum Talon’inki gibi kasılıyordu, beni tutuşu kesinlikle gevşemiyordu. Wesley de bir şey söyleme yetisini tamamen kaybetmiş gibi görünüyordu çünkü hareket ettiğini ya da onları durdurmaya çalıştığını duymuyordum. Tek duyduğum, Talon’ın içkisinden bir yudum aldığı, büyük bir yudum ve şişeyi kahve masasına vurduğuydu.

“Ben hiç eski sevgilimin en iyi arkadaşıyla öpüşmedim!” diye haykırdı. Ve işte buraya kadardı. Bu söz üzerine gözlerim açıldı ve doğrudan elini kurabiye kavanozunun içine sokmuş çocuk gibi duran Wesley’ye yöneldi. Reagan birasını tekrar eline aldı ve son damlasına kadar içti.

Gözyaşlarımın akmasını engellemek için deliler gibi gözümü kırıştıırıyordum. Talon’ı üzerimden öyle sert bir şekilde ittim ki dirseğini eğlence sistemine çarptı. Umurumda değildi. Bu odadan çıkmak istiyordum. Hepsinden uzaklaşmak.

Ayakkabılarıma roket takılmış gibi daireden fırladım ve kapıyı ardımdan çarptım. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Araba kullanmadan önce sakinleşmem gerekiyordu, şubat ayazının havasını içime çektiğimde boğazım battı. Yalnız kalmak iyi gelmişti. Rahat bir nefes almak. Nefes verdim ve boynumu tutarak gözlerimi yukardaki yıldızlara odaklanmaya zorladım. Yıldızlara baktım ve anksiyete atağım yavaş yavaş son bulana kadar nefes aldım.

Ama gerginliğim azaldıkça, yerini öfke ve keder alıyordu. Öfkeliydim çünkü incinmişim. Wesley ve Reagan öpüşmüş müydü? Neden ikisinden biri bile bunu bana söylememişti?

Wesley bu yüzden mi benden kaçıyor? Bu, neden bu kadar çok canımı acıtıyordu? Neden Talon'la yaptığı herhangi bir şeyden bile çok acıtıyordu? Sanki birdenbire benim olan bir şeyi çalmış gibiydi, hiç sahip olmadığım ve çok geç olana dek istediğimin farkında olamayacak kadar aptal olduğum bir şeyi. Yine, en iyi arkadaşıma âşık olan birine vurulmuştum.

Ve biraz önce yaşananlardan yola çıkarak, onu tümüyle kullanıyor gibi görünüyordu. Bu canımı daha bile çok acıtıyordu. Onu sevmeyen birini seviyordu.

“Kayla?”

Boynumu bıraktım ve saydığım nefeslerimin sonuncusunu verdim. Uzun zaman beni görmesi için yalvardığım bir çift gözle karşılaştım, omzumun üzerinden bana bakıyordu. Son sekiz yılımı onu isteyerek geçirdiğim kişinin gözleri. Dışarı çıktığımdan beri bir kere bile aklıma gelmeyen kişinin.

Talon ellerini cebine sokarak bana doğru bir adım attı.

“Özür dilerim.”

28. Adım:

Ne İsteddiğini Bil

(Onu isteyeceğın hiç aklına gelmemiş olsa bile.)

Yüzünü görmek için arkamı döndüm, kollarımı bağladım. “Tam olarak ne için? İçeride tartıştığınız için mi yoksa onu unuttuğın yalanını söylediğın için mi?”

Gözlerini yere dikti. “İkisi için de.”

Keşke canımı en çok acıtanın bu olduğunu söyleyebilseydim. Ayrılmalarına rağmen hâlâ Reagan’ı istiyor olması. Ama öyle değildi. Aslında, içimi hiç yakmamıştı. Hafifçe gülümsedim ve ona uzun süredir kendisinden sakladığım bir şeyi söyledim.

“Dolabını dolduran bendim.”

Bana baktı, dudakları biraz aralanmıştı. “Ne?”

“Lisede. İsimsiz motivasyon kurabiyelerinin hepsi bendendi.”

Bir şey söylemedi, ben de zaten beklemiyordum. Ayağımın dibindeki çakıl taşlarını tekmeledim ve sanki bana günlüğüme yazdıklarımı yüksek sesle dile getirme cesaretini verecekmiş gibi kollarını aşağıya çekerek süt mavisi süveterimin kumaşıyla oynadım.

“Seni ne kadar çok düşündüğümü bilemezsin. O futbol topunun Reagan’ın kafasına değil de benimkine çarpmış olmasını ne kadar çok dilediğimi. Her ne kadar en iyi arkadaşım olsa da, seni izlediğimi ve seninle birlikte olmayı daha fazla istediğimi. Senden hoşlandım, Talon. Futbol topunu atma şeklini, ailene davranış şeklini, *bana* davranma şeklini sevdim. Reagan’la

çıkarken bile senden hoşlanmaya devam ettim çünkü sen her zaman onu düşünüyordun ve neye ihtiyacı olduğunu. O kişinin ben olmasını istedim. Bana çıkma teklif etmeni, elimi tutmanı, *benim* erkek arkadaşım olmanı istedim. Ve ayrılmanızdan sonra bana çıkma teklif ettiğinde, tamam diye düşündüm, sonunda istediğimi elde ettim. Ama...”

Bir soluk aldım ve bu Talon’ın aramızdaki mesafeyi kapatmasına yetecek kadar uzun bir duraklamaydı. Birbirimize dokunmuyorduk ama cümlemin kalanını fısıldayabilir ve o da bunu duyabilirdi, ayaklarından çıkarsa bile.

“Böyle olmasını istemedim.”

Elleri cebinde hareketlendi, kafasında bana sarılma fikrini tarttığını görebiliyordum ama bunu yapmasını istemiyordum. İçinden gelen ani isteğe boyun eğmediği için mutluydum.

“Özür dilerim. Kayla, keşke sana söyleyebilseydim... Söylemek isterim...” Lafını yarıda kesti, alnımı kırıştırdım. Mavi gözlerini gözlerime dikti ama bana ne anlatmaya çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Olacağını da sanmıyordum. En azından bu gece değil.

Ağırlığını diğer tarafa verdi, bir elini cebinden çıkardı ve dirseğini kaşıdı. “Bence çok güzelsin. Komik, zeki ve harika bir arkadaşsın. Yani genel olarak, muhteşem bir kız olduğunu düşünüyorum, Kayla.” Elini tekrar cebine soktu. “Sadece... benim değilsin.”

Canımı acıtmasını bekledim. Ve biraz acıttı da ama ortada yürek parçalayan bir durum yoktu. Daha çok âşık olduğu kişiden asla bir karşılık bulamayacağını keşfeden küçük bir kızın yıkılmasına sebep olan ufak bir darbeye benziyordu. Aslında omuzlarımı gevşeten ve zihnimi boşaltan büyük bir dalgaya teslim olmuş gibiydim.

Rahatlama.

Gerçekleri yüzüme vurunca hissettiğim şey buydu. Âşıktım ama Talon’a değil. Hiç olmamıştım. Eğer olmuş olsaydım, Reagan elini Wesley’ninkinin üzerine koyduğu zaman içimde

kopan öfke fırtınasını hissetmiş olurdum. Öpüştüklerini öğrendiğim zaman. Ne kadar da çok acıtmıştı içimi. Yüreğimi parçalamış ve büyük bir boşluğa fırlatmıştı, Talon'ın itirafı bunun yanında yalnızca küçük bir sıyrıktı.

Talon bir fanteziydi. En iyi türünden bir fantezi. Ama gerçek olanla kıyaslandığında sınıfı geçemiyordu.

Wesley.

Wesley gerçektir. Ona karşı hissettiklerim bu güne kadar Talon'a duyduğum herhangi bir şeyden daha güçlüydü. Kendim olabilirdim. Aptal olabilir ama öyleymişim gibi hissetmeyebilirdim. Onunla herhangi bir şey hakkında konuşabilir ve beni bunun için yargılamayacağını bilirdim. Beni nasıl sakinleştireceğini biliyordu. Aynı anda kızdırıp güldürmeyi de.

Daha fazla akla uygun hale getirmeye çalışmak yok. Bahane yok. Bu gerçek.

Wesley'yi. İstiyorum.

Ve tabii ki, çok geç kaldım. Reagan'a söyleme şansım vardı ve söylememiştim. Her şeyi mahvettim.

Talon'a soluk bir gülümsemeyle baktım ve biraz tuhaf olsa da, bunun bir sorun olmadığını, yaşananlar için onu hiçbir şekilde suçlamadığımı bilmesini istedim. Kollarını ceplerinden çıkardım ve ona sarıldım. Bu arada aramızdaki hava da yumuşamıştı, bunun tamamen platonik bir sarılma olduğunun farkındaydım. En azından aramızdaki sorunları halletmiştik.

Yanağını başımın üstüne yasladı. "Sana demek istediklerimi söyleyemem," dedi, omuz silktim çünkü sorun değildi. Wesley'yle aramızı daha iyi yapacak bir şey söyleyebileceğinden şüpheliydim. "Ama birinin seni çok sevdiğini bildiğimi söyleyebilirim. O kadar özel birisin ki bunun olmaması mümkün değil zaten."

Cevap veremedim, Talon'ın arkasından gelen ayak sesleri duydum. İkimiz de Wesley'yi görmek için döndük, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu, yanakları da kıpkırmızı olmuştu. Gömleği dağılmış ve buruşmuştu, sırf bunu görmem

bile midemi taşlarla doldurmaya yetmişti. O ve Reagan yalnız kalmanın avantajını kullanmışa benziyorlardı, her ne kadar onun da Talon'a karşı hâlâ bir şeyler hissettiği "fazlasıyla ortada" olsa da.

"Hmm... her şey yolunda mı?" dedi kem küm ederek.

Talon'ın gözleri bana döndü ve, "Bilmiyorum. Yolunda mı?" dedi.

Başımı salladım ve silkinerek kollarından kurtuldum. Wesley'nin ağzının köşesi kıvrılarak, "İçeri gelmeye hazır mısınız? Reagan daha fazla 'Ben Hiç' oynamamaya söz verdi," dedi.

Talon başını saldı, benden bir adım geri çekildi. Ama ben hazır değildim. Yakın bir zamanda da olacağımı sanmıyordum.

"Aslında, ben eve gideceğim," dedim.

"Emin misin?" diye sordu Talon, ortamızda durarak. Wesley ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı.

"Evet. İyiyim ben. Ama yazmam gereken bir ödev var ve biraz stresliyim. Bilirsiniz, biraz yalnız kalmak istiyorum. Biriniz Ray'i eve bırakabilir mi?"

"Tabii." Talon bana utangaç bir şekilde gülümsedi, ardından gözlerini Wesley'ye çevirdi. "Özür dilesem iyi olacak. Ortalığı karıştırdığım için üzgünüm, dostum."

Wesley omuz silkti, dağılmış gömleği kot pantolonunun üst kısmını görebileceğim kadar yukarı çıktı. Noel'de evimde çözdüğü kemerini takmıştı. Bulunduğum noktadan uzaklaşmak için kendimi zorlamam gerekti.

"Hey Kayla, bir dakika bekle."

Bana doğru yaklaşan bir takım ayak sesleri duydum, bir başka ayak sesi de metal merdivenlerden yukarı çıkarak daireye girdi. Wesley'nin beni kendine çevirmesini ya da önüme dikilmesini bekledim ama hiçbirini yapmadı. Arkamda durdu, ne kadar yakınımda olduğunu bilmiyordum ama havadaki elektriği hissedebileceğim kadar yakındı.

Sessizdi de. Gitmeme engel olmuştu, söyleyeceği bir şey vardı demek ki ama konuşmuyordu. Ben de sabrımı yitiriyordum.

“Bir şey mi lazım?” Ona bakmayacaktım. Gözlerimin beni tamamen ele vereceğinden emindim, bu yüzden enseme bakabilirdi.

“Reagan’ı öpmedim.”

Canın sağolsun. Şaka yapıp yapmadığını anlamak için onu görmek zorundaydım, omzumun üzerinden ona baktım. Yüzü benimkine kilitlenmişti. Gamze yok, sırıtma yok... sadece onu dinlemem için bana yalvaran gözlerle bakan paniklemiş bir surat.

“Hmm... peki,” dedim. Arkamı döndüm ve arabama doğru bir adım attım.

Parmaklarıyla süveterimin kolundan yakaladı, elektrik yükü kolumdan yukarı tırmandı ve oracıkta tüylerim diken diken oldu. Onu başımdan savmaya çalıştığımı zannetmiş olmalıydı çünkü ben ürperince hemen elini geri çekti.

“Yemin ederim, Kayla. O yudumu neden aldığını bilmiyorum. Talon’a ne dediğini ya da Talon’ın ne düşündüğünü bilmiyorum ama onu öpmedim. Onu şeyden beri... o gecedan beri görmedim bile.”

Bir soluk daha aldım, yüzüme becerebildiğim en iyi gülümsemeyi takındım ki dürüst olmak gerekirse fazla bir şey değildi ve ona döndüm.

“Sorun değil, Wesley. Bana açıklama yapmak zorunda değilsin.”

“Ah,” dedi, kaşları neredeyse saçına kadar yükselmişti. “Sen... üzgün görünüyordun ve sana yalan söylediğimi falan düşünmeni istemedim.”

Biraz sinirlenmiştim çünkü en yakın arkadaşımdan hoşlanmasına rağmen beni önemsiyordu. Yukarıda yalnız kaldıklarında, o gömleği o hale getirmek için neler yapmıştı kim bilir.

Gözlerim tekrar sulanmaya başlamıştı, ben de gözlerimi kırptırdım, kırptırdım, kırptırdım. Bunu az ve öz yapmalıydım ki buradan çekip gittikten sonra yastığıma ağlayabileyim.

“Üzgün değilim.” Son birkaç aydır hayrına sağa sola dağıttığım yalanlara bunu da ekleyin. “Tartışmaktan nefret ettiğimi

biliyorsun ve burası gittikçe daha da kötüleşiyor. Ayrıca, bunun ne önemi var? Reagan'ı öpmek, istediğin bir şey değil miydi zaten? Bunca zaman bunu hedeflemedik mi? Yani eğer onu öpmüşsen bile, bunu bana açıklamak zorunda değilsin.”

Dudakları kapalı kaldı ama ifadesine düşen bir şey vardı. Ve ben bunun ne olduğunu iyice düşünemeden önce, “Evet... haklısın,” dedi. Ve alaycı bir şekilde de değil ama haklı *olduğumu* söyleyen bir şekilde. Artık gitmem gerekiyordu.

Ben de gittim. Arkama bir kez bile bakmadan arabama bindim. Motoru çalıştırırken ela gözlerine ve dikilen saçlarına bakmamak için kendimi zorladım. Arabamla ayrılırken bulunduğu yöne doğru ufak bir el sallama hareketi yapmayı başarabilmiştim ama görüp görmediğini ancak Tanrı bilir.

Anayola çıktığımda gözümünden yaşlar boşanıyordu, yüzümü sinirli bir şekilde sildim ki eve güvenli bir şekilde gidebileyim. Sanırım odama vardığımda, ilerleme raporlarını tuttuğum günlüğü alacağım ve bu sefer içine yazmak yerine onu yaka-
cağım.

29. Adım:

En İyi Arkadaşlar Senden Önce Gelir

(Bütün en iyi arkadaşların.)

Yüzüm acıyor.

Burnum solumaktan yara olmuştu. Ovuşturmadan gözlerim yanıyordu. Çığlık atmamak için ısırđığım dilim ve dudaklarım morluklarla doluydu ama boşunaydı, işe yaramamıştı. Sanki tüm acımı dindirecekmiş gibi yüzümü yastığa gömdüm ama dindirmedi. Tabii ki daha kötü oldum.

“Dirty Little Secrets,”¹ Wesley’nin arama melodisi, çalmaya devam ediyordu ama ben cevap vermeye korkuyordum. Zırlamamı duyacak ve bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktı. Hatta, bir başka “gecenin üçü jelibon kokulu kucaklaşma”sı için buraya gelebilirdi.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Bunun olmasına izin veremezdim. Yalnız kalmak istiyordum.

Üç ya da dört tur çalan All-American Rejects’ten sonra, bir ding sesi duydum. Parmaklarımı cebimde duran telefonuma uzattım ve mesajı okuyabilecek kadar dışarı çıkardım.

Eve sağsalım bir şekilde gidebildin mi? Tek bilmek istediğim bu.

Midemde zıplayan topları çılgınca bir şekilde harekete geçiren şeyin artık Wesley’nin ismi olması beni delirtiyordu, Talon tarihe karışmıştı. Ve iyi olduğumu öğrenmeden beni rahat bırakmayacağını bildiğim için cevap verdim.

1 Küçük kirli sırlar. (ç.n.)

Evet.

Telefonum tekrar ötmeye başlayana dek yüzüm yastığı öpmeye devam etti.

Reagan orada mı? Bir süre önce Talon'la birlikte çıktılar.

Off, Kayla. Tabii ki öncelikli olarak önemsediyi Reagan'dı. Hızlıca bir *Hayır* yazdıktan sonra kendi pisliğim içinde debelenmeye geri döndüm.

Bir cevap beklemiyordum çünkü onu aramak isteyeceğini düşünmüştüm ama telefonum tekrar çaldı ve ben hâlâ konuşmak istemiyordum. Sesim pürüzlüydü ve muhtemelen züppenin teki gibi çıkacaktı. Telefonum iki kez daha çaldıktan sonra tekrar bir ding sesi geldi.

Neden cevap vermiyorsun?

Bir of çektim. *Yorgunum. Uyumaya çalışıyorum.*

Hadi ya, başarabiliyor musun bari?

Tipik Wesley. İşler fazla ciddileşince hemen şakaya vururdu. Ya da benim hissettiğim tuhaflığın aynısını hissetmiyordu.

Hayır. Biri beni sürekli arıyor. All-American Rejects bu gece beni uyutmamak için kararlı.

"Sessize almak" diye bir şey duymuştum. Belki onu deneyebilirsin. ;)

Şimdi kalbim de acıyordu. Acı yüzümden aşağı inmekteydi, bıkmıştım artık. Telefonumu komodinin üzerine koydum ve Wesley'yi aklımdan çıkarmayı umut ederek arkamı döndüm. Normal davranmak çok zordu. Onun için ifade ettiklerimin çok daha fazlasını benim için ifade etmiyormuş gibi.

Ding!

Kahretsin. Kollarımı bağladım ve içimde beliren telefonumu alma dürtüsüne direndim. On saniye dayanabilmişim.

"Off," diye homurdandım kendi kendime komodinin üzerindeki telefonu alırken.

Bu gece çok acayıptı. Özür dilerim.

Onun bir hatası yoktu. Onun *dışında* herkes hatalıydı ama o değildi.

"Ben Hiç" oyununu grup aktivitelerinden çıkarmamız gerekecek.

Katılıyorum.

Gerçi, senin işine gelmiş gibi görünüyordu, diye yazdım ve kendimi durduramadan gönder tuşuna bastım. Kıskanç ve kederli biri gibi hareket etmişim, aptalcaydı. Tekrar ötene kadar kafamı telefonun ekranına vurdum.

Ne demek istiyorsun?

Bilmiyorum. Unut gitsin. Bay Dağılmış Gömlek, eğer ne demek istediğimi anlamıyorsan, bu çok kötü. Çünkü bunu senin için dile getirmeyeceğim.

Eh, senin de işine yaramış gibi görünüyordu.

Bu da neydi şimdi? Aynı geceyi mi yaşamıştık? Yüzümü duvara döndüm, telefonun ışığında kendime bir koza örüyordum. Konuyu değiştirmek istedim. İçinde Reagan ve Talon'ın olmayacağı bir konudan bahsetmek. Ama yaşadığımız hayatlar düşünüldüğünde bu neredeyse imkânsızdı. Her şey onlarla ilgiliydi.

Uyudun mu? diye sordu benden birkaç dakika cevap alamayınca.

Hayır.

Ne düşünüyorsun?

Bunu ne diye önemseddiğini bilmek istedim. Aptal planımız sona ermişti, neden hâlâ benimle konuşuyordu ki? İsteddiğini almıştı ve ben de... eh, baturmuşım. Bunun yerine şu an aklımda olan ve bahsedildiğinden beri aklımdan çıkmamış olan başka bir şeyi yazdım.

Meme ucundaki piercing'i.

*Cevabı her ne kadar mesaj olarak gelse de, kelimelerin içinde havlamaya benzeyen kahrkahasını duydum. Hahaa! Evet. Ama bunu etrafa fazla yayma. Zaten bunların peşinde koşan bir sürü kızla başım belada. *kaslı kollar**

Çok geç. Çoktan Facebook duvarıma yazdım bile ;)

Yok artık, Mickey. Şaka yapıyor olmalısın.

İsmi görmezden geldim. Ne zaman yaptırdın?

Lise son.

Neden?

Meme uçlarımı sorman içimi bir hoş etti, biliyor musun? Zevkten titriyorum.

Pislik herif. Unut gitsin.

Anlatacağım ama benimle dalga geçmeyeceksin.

Evet, tabii. Benimle dalga geçme fırsatından faydalanmadığın oldu mu hiç?

Ama senin hoşuna gidiyor.

Bunu ona itiraf etmeyecektim. Ama gerçekten hoşuma gidiyordu.

Meme ucu hikâyesini anlat, yoksa yatıyorum. Başla!

Eğer Wesley beni heyecanlandırıp midemde kelekler uçurmasaydı, muhtemelen cevabını beklerken uyuyakalmış olurdum. Sessize almadığımdan emin olmak için sürekli telefonumun ayarlarını kontrol ediyordum.

Evet... Reagan ve Talon yeni çıkmaya başlamışlardı ve ben bir gün Talon'a piercing'li erkeklerden çok hoşlandığını söylediğine kulak misafiri oldum. Ve Talon oltaya geldiği için ve evet, kabul ediyorum ben de bu konu üzerine çok fazla kafu yormamıştım, bir dövme dükkânına gittik ve bir yerlerimizi deldirdik. Ben meme uçlarıma yaptırdım çünkü, kahretsin, annemi biliyorsun, eğer beni yüzümde bir delikle görseydi, herhalde beni vururdu. Yani bir kız için kendimi maymun ettim, gerçi o sıralar tam bir sert çocuk olduğumu düşünüyordum. Ama fena halde ters tepti.

Ters tepmek mi? O piercing'lerin ne kadar seksi olduğunu düşünmeden duramıyordum. Bir-kız-için-kendini-deldirme olayının tamamı için bunu düşünmüyordum ama sonuçta meme uçlarında piercing vardı. Tam orada. Açık yeşil Yogurtland polo-sunun altında, meme uçları piercing'li sert bir gitarist vardı.

Ukalaca bir laf düşünemiyordum. Aklım Wesley'yle bir sonraki görüşmeme gidiyordu; Phantom'da gitar çalmayı bitirdikten sonra onu soymaya çalışan kişi ben olabilirdim. Telefon tekrar öttü.

Sızdın, değil mi?

Hayır. Sadece düşünüyorum.

Bunda düşünecek ne var?

Acı bir tat ağızımda beliriverdi. Reagan özellikle istemese bile erkeklere her şeyi yaptırabiliyordu. Talon bile onun için bir yerlerini deldirmişti.

Bir dakika...

Talon neresini deldirdi?

Cevap yazması biraz zaman aldı. Ve nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü attığı mesaj uzun değildi.

Dilini. Ama kapandı çünkü piercing'i yaptırdığı aynı hafta sonu çıkardı. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

Nedense, her zamanki kendine özgü tarzıyla bana sataşı-yormuş gibi görünmüyordu.

Bu beni neden hayal kırıklığına uğrattın ki?

Kızlar bu olaya bayılır. Ve sonunda istediğin kişiyi elde ettiğin zaman dilinde bir piercing beklemini istemedim.

Eğer dilinde bir piercing olsaydı şimdiye kadar bunun farkına varırdım herhalde. Ve her ne kadar bunu tamamen hak etmiş olsam da, kalbim göğüs kafesimi zorluyor ve parmaklarım açılan ateşe cevap veriyordu.

Reagan için meme uçlarını deldirmen çok hoş bir hareket, öyleyse. Senin ne kadar sert bir çocuk olduğunu tamamiyle göreceğinden eminim, bunları annenden gizlemek zorunda kalmış olsan da. Yoksa bu kısmı ona anlatmayacak mısın?

Ne diyorsun sen Mickey, Tanrı aşkına?

Lanet olasıca dağılmış gömlek! Ve gerçekleşmediğini söylediğin o öpücük ama şu an aslında gerçekten öpüştüğünü düşünmeye başlıyorum. Senin o aptal kıcına âşık oldum ve artık buna daha fazla katlanamıyorum. Reagan hakkında konuşmaya dayanamıyorum. Talon hakkında. Kim-kimden-neden-hoşlanıyor konuşmasına.

Derin bir nefes aldım ve gözlerimden süzülen kızgın dam-laları sildim. Wesley'yle kavga etmeyecektim. Ya da daha fazla

kavga etmeyecektim. Çünkü sonuçta, ona âşıktım. En iyi arkadaşımdı. Ve ne kadar budalaca olursa olsun, istediğini elde etmesini istiyordum. Bu ben olmasam bile.

Hiçbir şey. Sadece takılıyordum.

Bunu yolladım, hemen ardından başka bir tane daha yolladım.

Ve bana Mickey deme.

Yanına bir de göz kırpan bir surat koymayı düşündüm ama numara yapacak enerjim yoktu, mesajda bile.

Cevap vermedi. Yarım saatlik bir sessizliğin ardından, telefonumu masaya koydum ve battaniyeme sarındım. Aşk tamamen berbat bir şeydi. Talon'layken hiç bu kadar berbat olmamıştı. Acaba ona hiç âşık olmuş muydum? Yoksa lise aşkından vazgeçemeyen aptal kızlardan biri miydim sadece? Çünkü şu anda içimde Wesley'den, beni kızdırdığında bile, iki saniyeden daha uzun bir süreliğine nefret edemeyen altüst olmuş duygusal bir enkaz vardı.

Keşke bana cevap yazsaydı ama belki de yazmaması daha iyiydi.

Kapı açıldı, sessiz odada birinin rahatlayarak ah çektiğini duydum. Reagan'ın poposu yatağıma çarptı, ardından kollarını bana doladı ve arkama kıvrıldı. Vücudumu gerdim, nefesimi tuttum ve Wesley konusunu açmaması için dua ettim.

"Bu gece için özür dilerim," diye fısıldadı saçlarıma.

Omuz silktim çünkü biz böyle yapardık. Şımarıkça ve arsızca bir şey yapardı, ben de boşverirdim. Her zaman.

"Hayır, Kayla." Doğruldu ve beni sırtımdan çekti ki ona bakmak zorunda kalayım. "Kız bana. Sinirlen." Gözleri yaşlarla dolmuş parlıyordu, öfkemi kusmayı denedim ama artık kusacak bir şeyim yoktu, ona kızgın değildim. Sadece kendime kızıyordum.

"Kızgın değilim, cidden."

"Olmalısın!" diye bağırdı, tekrar yastığıma döndüm. "Korkunç şeyler yapıyorum. Seni huzursuz ediyorum. Ağla-

tıyorum. Neden kızgın değilsin?” Yüzünü yatağa, benimkinin yanına düşürdü. “Bağır bana. Haykır. Döv. Bana orospunun teki olduğumu söyle. Lütfen!”

Şiddetli soluk alıp vermesiyle hızlı hızlı yukarı aşağı hareket eden kafasının arkasındaki *mor röfleli* saçına diktim gözlerimi. Bu olanların hiçbirinden dolayı onu suçlamadığımı farkında değildi. Ben yalnızca kahrolası kendimi suçluyordum.

Yenik görünümlü haline gülümsedim. Sonra, kalan tüm gücümle, onu yataktan attım.

“Kaltak!” diye bağırdım ağzını açmış bir şekilde yuvarlak gözlerini bana kaldırdığında. Yere çarptığı dirseğini ovalıyordu.

Dudaklarıma geniş bir sırıtmanın yayılmasına izin verdim ve yaşlı gözlerini kırparak güldü. Ayağa kalktı ve bana sıkıca sarıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi omzumun üstünden.

Ona daha sıkı sarıldım, uğraştığım şeylerin yüzde 10’undan bile haberinin olmadığını farkındaydım ama sorun değildi. Yatağına geri dönmedi. Lisede yatıya kaldığımızda yaptığımız gibi birbirimize sarılarak yattık ve birkaç dakikanın ardından iç çekerek tavana baktı.

“Hiç doğru şeyi yaptığını bildiğin halde bunu belki de yanlış bir yolla yapıyor olabileceğini düşündün mü?”

Sen hiç birinin kahrolası zihnini okuduğunu hissettin mi? diye bağırarak istedim ama kendime sakladım.

“Düşündüğünden çok daha fazla.”

Döndü ve bana baktı. “Ne yaptın peki?”

Bırak ters tepsin, sonra yastığıma ağlarım.

“Sanırım yalnızca her şey iyi sonuçlansın diye umut ettim.”

Bir şekilde gülümsedi. “Evet.”

Sustuk, ondan önce uykuya dalacağımdan oldukça emindim. Gözkapaklarım ağırlaşıyordu, o ise tavana bakmaya devam ediyordu. Wesley’yi, yanımdaki kızı ne kadar çok sevdiğini ve onun muhtemelen piercing’leri görecektik olmasını

düşünmemek için çabaladım. Wesley'yi hiçbir şekilde düşünmemeye çalıştım. Çünkü kalbim acıyordu ve yüzümün acıması henüz geçmişti, üstelik yeniden salya sümük içinde kalmak da istemiyordum.

Nefes alışım düzeldi, dikilmiş seksi saçlar ve çene gamzeleleriyle dolu bir hayal bulutunun içine sızıverdim. Sanırım ondan kaçış yoktu.

İlerleme Raporu: 10 Şubat

Ever, yapmayı düşündüğüm gibi bu günlüğü ateşe vermedim. Çakmağı hazırlamıştım ama üzerinde çocuk güvenliği için olan zımbırtılardan vardı ve ben onu devre dışı bırakamayacak kadar embesil biriyim. Annemi çağırıp ondan ateş yakmasını istemeyi tasarladığım günlerin ardından, sırf bir günlüğü yakacağım diye ailemden on üç saatlik bir yolculuğa çıkmalarını istemek yerine kalemimi çıkarmaya karar verdim.

Çok berbat bir haldeyim. Buna ilerleme raporu dememeliyim. Daha çok bir gerileme raporuna benziyor. Reagan'ın Wesley'ye âşık olmasına yardım etmeye çalışırken, onun yerine ben ona âşık olmuştum. Bütün bunlar olup biterken, Talon beni Reagan'ı kışkandırmak için kullanmış, Wesley beni hepten görmezden gelmeye başlamış ve Reagan da sanki hiçbir şey değişmemiş gibi aynı hayatı sürmeye devam etmişti.

En yakın arkadaşının sevdiceğini ele geçirmeye karar veren herkes için not: kabul edin ve bununla yüzleşin, yoksa sonunuz benim gibi olur... arkadaşlarınızla çevrili ama yüzde yüz yalnız.

30. Adım:

Ortalık Yerde Ağlama

(Âşık olduğun erkek bir başkasına aşk şarkısı söylüyor olsa bile.)

“Beni kandırdın.”

Sürücü koltuğundaki Reagan’a ters ters bakarken, yüzüm muhtemelen gelmiş geçmiş en çirkin şeyin şeklini almıştı. Bana bu gecenin kız gecesi olduğunu söylemişti ama arabayı Wesley’nin minibüsünü sahne ışıkları altındaymışçasına görebildiğim Yogurtland’ın tam önüne park etti.

Phantom’un karşısındaki sokağı işaret etti, ışıkları kapattığında kendi kendilerine oynamaya başlayana kadar oldukça masum görünen tüyler ürpertici oyuncak bebekler gibi büyümüştü gözlerini. Belki de Chucky çocukken travma geçirmeme neden olmuştu, bilemiyorum. Reagan’ın bana o şekilde bakması için hâlâ geçerli bir sebep göremiyordum.

“Bu gece açık mikrofon gecesi. Şarkı söylemek ve kız arkadaşlarımla dans etmek istiyorum. Gerçekten.”

Palavra. Kollarımı bağladım ve kendimi koltuğa yapıştırdım. “Oraya girmeyeceğim.” Açık mikrofon gecesi demek, Wesley’nin Yogurtland’deki vardiyasından sonra buraya gelmesi demekti. Onları birlikte şarkı söylerken izlemek istemiyordum, özellikle de Wesley’nin ona serenat yapmak bahanesiyle seçtiği bir aşk şarkısını söylüyorlarsa.

Tırnaklarım tenime o kadar şiddetli batıyordu ki kanıyor olabilirdi.

Reagan dışarı çıktı ve kapımı açtı. Beni dirseğimden tutarak yerimden ayırmaya çalıştı. Minyon olabiliyordum ama canım istediğinde oldukça zorlu birine dönüşebilirdim.

“Hadi, Kayla. Sadece kız kıza takılacağız, söz veriyorum. Eğer istemezsen erkeklere bakmayız bile.”

“Hayır.”

Beni biraz daha çekiştirdi ama kıcıımı yerinden oynatmamayı başardım. Pes etmediğim için kendimi tebrik ediyordum. Mücadeleyle geçen birkaç dakikanın daha ardından, Reagan pes etti ve kollarını havaya kaldırarak, “Öyle olsun! Julia ve Grace’e senin bir çocuk gibi davrandığını söyleyeceğim!” diye bağırды. Ardından, arabanın kapısını kapatmadan Phantom’a doğru yürüdü.

Benim için bir sorun yoktu. Tüm gece burada oturacaktım. Umurumda değildi. Ama hazır olmadığım bir zamanda, her şey yolundaymış gibi Wesley’nin etrafında dolanmaya niyetim yoktu. “Ben Hiç” oynadığımız geceden beri bana tek bir kelime bile etmemişti ve Talon’la şu an sadece arkadaş olmamıza rağmen, bu onu Reagan’ı kıskandırmayı denemekten alıkoymamıştı. Bana sarılmaya, alnımı öpmeye ve tüm o küçük ama romantik şeyleri yapmaya devam ediyordu, bunlar bende yüzüne yumruk atmak isteği uyandırıyordu ama ben de sırf onu Wesley’den uzaklaştırmam umuduyla Reagan’ı kıskandırmaya çalıştığım için bu aşırı ikiye bölünmüş bir hareket olurdu.

Kahrolası drama. Artık buna bir son vermem gerekiyordu. En azından bu gecelik.

Ayaklarımı gösterge tablosuna dayadım ve Reagan’ın dönüp bizi eve götürmesini beklerken biraz Fruit Ninja oynayarak vakit geçirmek için telefonu çıkardım. Ama aşırı kaslı ve uzun boylu biri kapıda belirdiğinde telefonum ellerimden kaydı.

Mavi gözleri ve futbol ceketini tanıdığımda dudaklarıma kadar gelen çılgınlığı yuttum, sanki güm güm atan kalbimin yerinden fırlayarak kaçıp gitmesinden korkuyormuşum gibi ellerimi göğsümde birleştirdim.

“Kahretsin, Talon. Beni korkuttun.”

Alaycı bir şekilde gülümseyerek arabaya doğru eğildi, bir saniyelğine sanki hoşuma gitmeyecek bir şey yapacağını nişanesi olan gözündeki parıltıyı görünce tekrar korkuya kapıldım.

Kollarını uzattı, geri çekildim ama bana saldırmıyordu, beni *kaldırıyordu*. Ben daha minik bedenimi güçlü omuzları üzerine attığını fark edemeden, o arabanın kapısını ayağıyla arkamızdan kapatmıştı bile.

“Beni yere indir!”

Güldü, bir şey söylemedi. Onu suçlamıyordum. Minicik birinin devasa oyun kurucuyu tehdit ettiğini görseydim eğer, ben de gülerdim.

“Oraya gitmek istemiyorum.”

Çok geç çünkü çoktan içeri girmiştik.

“Özür dilerim ama sizinle olmak istiyoruz. Ve sen de buna uyacak ve bizimle birlikte eğleneceksin.”

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki onu zorlukla duyabiliyordum, ben de ona bağırmayı denemekten vazgeçtim ve onun yerine suratımı ekşittim. Yeterince içeriye girdiğimize karar verdikten sonra, beni yavaşça yere bıraktı, bedenim onunkine doğru öyle bir şekilde kaydı ki gerçekte olduğundan daha fazla samimiymişiz gibi bir görüntü oluştu. Müzik durdu, insanlar alkışladı, ben de onlara katılmak için Talon’ın kollarından kurtuldum, çatık kaşlarım ve gözlerim doğrudan sahneye yöneldi.

Julia ve Grace düetlerini henüz bitirmişlerdi, eşyalarını topladılar ve sahneyi sıradakine, yeşil Yogurtland polosu içinde gitarıyla oynayan kişiye bıraktılar. Wesley’ye bakmamaya çalıştım. Gerçekten denedim. Ama yalnızca “kabız olmuş” birininki gibi tanımlayabileceğim bir ifadeyle bakan gözleri, gözlerime delici bakışlar atıyordu. Bakışları yüzümden çekilir çekilmez, doğrudan kulağıma eğilmiş bir şeyler söyleyen kişiye doğru yöneldiler.

“Şimdi arkadaşlarımız için bir alkış. Çünkü istediğinizi biliyorum.”

İstemiyordum, gerçekten ama Wesley'nin gitarını boynundan geçirip mikrofön önündeki sandalyeye oturmasını izlemek içimi eritmişti. Ondan nefret etmek istiyordum ama *yapamıyordum*. Lanet olsun gitarına! Ve bu konuda haklı olduğun için. Telleri tıngırdatmasını izlemek Talon'ın futbol topuyla yaptığı herhangi bir şeyi izlemekten katbekat daha seksiydi.

Bu durum Reagan'ın sahnede ona katılmasına, diğer sandalyeye yerleşerek görünüşe göre tüm erkeklerin hayran olduğu o gülümsemesiyle ona bakana dek sürüp gitti. Midem kıskançlıktan kıvranıyordu çünkü iki erkek arkadaşımız da onun mükemmelliği karşısında yanıp tutuşuyordu. Bunun için ondan nefret bile edemiyordum.

Talon arkamda duruyor ama bana dokunmuyordu, Wesley gitarının tellerine vurdu ve muhteşem seksi sesiyle Lumineers'ten "Ho Hey" in ilk dizelerini söylemeye başladı, neredeyse yere düşecektim.

Bu şarkıyı cidden Reagan'la birlikte mi söylüyordu? Bu resmen ona âşık olduğunu ve nakaratın da dediği gibi birbirlerine ait olduklarını tüm dünyaya haykırmaktı. Talon'ın kafasındaki kız-elden-gidiyor sensörleri çalışmaya başlamış olmalıydı çünkü dışarı çıkmamı engelledi.

Wesley bana doğru baktığında yeterince sahte bir coşkunluk göstermeyi başarmıştım, her bakışında suratı daha da kızarıyordu, şu anki rengi itfaiye arabası kırmızısına oldukça yakındı. Kalçalarım vurarak tempo tuttum ve etrafa ufak gülücükler saçtım ama içimden nefeslerimi sayıyordum.

Elimi sağ cebime vurduğumda bir şey hışırdadı ve Reagan'm önceden oraya bir prezervatif sıkıştırdığını fark ederek gözlerimi devirdim. Ağlamak için gereken enerjiyi çoktan tüketmiş olduğum için güldüm. Ambalajını ellediğim prezervatifi dışarıya fırlama fırsatını bulamasın diye cebimin derinliklerine doğru ittim. Sanki aşk hayatım bu şekildeyken bir prezervatife ihtiyacım varmış gibi. Sevdiğimi sandığım çocuk arkamda duruyordu ve ben onunla birlikte bir şey yapmaya hiç meraklı

değildim, diğer yandansa gerçekten âşık olduğum çocuk, başka birine duyduğu aşkı, söylediği bir şarkıyla dile getiriyordu.

Hayatımın özeti. Belki de buna ben de gülmeliydim.

Son nota vuruldu ve daha fazla alkış koptu, tekrar kulağıma eğilerek, “Bu kadar zor muymuş?” diye soran Talon’la ben de alkışlıyorduk.

Bunun ne kadar zor olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ama yine de karnına bir dirsek attım, tüm öfkemi ve kıskançlığımı yavaşça vücudumdan atmaya çalışıyordum.

“Hey, millet!” Reagan seke seke yanımıza geldi, kollarını boynuma doladı. “Talon’ın seni arabadan çıkardığını gördüm.”

“Daha çok tekmeler ve çığlıklar arasında sürükledi,” dedim gülümseyerek, gözlerim çaresizce onun üzerinde kalmaya ve omzunun üzerinden Wesley’ye bakmamaya çalışıyordu.

“Peki, peki. Kız gecemizi yaşayacağız.” Eliyle kolumu tuttu ve beni kapıdan dışarı çıkarmak yerine sahneye doğru sürükledi. Talon bizi takip etti, birkaç takım arkadaşına selam verdi, hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyordu. Ben neden böyle yapamıyordum? Reagan’ı unutamadığını biliyordum ama buna rağmen oldukça umursamaz görünüyordu.

“Önce donmuş yoğurt mu istersin?” diye sordu, erkeklerin de bizimle gelmesini ve Wesley’nin indiriminden faydalanmayı teklif ettiğinin bilincindeydim.

“Ayy, Ray, burada kalalım. Hepimize bir içki alayım,” dedi Talon, Reagan, Wesley’ye yaklaşırken o da bana yaklaşmıştı. Kız gecesi buraya kadardı.

Wesley ağzını açtı ama yalnızca titrek bir nefes çıktı. Olsun. Konuşmasın. Beni biraz daha görmezden gelsin. Espri yapan Wesley neredeydi? Gitar çalarken onu gözlerimle soymam hakkında kim iki laf söyleyecekti?

Talon bana doğru bir adım daha attı, neredeyse çığlık atacaktım çünkü eğer Reagan’ı sinirlendirmek istiyorsa, bunun işe yaramadığını görmeliydi. Şu an kelimenin gerçek anlamıyla Wesley’nin omzuna asılıyordu. Ve bana yavaşmaya çalışma-

dığını biliyordum çünkü bana geçen hafta söylemişti, onun değildim.

Zaten ben de artık daha fazla onun olmayı istemiyordum.

Bara gitmek için arkamı döndüm, aklımda bir margarita vardı ve Talon tekrar önümü kesti. Önümden çekilmesi için onu itmek yerine –çünkü *gerçekten* yapmak istediğim buydu– gömleğinden yakaladım ve kenara çektim. “Bir yere gittiğim yok. İçelim demedin mi?”

Duruşu gevşedi ve kolunu omzuma attı. İçmek yeterince umurumda bile değildi. “Aynen öyle.”

Arkada kalan arkadaşlarımıza bakarak, “Geliyor musunuz?” diye sordu.

Reagan, Wesley’yi kolundan çekiştirmeye başladı ama Wesley o kadar hızlı çekti ki kız neredeyse yere yuvarlanıyordu. Ona bakarken çenesini az kaldı dans pistine çarpacaktı. Wesley’nin tüm bedeni titriyordu. Somurtarak, “Üzgünüm,” dedi. Sonra gitarını kutusuna tıktı ve kapıya yöneldi. “Özür dilerim,” dedi tekrar, sesi daha yumuşaktı ama daha az gergin değildi. “Benim... benim biraz hava almaya ihtiyacım var.”

O kadar hızlı çıktı ki Talon bile muhteşem refleksleriyle ona yetişemedi.

“Tam-mam. *Bu* da neydi şimdi?” diye sordu Talon, Wesley’nin biraz önce kaybolduğu noktaya bakarak.

Reagan omuz silkerek bana baktı. Ben nereden bileyim be. Ama sanırım benimle bir ilgisi vardı çünkü görmezden geldiği tek kişi bendim.

Talon’a baktım ve mümkün olan en kararlı sesimle, “Ona gidip bakmamın bir sakıncası var mı? Yoksa tekrar önüme diki-lecek misin?” dedim.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Neredeyse rahatlamayla karışık bir sırıtma. Elini sallayarak, “Buyrun,” dedi.

Aklından neler geçirdiğini anlamayı hiç denemeyecektim bile. Onun yerine açık ara farkla Wesley’nin sorununu öğren-meyi tercih ederdim.

Fazla uzağa gitmemişti. Caddenin tam karşısına geçmiş, minibüsünün yanında duruyordu. Arabaya atlayıp uzaklara gitmeyi de düşünmüyordu belli ki. Alnını camlardan birine vuruyordu, yeterince yakına geldiğimde bir şeyler mırıldandığını duydum.

“İyi misin?”

Durdu, gözlerini bana çevirdi. Yaşlarla parlamış gözlerini görünce bir adım geri attım ve onun için biriktirmiş olduğum tüm öfkem birdenbire buharlaştı.

“Hayır, iyi değilim.”

Nefeslerimi saymak yerine, tamamen nefes almayı unuttum. “Ben-ben... bana kızgın olduğumu biliyorum. Ama ne yaptığımı bilmiyorum.”

Çok uzun bir süre birbirimize baktık. Sonra gözlerini kapadı ve ağzından derin bir soluk verdi.

“Lanet olsun, Kayla. Daha fazla dayanamayacağım. Seni onunla görmeye katlanamıyorum.” Yumruklarını sıktı. “Hayatımda daha önce hiç Talon’a bu kadar çok sert vurmak istemişim. Onun olana sahip olmayı da bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum.”

“N-ne?” Vay. Bu lafin üstüne dilim tutulmuştu. “Peki ya Reagan?”

Elleri doğrudan saçına gitti, minibüsün etrafında hızlı hızlı volta atarken çekiştirip duruyordu. “Bu boka bulaşmadan önce ne dediğimi hatırlıyor musun? Hani onlarla olan arkadaşlığımızın bozulmamasıyla ilgili dediklerimi? Eh, şu anda, bunların hiçbirini takmıyorum. İşte seni bu kadar çok istiyorum.”

Bu ne zaman olmuştu? Biraz önce onunla aşk şarkıları söyleyen kendisi değil miydi? Daha birkaç hafta önce ilk öpücüğümüzle ilgili kaygılanmıyor muyduk?

Bir dakika... belki de *benim ona* âşık olmamla aynı zamanda olmuştu. Ve bunun ne zaman olduğunu gerçekten hiçbir şekilde belirleyemiyordum.

“Ama... Reagan?..”

Elini saçından kurtararak yüzüme indirdi ve beni ayaklarımın üzerinde kaldırmadan olabildiğince yakınına çekti. "Lütfen, Kayla. Gözlerimin içine bak. Şu an söyleyeceklerime güvenmeni istiyorum." Yutkundu, yutkundum, ardından ben dudaklarımı yalarken o da dudaklarını yaladı ama hareketlerimizin eşzamanlı olması bu sefer bizi güldürmemişti. "Reagan'a âşık olduğumu sanmıştım. Ama ona karşı hissettiklerim sana karşı olan hislerle kıyaslandığında çok yetersiz kalıyor."

Beni sevdiğini mi söylüyordu? Sadece sevdiğini değil ama bana âşık olduğunu söylüyordu, sanırım? Söylediği böyle bir şeydi. Ve ben nasıl karşılık vereceğimden emin değildim çünkü ben de onu sevdiğimi söylemek istiyordum ama o tam olarak böyle söylememişti. Sonra zıplayan topların süper farkına vardım, tuhaf bir elektrik bedenimde dolaşıyordu. Ve onun bedeninde de dolaştığından emindim çünkü etrafımızdaki havanın her zerresinde bunu hissedebiliyordum, yeniden kendi özel dünyamızda etrafımıza bir koza örüyorduk.

"Ben... ben..." Beceriksiz aptalın tekiydim.

Gözlerini kapadı ve alnını alnımın üzerine düşürdü. Nefes alışması dikkatliydi, sanki tamamen erimeden önce ona kadar sayıyormuş gibi. "Çok geç kaldığımın farkındaydım," diye fısıldadı, naneli nefesi tenimin üzerinde dondurucu bir etki yapmıştı. Ayak parmaklarım eriyerek zemine karışmaya başladı. "Ama işte bu yüzden senden kaçıyordum. Sana kızgın görünmemin nedeni buydu. Ama değilim. Ben sadece... bunu görmek çok zor. Olmasını planladığımız her şeyin senin adına gerçekleştiğini izlemek ve bunun için mutlu olmam gerektiğini düşünmek bana zor geliyor. Ama benim aslında gerçekten hissettiğim şey..."

Gözlerini açtı ve gözlerimi sıcak ela irislerine diktim. Cümlesini bitirmek zorunda değildi. Çünkü ne hissettiğini tam olarak biliyordum.

"Kıskançlık."

Başını salladı. "Delicesine kıskanmak."

Bedenim şiddetli bir şekilde titriyordu. Üşümüyordum. Ama *korkuyordum*. Bunun gerçekten olmasından korkuyordum. Ama bunun bir rüya olmasından ve hiç de gerçek olmamasından daha çok korkuyordum.

Geri çekilmeye başladı ve onu geri getirmek için kollarımı kullanmayı denedim. Parmaklarımı ceketinin koluna takmadan önce sadece on santim kadar gerileyebilmişti.

Bir şey söylemeliydim. Herhangi bir şey. Bana biraz önce hislerinden bahsetmişti ve benim de neler hissettiğimi öğrenmeyi hak ediyordu. Benim sorunum bu tür şeyleri sözlü olarak ifade etmeyi bir türlü beceremiyorum olmamdı. Bana bir günlük verin ve tüm içimi dökeyim. Ona konuşabildiğim tek insan olduğunu söylemek istedim. Onunla birlikte olduğum her seferde deliler gibi güldüğümü, onu Reagan'la birlikte görmeye benim de dayanamadığımı, onu başka biriyle görmenin beni kıskançlık krizlerine soktuğunu, kolunu her gece yastık olarak kullanmak istediğimi, sırf beni öpsün diye alıştırma öpücüğü fikrini ortaya attığımı söylemek istedim. Onu ne kadar çok istediğimi. Talon'ı değil. Talon'ı asla bu şekilde istememiştim. Talon beni sevmese de tüm ömrümü onu severek geçirebilirdim. Ama Wesley'ye bu kadar yakın olup da daha yakın olamamak içimi acıtıyordu.

Tabii ki, bunların hiçbirini kelimelere dökemedim. Dilimin arkasında bir yerlerde sıkışıp kaldılar.

Onun yerine, "Çok geç kalmadın," dedim.

Durdu, gözleri elimden bileğine oradan da yüzüme geldi. "Ne?"

Tekrar söyledim, bu sefer biraz daha yüksek sesle ve dizginleyemediğim bir gülümsemeyle. "Çok geç kalmadın. Talon ve ben çıkmıyoruz."

"Çıkıyor musunuz?"

Kafamı salladım, yüzümün etrafını saran saçlarım sağa sola gitti geldi. "Çıkıyoruz. Ve ben... ben bunu istediğimi de düşünmüyorum."

“Neyi istediğini?”

Wesley’nin sözde zeki biri olması gerekiyordu ama illa açıklamamı mı bekliyordu? Ona doğru bir adım attım, erimiş ayağımı yerden kaldırmakta zorlanmıştım. “Talon’la çıkmak istemiyorum. Onunla birlikte olmak istemiyorum.”

“Kayla, benimle lütfen dalga geçme. Seni öpmek üzereyim ve bunun suratıma yiyeceğim bir tokat ya da mideme inecek bir yumrukla falan sonuçlanmasını istemiyorum.”

Pekâlâ, kalbini korumak istediği için benden açık açık konuşmamı bekliyordu. Ve en iyi arkadaşıyla olan ilişkisini. Bu tarz bencilce olmayan şeyler yaptığında Talon’ın nasıl da rüya gibi bir erkek olduğundan bahsettiğimi biliyorum ama Wesley onu bile utandırır. Wesley her zaman kendinden önce diğer insanları düşünürdü. Ama keşke şu anda biraz bencil davranıyorsa ve istediğini almak için vakit kaybetmeden harekete geçseydi.

Aslında bu ben oluyordum.

Elimi bileğinden çektim ve avcuna düşürdüm ki parmaklarımız birbirine kenetlenebilsin. Vay be. Çok güzeldi. Talon’layken hissettiğim her şeyden çok daha güzel. Diğer elini de aldım ve bırakmamacasına sıkı sıkıya tuttum. “Ellerim şu anda seni taciz etmekle fazlasıyla meşgul.” Gülümsedim, vücudumu onun uzun bedenine bastırdım ve başımı hazırlık pozisyonunda yukarı kaldırarak beklemeye başladım.

Ellerimi bırakmadan belime sarıldı, mümkün olabildiğince yakın olduğumdan emin olduktan sonra eğildi, ikimiz de dudaklarımızı yaladık ve güldük.

“Kayla, sadece bu konuya bir açıklık getirmek için... Seni. İstiyorum.”

Çenesinde biraz önce beliren gamzeyi öptüm. Kısmen o gamzeyi sevdiğim için, kısmen de beni öpmesi çok uzun sürdüğünü için.

“Ben de seni istiyorum.”

31. Adım:

Biriyle Yorganın Altına Girmeden Önce İşleri Yoluna Koy

(Her ne kadar önceki sonrakinden daha eğlenceliymiş gibi görünse de.)

Öpüşmeye başlamamızın muhtemelen iki saniye kadar sonrasında Wesley'nin minibüsünün camları buğulandı. Minibüsün rengine ve Wesley'nin kapıları kilitleyip anahtarı içeride bizimle birlikte tutmayı düşünmesine şükreliyordum. Eğer Reagan'ı tanıyorsam, neler olduğunu anlamak için her an baskına gelebilirdi.

Ama şu anda yalnızca ben, Wesley ve tenimin üzerindeki sihirli dudakları vardı.

"Biz... gerçekten... geri dönmeliyiz," diye soludu boynuma ve çeneme kondurduğu öpücükler arasında. "Yarattığımız karışıklığı düzeltmek için."

"Hı hı," dedim ama ardından yüzünü tekrar benimkine yaklaştırdım ve ona daha sıkı sarıldım. Evet, bir süreliğine bir yere gitmiyorduk. "Beş dakika daha."

"Bununla başa çıkabilirim." Dudaklarımın üzerindeyken benimle aynı anda gülümsedi, ardından gülüştük.

"Wesley?" diye sordum, gözlerini daha iyi görebilmek için onu biraz geriye iterken.

Yüzü yavru-köpek-leşti. "Lütfen durmamı söyleme."

Hayatta olmaz. Sonunda her şeyi birlikte deneyimlemek istediğim birini bulmuştum. "Üstündekini çıkarabilir miyim?"

Parmaklarını yanımdan aşağı kaydırdı ve birini kemerime taktı. “Şimdi, neden bunu istiyorsun?” diye takıldı.

“Çünkü sözünü ettiğinden beri meme ucundaki halkaları görmek için geberiyorum.”

Ellerimle yüzümü kapamadan hemen önce havlamayı andıran kahkahasını duydum. Bunu sormamam gerektiğini biliyordum ama görmek için harekete geçmeden önce de bunun bir sorun teşkil etmediğini öğrenmek istemiştim. Gerçi bu çok aptalcaydı çünkü “yalandan” öpüşürken kendimden geçmiş bir halde gömleğini çıkarabilirdim. Ama böylesi çok daha tatlı görünüyordu. Bunun doğru an olup olmadığını bilmiyordum ama bu beklenti beni öldürüyordu.

“Hey, seksi utangaçlığını esirgeme benden.” Parmaklarımı tek tek yüzümden kaldırdı ve beni koyu ela gözleriyle karşıladı. “Peki, ben *senin* tişörtünü çıkarabilir miyim?”

“Şimdi, neden bunu istiyorsun?” Şu an kıpkırmızı olduğumdan emindim, ki bu alaycı cevabıma pek uymuyordu ama ee yani.

Bir solukta, “Çünkü Noel’de seni duştan çıkarken gördüğümünden beri bunu düşünüyorum,” dedi.

“Baktığını biliyordum!”

“Beni suçlayabilir misin? Seni o zaman bile istiyordum.”

Bu konuyu biraz daha ayrıntılı bir şekilde anlatmasını istiyordum ama şimdi değil. Zaten şu an için gereksiz fazla konuşuyorduk. Tıpkı normal insanlar gibi, camlar fazla konuşmamızdan dolayı buğulanmıştı, öpüşmemizden değil.

Aldığım derin nefesi tutarak elimi bedenlerimizin arasından geçirdim ve tişörtümün altını tuttum. Hangi sutyeni giymiştim? Dilerim Reagan’ın bana verdiklerinden biridir. Beni olduğumdan daha büyük gösteriyorlar. Birdenbire aklımdan Wesley’nin göğsüme bakıp bir oğlan çocuğuna âşık olduğunu düşüneceğini geçirdim.

Zaten oldukça ileri gittiğimin bilinciyle gözlerimi sımsıkı kapadım. Ve eğer tişörtümü çıkarırsam, beni çabucak takip etse

iyi olur. Teninin tenime değmesini düşünmek bile içimin tatlı bir ürpertiyle dolmasına yetiyorken, dizinin bacağıma değdiği yerdeki tüylerim diken diken olmuştu.

Tek bir hamleyle... peki, gerçekten beceriksiz ve tuhaf bir hamleyle tişörtümü başımın üzerinden geçirdim, saçlarım suratımın önüne döküldü. Gözlerimi, gözlerini birkaç yüz defa kırıştıran Wesley'ye açtım, daha önce kimsede görmediğim bir bakışla beni süzüyordu. İkimiz de yutkunduk ve gülmedik. Nefes aldığımızdan bile şüpheliydim.

"Sıra sende," diye fısıldadım, tırnaklarımı gömleğinin kenarına götürürken, bir yandan da karnındaki gergin deriyi okşuyordum. Gözleri sonunda çıplak tenimden uzaklaşarak gözlerimle buluştu ve yüzünde hemen pis bir sırıtış beliriverdi.

"Dikkat et. Bazen takılıyorlar."

Gülmemi bastırmayı denedim ama beceremedim. Polo gömleğini çıkarırken alnını benimkinin üzerine koydu, kontrol edemediğim bir heyecanla kıkır kıkır gülüyordum. Meme uçlarına değil ama çenesine takıldı.

Önce kendiminkini çıkardığım için mutluydum aslında çünkü gözlerimi hemen çıplak vücuduna dikiğim için kendimi o kadar da kötü hissetmemiştim, sonuçta o da bana aynısını yapmıştı. Ağırlık kaldıran kolları damarlı ve biçimliydi, oralarda gezmeye başladım, pazularını kavradım ve parmağımı kaslarının üstündeki şekiller üzerinde gezdirdim. Kolunu sıkarak kaslarını belirginleştirdi, ikimiz de güldük. Kıvrımları takip ederek kaslı omuzlarına vardım ve tırnağımla daireler çizerek aşağıya kaslı göğüslerine indim. Meme uçlarında halkalar vardı. Sanırım bunu ilk dediğinde ona tam olarak inanmamıştım. Ellerimi açmış avuçlarımla taş gibi göğsünü okşarken serçe parmağımla halkalardan birine vurmadan önce bir an tereddüt ettim.

"Ahh, Kayla..." diye inledi, başımın üzerine koyduğu ellerinin dengesinin bir kısmını kaybederek.

"Canını mı acıttım?"

"Hayır. Beni delirtiyorsun."

Gülümsememi tuttum ve diğer halkaya vurdum. “Güzel.”

“Şimdi sana dokunabilir miyim?”

“Lütfen.”

Parmaklarım göğsünden aşağı kayarak karın kaslarına indi. Ellerimi kalçalarına koydum ve yerden biraz yükseldim, hâlâ üstümüzü çıkardığımızdan beri istediğim tenlerimizin tamamen temas etmesini elde etmeye çalışıyordum.

O ise kendini geri çekti ve ben ciddiden ağlamaklı oldum. Dirseğinin üzerine yaslanarak yanıma uzandı, bacaklarımız birbirine dolanmıştı. Gövdelerimiz birbirine hiçbir şekilde değmiyordu. Yanıma devrilmek ve onu kendime çekip sımsıkı sarılmak üzereydim ama parmağı göbek deliğime değdiği anda tüm bedenim olduğu yere çakılıp kaldı.

Parmaklarım vücudunun aşağılarında gezindi, onun parmaklarıysa vücudumun üst kısımlarına doğru yola çıkmış gibi görünüyordu. Elini karnımda gezdirdi, biraz gıdıklamıştı ama kendimi geri çekecek kadar değildi. Eli şimdi yanlarımdaydı, cildimin bu kadar gerildiğini daha önce hiç hissetmemiştim. Parmaklarının her okşamasına vücudum titreyerek cevap vermeye başlamıştı. Vücudum üzerindeki kontrolümü yitirmiştim, gözlerim kendiliğinden kapandı ve ağzım açıldı. Zihnimin yarısı *Sakin ağzının suyunu akıtayım demel!* diye bağırıırken, diğer yarısı tamamen işlemez bir hale gelmişti.

Sutyenimin altına geldi ve orada durdu. Yeniden acaba hayal kırıklığına uğrar mı diye endişelendim. Seksi peri hislerim o kadar da sevimli değildi. Eli düzleşti ve beni kendine çekti, böylece yan dönmüş oldum. Gözleriyle buluştuğumda sırf bana bu şekilde bakarak bile beni orgazma ulaştırabileceğini düşündüm.

“Kahretsin, çok seksisin.”

Güldüm ve tüm bilincimin beni terk etmesine izin verdim. O kadar güzel konuşuyordu ki. “Sen de.” Ah, bu da ne böyle. Ayrılmaz bir bütün olmuşuk.

Dudaklarını benimkilerin üzerine bıraktı ama öpüşmemiz çok kısa sürmüştü. Surat astım. “Sorun ne?”

Doğrulmadan önce çenesindeki gamze kırıştı. Ona doğru uzandım çünkü heey! Nereye gidiyordu?

“Bir sorun yok. Sadece kucağıma oturmanı istiyorum. Tabii s-sorun olmayacaksa.”

Evet, o kadar kibardık ki, tam olarak birbirimiz için yaratıldığımızdan emindim. Ben ona gömleğini çıkarıp çıkaramayacağımı sorarken, o da bana kucağına oturup oturamayacağımı soruyordu. Reagan ile Talon buraya gelecek ve bizi üstümüz çıplak birbirimize dokunmak için izin isterken yakalayacaklardı.

Ellerimin üzerinde doğruldum ve muhtemelen aptalca görünen seksi emekleme hareketini yapmaya yeltendim ama Wesley gözlerini benden ayırmıyordu, ona doğru ilerlerken yüzündeki yarı-neşeli gülümsemeyle minibüsün kapısına yaslanmış beni izliyordu, bir süreliğine kendimi bir afet gibi hissettim. Dizlerimi kalçalarının yanına yerleştirdiğimde neredeyse kapıyı kırıp dışarı çıkmamızı bekliyordum ama kapı hâlâ sağlam yerinde duruyordu.

Vücutlarımız Velcro gibi birbirine karışmıştı, kalçalarımızdan başlayıp göğüslerimize kadar gidiyordu. Onun boyuna yetişmek için yükselebildiğim kadar yükselip dizlerimin üzerinde durmalıydım ama bacakları bükülüydü, yani eğer istersem popomu kucağına bırakabilirdim. Teni kızarmış ve yanıyordu, benimkinin de onun sıcaklığından geri kalır yanı yoktu, her ne kadar tüylerim diken diken olsa da. Ellerimiz birlikte hareket ediyordu, birbirimizin boynunda ve yanaklarında geziniyordu, beni kendine çekti ve alınlarımız tekrar birleşti. Ardından burunlarımızı oynattık, tüm bu olanlar bir dans koreografisini andırıyordu. Aynı düşünceleri paylaştığımızı dair olan teorimi test etmek için parmaklarımı yavaşça omzuna indirdim, o da aynısını yaptı. Sihirli ellerini belime sardı ve başımı boynuna yaslayabilmem için beni kendine biraz daha yaklaştırdı. Ellerimiz hâlâ birlikte hareket etmeye devam ediyordu ama onunki sırtımdan aşağı inerken benimki göğsünden aşağı iniyordu.

Pozisyon değiştirdiğimizden beri öpüşmemiştik ama bu arada ikimiz de kesik kesik soluyorduk, tüm bu zaman boyunca dudaklarımızın birbirinden hiç ayrılmadığını ve bu yüzden nefessiz kaldığımızı düşünebilirdiniz.

Ağzımı kulağına dayadım, emip yalıyordum, bu arada keme-rinin altındaki şey de sertleşmeye başlamıştı, hoşuna gittiğini biliyordum. Lise ikideyken bir şişe çevirmece oyununda Reagan beni bunu yapmaya zorlamıştı, o günden beri hiç yapmamıştım ama gerektiğinde hâlâ bunu etkili bir şekilde yapabiliyor olduğumu görmek güzel bir duyuydu.

Sonra ellerimiz farklı yönlere gitti, benimki boynunda kayarken onunki sırtımın en dar kısmında, popomun başladığı yerde geziniyordu. İnliyor, dudaklarıyla omzumu ve kollarımı okşuyordu. Kıkırdamama engel olamıyordum ve bunun için gerçekten geçerli bir sebebim yoktu. Sadece *mutluydum*. Öpüş-lerinin ve dokunuşlarının arasında benimle uyumlu bir şekilde gülüyordu. Kalbim durabilirdi.

Cesaretimi nasıl topladığımı bilmiyorum ama bu Wesley'ydi, yani beni herhangi bir şey yapmam için yeterince rahatlatanın o olduğunu düşünüyordum. Dilimin ucuyla boynundan başla-yarak göğsüne kadar indiğim ıslak bir yol çizdim, kahrolasica seksi meme ucu halkasına gelmeden önce durdum.

Bir anlığına teması kestim, acaba tekrar izin istesem mi diye bir tarttım kafamda. Ama eğer rahatsız olursa beni durduraca-ğını düşündüm. Küçük metal halkayı öptüm, ardından dilimi etrafında gezdirerek hafifçe vurdum. Eli sırtımın dar yerinden enseme doğru çıktı ve paniğe kapıldığım bir an beni itecek diye düşündüm ama onun yerine kafa derime masaj yapmaya başladı, sanki nefis göğsündeki keşif gezime devam etmem için beni cesaretlendiriyordu. Ben de bundan sonuna kadar fayda-landım.

Altımda hareket etmesi ağzımın tekrar onunkini bulma-sına neden oldu. Dudaklarımız birbirine sürtünmeye devam ediyordu, öpüşmüyorduk ama bu öpüşmemek de *değildi*.

Gülümsedi ve elleri tekrar sutyenime doğru giderken gözlerinde o soru belirdi.

Kucağına iyice yerleştim ve sıkıca tutarak bir kez daha öptüm, sorusuna cevabım kesinlikle evetti. Beni geri öperken kahkahasını yuttum, dillerimiz birleşiyor dişlerim tıkırdıyordu. O kadar sert çekiyordum ki saçlarını, eğer dikkatli olmazsam hepsi birden elimde kalabilirdi.

Eli hâlâ sutyenimin üzerinde gezinmeye devam ediyordu, parmakları çaresizce kopçayı bulmaya çalışıyordu ama aradığı yerde bir şey bulamayacaktı.

Dudaklarımdan ayrıldı ve omzumun üzerinden bana baktı. “Nerde be bunun kopçası?”

Bana yaslanmış titrerken omurgasını gıdıkladım. Ardından homurdandı çünkü sutyenin mekanizmasını hâlâ çözememişti. Basit bas-aç kopçayı bulacağı ön tarafa bakmak yerine, o hâlâ parmaklarını kumaşın altında gezdiriyor ve sutyenimi çekiştiriyordu. Sanırım, kopçayı bulamadığınız takdirde, sutyeni bildiğiniz yoldan çekip koparıyordunuz.

Sırtımda yarı yola kadar gelip durması haricinde. Yalnızca ellerinin değil, her şeyinin durması. Tamamıyla taş kesilmişti.

“Bir sorun mu var?” diye sordum omzunun üzerinden.

“Hmm...” Beni kavrayışı gevşedi ve yüzünü görebilmek için kucağına tekrar oturdum. Acı çekiyor gibi görünüyordu. “Sanırım biraz yavaşlasak iyi olacak.”

Hoşnutsuzluğumu belli etmek için kaşlarımı çattım. “Neden?”

“Birçok sebepten dolayı.”

“Peki, bana bir tanesini söyle.”

Yüzü pembeleşti ve parmağını sutyenimin danteli üzerinde gezdirdi. “Bunun nereye varacağını bilemiyorum ama eğer daha ileri gideceksek, buna hazır olduğumu sanmıyorum.”

Biraz daha açık konuşmak zorundaydı. “Duygusal olarak mı hazır değilsin? Yoksa gereken...” Pantolonundaki gerginliği işaret ettim. “Kıyafetlerin olmadığı için mi?”

“İkisi de değil. Ya da ikisi birden? Şu an gerçekten düşünemiyorum.” Başını salladı, sarı saçları her yere dağılmıştı. “Ama prezervatifim yok. Yani, evimde var...” Titreyen elleri evinin olduğu yönü gösterdi. “Gerçi paketin üstü muhtemelen bir metre tozla kaplanmıştı ya neyse.”

Kıs kıs gülerek elimi saçlarının arasından geçirdim. “Burada olmamasına inanamıyorum. Wesley! Senin bir sevişme vagonun var.”

“Bu da ne kadar masum olduğumu gösteriyor, herhalde.”

“Hmm...” Dizlerimin üzerinde doğruldum ve elimi pantolon cebimden içeri sokarken göğsümü onunkine dayadım. Prezervatifi tek parmağımla alnına yapıştırırken ambalajı elimde hışırdaydı. Prezervatif savaşları için teşekkür ederim, Reagan! “İyi haberse benim o kadar da masum olmamam, ha?” Sesimin seksi çıkmasına çabalamıştım, her ne kadar ikimizin de daha önce fermuarın altını görmediğini biliyor olsak da.

“Nefsimi zorluyorsun ama” dedi, prezervatifimi kafasına bastırmaya devam etmeme izin vererek.

“Güzel. Şimdi bana neden hazır olmadığının diğer sebebini de söyle ki onu da zayıflatayım.”

“Lanet olsun.” Sonunda prezervatifi elimden aldı. “Eğer kıyafetin üzerinde olsaydı bunu yapmak çok daha kolay olurdu.”

“Çıkarmamı sen istedin.”

“Biliyorum.”

“Wesley, acele et yoksa ilk sevişmemiz öfke seksine dönüşecek.”

Bir kaşını kaldırdı. “Bunu *gerçekten* istiyorsun,” dedi kıkırdayarak.

Hadi canım! Bunu da nereden çıkardı şimdi? Tabii ki istiyorum. Hiçbir şeyi daha fazla istememiştim. “Seni istiyorum.” Yanına kaydım ve gözleri geriye düştü. “Bunu sana zaten söylemiştim.”

“Seksten fazlasını istiyorsun ama değil mi?”

“Hı hı.” Her şeyi istiyorum.

“O zaman önce işleri düzeltmeliyiz.”

“Ne işini?” diye sordum, şimdi de boynunu öpüyordum.

“En iyi arkadaşlarımıza yaptığımız işi.”

Kahretsin. Umutsuzca ona yaslandım, içimden derin bir of çektim, bu onu güldürmüştü. Sırtımı sıvazladı, şu an vücuduma yayılan hisleri dikkate almamak zorundaydım. “Neden bu kadar iyisin?”

Tekrar güldü, çenemden tutarak başımı kaldırdı ve köfte dudaklarını benimkilerin üstüne bastırdı. Bu öpücük benim zevklerime göre fazla kontrollüydü ama olsun. “Birimiz olmak zorunda.”

Bir tutam kıvrıkcık saçımı yüzümün önünden üfleyerek iç çektim, Wesley hemen bu tutamı aldı ve kulağımın arkasına attı. “Tamam. İşleri düzeltereğiz” Phantom’u gösterdim. “Bunu yapmadan önce.” Bir parmağımı ikimizin arasında hareket ettirdim. “Ama...”

“Ama?..”

Tekrar iç çektim. “İçeri girmek zorunda kalmadan önce en azından biraz daha ikinci bölgede takılabilir miyiz?”

Başını arkaya attı, dikilen seksi saçı havaya kalktı ve gülerken çenesindeki gamze müthiş derinleşti. “Eğer bu aptal şeyi açabilirsem...” Kızlar yeni sutyen takmaya başladığında beşinci sınıftaki çocukların yaptığı gibi sutyenime vurdu. Misilleme olarak meme ucu halkalarından birini tuttum ve büktüm. Ardından beni üstünden attı ve göğsündeki kızarıklığı ovmaya başladı. “İkinci bölgede oynamak derken bunu kastettiğini hiç zannetmiyorum.”

Elini tuttum, onu sutyenimin önündeki kopçaya yönlendirirken gülümsüyordum. Parmağını üzerine koydu, yüzü gittikçe daha çok kızarıyordu. “Bunu önceden bilmek iyi olurdu.”

Bir yandan gülüyorduk ama diğer yandan birleşmiş bedenlerimiz karşılıklı olarak titriyordu. Ardından hiç zaman kaybetmeden camları buğuladık.

32. Adım:

Arkadaşlarının Salak Olmadığını Unutma

(Ve en az senin kadar kötü kalpli olduklarını.)

“Kahretsin, çok çekicisin.”

“Öyle olduğumu söylüyorlar.”

“Üstünü düzeltsen iyi olur.”

“Niye, neyi var ki?”

“Ters giymişsin.”

“Senin suçun. Sen düzelt.”

“Kusura bakma, dikkatimi dağıtan başka şeyler vardı.”

Wesley’nin memelerime uzanan ellerine vurdum. Güldü ve bir öpücük için beni kendine çekti.

“Mmm,” diye inledim. “Bundan sıkılacağımı sanmıyorum.”

Kendimi ona olabildiğince yakın tutarak tişörtümü çekiştirdim, kollarımı içine soktum, ardından önünü çevirerek düzelttim ve yeniden dışarı çıkardım.

Tekrar yüzümü tuttu ve bana mümkün olan en iğrenç öpücüğü verdi, ağzını açabildiği son noktaya kadar açarak beni nefessiz bırakana kadar ağzımın üstüne bastırdı.

“İyy, Wesley!” diye güldüm ve ıslanmış suratımı sildim.

“Bundan sıkılacakmışın gibi görünüyor,” diyerek pis pis sırtıttı.

“Pislik herif.”

Gözkapaklarını kapayarak saçımı koklamaya başladı. “Bana böyle seslenmeni çok *seviyorum*.”

“Pislik,” diye fısıldadım yanağına. Her şey ortada olduğuna göre, artık korkmama gerek yoktu ve içimden gelen her şeyi istediğim gibi söyleyebilirdim. “Ben de *seni* çok seviyorum.”

Hemen geri dönerek gözlerimin içine baktı, utangaçça gülümsedim.

“Benden önce davrandın be Mickey.”

“Lafımı geri alıyorum.”

“Çok güzel.” Alınlarımızı birleştirdi. “Öyleyse, kayıtlara ilk benim söylediğim geçsin. Seni seviyorum Kayla.”

Kalbim normal hızında atmaya geri dönecek miydi? “Resmi olarak bin adet iyi-sevgili yıldızı kazandın.”

“Peki ya onun yerine bir beşlik çakmak istersem?”

“Yalnızca sana verdiklerimi alabilirsin.”

Dudaklarını ağızıma dayayarak dudaklarımı ezdi, sırtımı minibüsüne yasladım. Nefes almak için havaya ihtiyaç duyana kadar park yerinde öpüştük, neredeyse tekrar soyunacaktık.

“Yeter, sanırım artık içeri girmemiz gerekiyor,” diye somurttu Wesley Phantom’u işaret ederek ve zorlukla benden uzaklaştı. “Yoksa seni tekrar minibüse atmak zorunda kalacağım.”

Bunun benim için bir sorun olmadığını söylemek istedim ama öncesinde en yakın arkadaşlarımızla aramızı düzeltmemiz gerektiğini biliyordum. Özellikle Reagan’la. Onu Wesley’yi görmeye zorladıktan sonra gidip de ben âşık olduğum için kendimi çok kötü hissediyordum. En azından Wesley hamle yapmadan önce Talon’la çıkmadığımızdan emin olma nezaketini göstermişti.

Eh, daha iyi olanımızın o olduğunu her zaman biliyordum.

“Onlara ne diyeceğiz?”

İç çekti ve öpüşme sonrası bozulmuş saçımı düzeltmeye uzandı. Kolay gelsin. Vahşi buklelerim evcilleştirilemez.

“Her şeyi.”

Reagan ve Talon'ın paylaştığı masaya dönerken parmaklarımı Wesley'nin parmaklarıyla birleştirdim.

Neyse ki yan yana oturuyorlardı. Wesley'yi bana asla geri dönmeyeceğinin korkusundan bağımsız olarak bırakabileceğimi düşünemiyordum.

Müzik, masalarına gidene kadar bizi tam olarak fark etmelerine engel olacak kadar gürültülüydü. Birleşmiş ellerimizi masanın altında sakladık, iyice yerleştikten sonra Wesley elimi bıraktı ve bacağıma yöneldi. Yüzleşmeden bu kadar korkmuyor olsaydım –ki eminim, bu birazdan gerçekleşecek– bu dokunuş beni havalara uçururdu.

“Her şey yolunda mı, kardeşim?” diye sordu Talon, kaşlarını kaldırarak.

Wesley başını salladı ve bacağını sıktı. “Evet. Öncesi için üzgünüm.”

“Hiç dönmeyeceksiniz sandık bir ara.” Reagan mor röfleli saçını kulağının arkasına attı. Saçımın halini görünce kaşları havaya kalktı ve dudaklarına bir gülümseme yerleşti. “Niye bu kadar geciktiniz?”

Wesley bir nefes aldı, dökülmek üzere olduğunu biliyordum ama bunu yapmak zorunda değildi. Bu olay tamamen benim aptalca fikrimdi.

“Wesley'in minibüsünde takılıyorduk!” diye ağzımdan kaçırıverdim ve bunu o kadar yüksek bir sesle yaptım ki yarım düzine göz bize doğru çevrildi. Sözde havalı olacaktım. Onları üstümden atarak sesimi alçalttım, ayrılımalarının bizim suçumuz olduğunu söylemeye hazırdım. Onları ayırmak için çeşitli yollar bulmaya saatlerimizi harcadığımızı. O saatler ve tüm o suç ortaklığı boyunca Wesley'ye âşık olduğumu. Eğer o da bana âşık olduğunu söylemek için araya girmek istiyorsa, lütfen hiç çekinmesin. Arkadaşlığımızı bozduğumuz, önüne kendi bencil arzularımızı koyduğumuz için üzgünüm, üzgünüz. Fakat tüm bu söyleyeceklerim Talon'ın ağzından çıkanlarla donup kalıverdi.

“Hele şükür.” Alnını masaya vurdu ve havaya bir sevinç yumruğu savurdu. “Sanırım bu oyuna daha fazla devam edemeyecektim.”

Wesley ile aynı anda, “Ne?” diye sorduk büyük bir şaşkınlıkla.

Reagan güldü ve bir sevinç çığlığı attı, masanın üzerinden meme dolu bir sarılmayla ikimizi de kucakladı. “*Aylardır* sizi birbirinize yapmaya çalışıyoruz! Sonunda işe yaramış gibi görünüyor.”

Wesley ve ben tekrar, “Ne?” diye sorduk.

Koltuğa geri çöktü ve Talon elini havaya kaldırarak yaptığı jestle ona açıklamasını işaret etti. Evet ya! Lütfen açıklayın!

“Birinin, günlüğünü benim bulamayacağım bir yerde saklaması gerekiyor.”

Kahretsin! Hayır! Ben oldukça dikkatliydim. Ben...

Bir saniye... göz kırpmıyor ama bana değil.

Wesley’ye.

Yüzünün rengi attı ve bacağına vurdum. “Güvenli bir yerde olduğunu söylemiştin! Nasıl bulabildi?”

Omuz silkti, Reagan da kıkırdadı. “Bilgisayarını açık bırakmıştı, eh, ben de gayet meraklıyım. Bunu hepiniz biliyorsunuz ve beni hâlâ seviyorsunuz, yapacak bir şey yok.”

“Ne zaman oldu bu?” diye vırakladı Wesley, yüzü halen bembeyazdı.

“O iki oyunbozanın bizi evinde yalnız bırakıp gittikleri akşam. Oyun almaya gitmiştim, laptopunu buldum. Gayet iştah kabartıcıydı, dostum.”

“Günlüğünü bilgisayarında mı tutuyorsun?” diye sordum ona.

“Şifre vardı, yemin ederim, bir defa bile açık bıraktığımı hatırlamıyorum.” Reagan’a döndü. “Biliyorsun öyleyse?”

“Sen ve Kayla’nın bizi ayırmak istediğini mi? Evet. Ama *gerçekten* istediğin şeyin bu olmadığını da biliyorum.”

Yüzü beyazdan kırmızıya öyle bir hızla geçti ki sanki renk tekerleği taklidi yapmaya çalışıyordu. Gergin bir şekilde eliyle

saçını karıştırdı. “Siz ikiniz bunca zamandır rol mü yapıyorsunuz yani?”

“Reagan’ın fikriydi,” diye girdi Talon araya. “İnan bana. Ben maydanoz olmayı sevmiyorum.”

Reagan bir kahkaha attı ve saçını savurarak oturduğu yerde zıpladı. “Tabii ki benim fikrimdi. En güçlü duygunun kıskançlık olduğunu tecrübemden biliyorum ve eğer ikinizi o noktaya getirirsem sonunda birbirinize âşık olduğunuzu anlayabilecektiniz. Bize değil. O yüzden yaptığınız planın işlediğini düşünmenizi sağladık, sonra da tezgâhı tersine çevirdik. İşte sonuç bu.” Telefonu çıkardı ve ekrana birkaç defa dokundu. “Sana mevzuya dair aldığım notları gönderdim. Yatmadan önce okursun, ödeşтик.”

Sersemlikten kurtulmak için kafamı birkaç defa salladım. Bunların hepsi gerçek miydi? “O zaman ayrılmanız?..”

“Numaradan.”

“Tüm o seks tartışması?”

“Numara gibi.”

Bunu irdelemek istiyordum ama şimdi değil, sonradan ilgile-necektim. Çünkü şu an netleştirmek istediğim çok daha önemli bir şey vardı, hatta en önemlisi.

“Wesley’yi sevmiyorsun yani?”

Gülerek boştaki elime uzandı. “Tabii ki seviyorum ama o şekilde değil. Ben adamımı çoktan buldum.”

“Ama benim sinirlenerek çekip gittiğim o gece, Wesley dışarı geldi ve gömleği öyle buruşuktu ve...”

Reagan hafifçe gülümsedi ve Wesley araya girdi.

“Dur, sen bizim?.. Yok, yok, yok. Sen dışarı koşun ve ben hemen peşinden gitmek için ayağa sıçradım ama ondan sonra bu enerji topu bana bir çelme takarak beni yere yuvarladı.” O sırada Talon’ın koltukaltına gömülü bir şekilde gülmekle meşgul olan Reagan’a el salladı. “Üstümden atar atmaz dışarı fırladım ve senle Talon’ı sarılmış bir halde buldum.”

Talon, Reagan’ın omzu üzerinde parmağını gezdirirken iç çekti. “Tamamen platonikti, birader. Ben o sırada onun iyi

olup olmadığından emin olmak istemiştim. Ray beni Kayla'nın insanlar kavga ettiği sırada yaşadığı anksiyete atakları konusunda uyarılmıştı ama bunu beklemiyordum. Özür dilemek zorundaydım."

Koltuklarımıza iyiden iyiye yerleştik ve her şey kafamda adeta bir kaplumbağa hızında oturmaya başladı. Her şey ne kadar da *kolay* olmuştu. Baş başa kalmak için zamanı bulabilmemiz, bir "sorunu" keşfetmemiz ve onun bir anda su yüzüne çıkivermesi. O kolpa ayrılıktan sonraki serinkanlı davranışları, bize çıkma teklif etmeleri, tüm o "Ben Hiç" oyunu, hatta Talon'ın, ona olmasa da, birine ait olduğumu bana söylemesi.

Lanet olsun! Biz olayı çakmadan tüm bunları nasıl başardılar? Yani, o kadar iyi düzenlenmişti ki, buluşmaya bile gittim...

"Oha! Ben az kalsın seninle öpüşüyordum!" diye haykırdım Talon'a, daha fazla gözün bize dönmesine sebep olacak şekilde. "Eğer öyle olsaydı... yani *o kadarını* da beklemiyordun herhalde?"

Talon başını sallayarak parmaklarını masanın üzerinde tıkırdattı. "Evet, panik oldum. Yapmayı düşünebildiğim tek şey kolu indirip o anın içine etmektir."

Ben de o anın içine edenin ben olduğumu düşünmüştüm.

"Dur, Reagan o gece beni neredeyse öpüyordu. Onu da açıkla." Wesley'in eli hâlâ bacağımdaydı ve parmakları beni hafifçe sıkıverdi.

Reagan'ın gülümsemesi ilk patlayışından beri yüzünden eksilmemişti. "Bunu yapamayacağını biliyordum. Tek konuştuğun şey Kayla ve onun Talon'la ne yaptığıydı." Wesley'nin sesini çok iyi bir şekilde taklit etti. "Acaba Stoner Boner'a mı gittiler? Oraya gidip ödlerini mi koparsak dersin? Öpüştüklerini düşünmüyorsun değil mi? Sence de garip olmaz mıydı? Kayla da Kayla."

Ben Wesley'nin yüzünün kızarmasını izlerken o bir kahkaha attı. Gülümsememi bastırdım, tüm kafa karışıklığını bir yana bırakıp Wesley'nin boynuna gömüldüm. Ne kadar da tatlı ya? "Doğru mu bu?"

Omuzları gevşedi ve eli bacaklarımdan omzuma doğru ilerledi. “Tabii ki. Tüm gece onunla olman beni deli etti.” Ağzı kulağıma yakınlaştı ve diğer ikilinin duyabileceğini düşünmediğim bir sesle fısıldayarak, “Seni o gece evimde istememin asıl sebebi buydu. İtiraf ediyorum, boktan vakit geçirdiğini duyunca çok sevinmiştim,” dedi. Kalbim göğsümden fırlayarak suratında patlayabilirdi.

Reagan’a dönüp bir elini uzattı. “Siz iki şeytani dâhiyi gönülden tebrik ediyorum. Galiba ikimizi de kandırmayı başardınız.”

Reagan elini sıktı ve Talon’ın koluna yaslandı. “Teşekkürler. Dünyadaki en iyi iki arkadaşsa sahip olduğunuz için minnettar olun. Başkası olsa o delilleri bulduktan sonra ağzınıza sıçardı.”

“Doğru,” dedim gülümseyerek. “Bize ayak uydurabilecek kötü kalpli arkadaşlara sahip olduğumuz için yeterince şanslı sayılırız.”

Hepimiz güldük ve Talon bize asırlar önce söz verdiği o içkileri ısmarladı. Daha fazla soru sormak istesem de, olurluna bırakmaya karar verdim. Daha sonra Reagan’ın gönderdiği o epostayı okurum. Bize oyun oynamış olmaları o kadar da önemli miydi gerçekten? Niyetleri bizimkinden milyon kat daha iyiydi. Ve Wesley alnıma öpücükler kondurduğunda, omzumu sıktığında ya da kulağıma ukalaca bir yorum fısıldadığında, kalbimi güm güm attıran bu duyguların hepsi diğer her şeyi geri plana atıyordu.

Ben Wesley’nin kollarında olduğum müddetçe bizi istediğiniz kadar kandırabilirsiniz, beyler. Asla başka bir yerde olmayı istemeyeceğim.

İlerleme Raporu: 13 Şubat (teknik olarak 14)

Ne kadar budalaca bir şey bu? Wesley ile ben Sevgililer Günü'nden hemen önceki gün resmi olarak ilişkimizin adını koyduk. Umarım bana çiçek almaya çalışmaz. Onun yerine tüm gün boyunca öpüşmeyi tercih ederim.

Hah! Bu onu güldürdü. Evet, şu anda ben bunları yazarken o da omzumun üzerinden okuyor, hatta onu öpmemi istiyor, iyi hoş da Kayla tarihindeki bu görkemli günü not almak için bir nefes aldırması lazım! Tamam, şimdi beni rahat bıraktı. Kahretsin, o öpüşme sonrası saçıyla ne kadar seksi görünüyor. Bunu kısa tutmam gerekebilir.

Talon ve Reagan hâlâ tüm bunların *kendi planları* olduğuna dair bizi ikna etmeye çalışıyorlar. Sanırım inanmayacağım çünkü hem Wesley hem de ben onlarla öpüşmeye acayip yaklaştık. Özellikle Wesley, duyduğum kadarıyla. Üzerine çok düşünmemeye çalışıyorum ama aynı zamanda kendini geri çeken o olduğu için çok da mutluyum (Ve benim yüzümden. Oley!)

Wesley'nin evine döndüğümüz saniye Reagan'ın attığı maili okudum. Tamam tamam, döndüğümüz saniye değil çünkü sevdiğiniz insan sizi duvara yapıştırarak dudaklarıyla oldukça sihirli bir şeyler yapıyorken okumak oldukça zorlaşıyor.

Ama onun günlüğüyle biraz vakit geçirdim ve Wesley'ye daha da âşık olmamı sağladı. Aşktan daha güçlü bir duygu var mı? Çünkü şu an hissettiğim tam olarak bu.

En önemli kısımları listeliyorum. Wesley beni gıdıklamaya çalışmayı bırakırsa daha hızlı bitirebilirim!

- Gece geç saatlerde Wesley'den geldiğini zannettiğim o mesajların hiçbirisi ondan değilmiş. Reagan ve Talon'ın mevzuyu ne zaman çakacağını anlamaya çalışmalarıymış.
- O seks tartışması gayet de gerçekmiş ama ayrılık kurmacaymış. Tüm günü bizi görmezden gelerek geçirmişler ki biz beraber olalım (doğru) ve kafamız karışsın (doğruya doğru), böylece kavgadan hemen sonra barışma hatasını düzeltmiş olsunlar.
- Seks yapmışlar mı? Hâlâ bir fikrim yok. Ama pek umursamıyorum da.
- Gördüğüm o bileklik? Doğru, Talon'ın bana onu alacağı falan yokmuş. Ama Wesley alacakmış. Talon ona bileklikten bahsetmiş ve Wesley varını yoğunu harcamaya hazırmış. Ama Talon onu durdurmuş (ki iyi olmuş, Wesley'nin bir Noel hediyesi yüzünden evsiz kalmasına çok üzülürdüm) ve sonra tamamen benim üstümde kullanmış. Talon'ın ne kadar emir kulu olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu çünkü bu da Reagan'ın fikriymiş.
- Herkes bensiz bir şeyler yapıyor ve kimse beni takmıyor diye düşünüp kendimi yalnız hissettiğim zamanlarda, aslında olay tamamen Talon ve Reagan'ın birlikte dışarı kaçmasından ve bu sırada zavallı Wesley'nin canını dişine takarak çalışmasından ibaretmiş. Wesley'nin kendini muhtemelen benim kadar kopuk hissetmiş olması beni üzdü, keşke ona ulaşmayı ya da öyle bir şeyi daha fazla deneseymişim ama en azından hepsi geçmişte kaldı.

- Talon her şeyi anlatmaya birçok defa yaklaşmış ama Reagan her seferinde onu vazgeçirmeyi başarmış.
- Wesley'nin Reagan'ın bulduğu günlüğünde şunun gibi bir şey yazıyormuş: "Reagan'ı seviyorum. Bu bir süredir böyle ve sevmemeyi gerçekten denedim. Ama bir de Mickey var. Bir şekilde içimi rahatlatıyor. Elde edemeyeceğim birini arzulamanın beni aşağılık biri yapmadığını düşünüyor gibi. Eğlenceli ve geçinmesi kolay bir insan. Tüm bunlar bittiğinde onu özleyeceğim. Çünkü Talon'ın onu halen nasıl görmediğini bilmiyorum ama görecektir ve gördüğünde onu bırakmayacak. İsteddiği şeye sahip olmayı hak ediyor, o yüzden, eğer ben istediğim şeye sahip olamazsam bile... ya da en azından istediğimi düşündüğüm şeye... en azından mutlu olacak. Buna değer, değil mi?"

Onu. Seviyorum.

Herneyse, işin özeti aşağı yukarı bu şekilde. Ve çok kızgın da olabilirdim ama değilim. Reagan'ın kullandığı üslup bana onun beni gerçekten sevdiğini ve benim yüzüme çarpana kadar anlayamadığım şeyi ilk anda görebildiğini hissettirdi.

Bir de, önceki tüm ilerleme raporlarımı yeniden okudum ve o aralar tam olarak ne düşündüğümü merak ettim. Ve tüm bunlar sadece birkaç ay önceydi! Ama sanırım (ve burada felsefik olmaya çalışıyorum) ben karanlıkta âşık oldum. Karanlıkta benimle birlikte biri daha vardı ve hissettiğim şeyin aşk olduğunu bilmeden, parça parça âşık oldum. Onun bildiğinden de emin değilim.

Ama yerine oturan her parçayla beraber ufak bir ışık yandı. Hani bir stadyumda ya da spor salonunda ışıkları açarsın ve ampuller teker teker canlanır ya, işte öyle. Wesley de o karanlığın içinde benimleydi, ampulleri birer birer yakıyordu.

Wesley saçmaladığımı söylüyor. Boynumu öpüyor ve dikkatimi dağıtıyor, ben de etrafta boş boş gezdiği için onu suçluyorum.

Tamam, onu kovdum, şimdi toparlayayım. Ne demek istiyorum? Sanırım bazen doğru kişiye âşık olmak için insanın biraz yardıma ihtiyacı oluyor. Başka insanlar hemen görebiliyor çünkü karanlıkta değiller. Ve ne hissettiğini tam olarak anlayabilmek için o ışıkları açman gerekiyor.

Wesley ile ben, karanlıkta birbirimiz için ne hissettiğimizi el yordamıyla keşfetmeye çalışırken, en iyi dostlarımız düğmeye basmanın bir yolunu buldular.

Teşekkür

Müthiş, harika, pek-de-şahane okuyucularıma teşekkür ederim! Sizleri çok seviyorum. Yazmayı o kadar değer kılıyorsunuz ki.

Onu sev-sev-sevdiğimi söyleyemeyecek kadar korkak olduğum lise aşkıma teşekkürler! Ve hayır, kim olduğunu bilmiyorsun, ha-ha!

Kitaplarımı çok sevdiği ve sürekli Facebook'tan sergilediği için kız kardeşim Jenny'ye teşekkürler.

Bu kadar farklı çeşitte prezervatif ürettiğin için sana da teşekkürler, Trojan.

Kitaba ve yazarken yaptığı baş ağrısına dair tüm yakınmalarımı, inlemelerimi, mızızlanmalarımı ve şikâyetlerimi dinleyen (huzurunuzda tüm eleştiri ortaklarım) Theresa Paolo, Kelley Lynn, Rachel Shieffelbein, Jenny Morris, Jennie Bennett, Jessica Salyer, Hope Roberson, Leigh Covington, Suzi Retzlaff ve Jade Hart'a teşekkürler. Sanal dayaklar attıkları için. Wesley'yi sevdikleri için. "Sadece" kelimesini çok kullandığımı söyledikleri için ve beni kitaptan sonra terk etmeyecek kadar sevdikleri için. Sizi seviyorum arkadaşlar. Normal bir insanın çoğunlukla internet üzerinden konuşulan başka insanlara yönelik olağan sevgisinden çok daha fazla seviyorum hem de. Hepinize benden yumuşak meme kucaklaşması!

Teşekkürler, Brittany, bana sürekli kusursuz olduğumu söylediğin için (öhö, öhö). Yok ama gerçekten, kitaplarımı sevdiğin ve suyunu çıkarana kadar sattığın için. Herkese en iyi temsilcinin bende olduğunu söyleyeceğim çünkü öyle. İnsanlar kıskanmalı.

Teşekkürler, Sue, *her şey için!* Bu korkunç şeyi toparlayabilmem için bana korkutucu yazı düzenlemeleri gönderdiğin ve bir editör olduğun kadar bir hayran da olduğun için. Senin gibi biriyle çalışacak kadar şanslı olmak için önceki bir hayatta müthiş bir şeyler yapmış olmam lazım.

Teşekkürler, April ve Kim, sayısız epostama cevap verdiğiniz ve hiç de olmadığım halde büyük bir olaymışım gibi hissettirdiğiniz için. Pazarlama kısmını o kadar eğlenceli kılıyorsunuz ki.

Teşekkürler, Crystal Velasquez ve Sue Warga, ne demek istediğimi anlayabildiğiniz ve bu kitabı eskisine göre bin kat daha anlaşılır kılabilmeniz için.

Teşekkürler, Random House ekibi, kapağım, arka yazısı ve verdiğiniz şans için.

Teşekkürler, Le Booksquirrel'dan Peggy, Madison Says'den Lauren ve Mandy Miller, normalin çok ötesinde desteğiniz için. Akışlarınızda kitaplarımı görmeyi çok seviyorum ve her durumumu beğenip tanıtım filmimi paylaştığınızda bilgisayara sarılıveriyorum. Şaka değil. Bu çok sık oluyor çünkü öyle de harikasınız.

Teşekkürler, anneciğim ve babacığım, ebeveynlerin çocukları önünde öpüşüp koklaşmalarının ne kadar şirin ve de iğrenç olduğunu gösterdiğiniz için.

Teşekkürler, Becki, minik bir hediyeyle kocaman bir kutuya koyduğun ve kullandığın onca seloteyp yüzünden hediye kâğıdını saklamayı imkânsızlaştırdığın için.

Teşekkürler, Yogurtland, intihar yoğurdu alabilmeye olanak sağladığın ve üzerine şeker ayıcığı koydurabildiğin için.

Teşekkürler, çocuklar, anneye Facebook'un iş olmadığını söylediğiniz, yazarken sırtımı ovduğunuz ve kavgalar edip arada ne olup bittiğini görmeye kıcımı kaldırmamı sağladığınız için.

Ve son olarak, bu kadar okuyacağından şüphe duyduğum için vicık vicık olmaktan çekinmeyeceğim, kocacığuma, bana karanlıkta âşık olduğu için teşekkürler.

Değerli Okuyucumuz,

Pena Yayınları'nı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. Elinizde tuttuğunuz kitabın beklentinizi karşıladığını umarız. Pena'da, bir kitap kapandığında, yeni bir iletişim başlar.

Bize **www.penayayinlari.com** ve **www.facebook.com/penayayinlari** sayfalarımızdan ulaşarak bu okuma deneyiminizi geliştirebilirsiniz:

- Kendiniz ve arkadaşlarınız için kitap önerilerine göz gezdirebilir,
- Kitap videolarını izleyebilir,
- Kitaplarımızın ilk bölümlerini okuyabilir ve kendiniz için en uygun olanı seçebilir,
- En sevdiğiniz yazarların imzalı kitaplarına ulaşabilir,
- Yarışmalarımıza katılabilir ve hediyeler kazanabilir,
- Yazarlarla iletişime geçebilir,
- Görüşlerinizi paylaşabilirsiniz.

Aşağıdaki bilgilerinizi **okuyucu@penayayinlari.com** adresine gönderdiğiniz takdirde bu fırsatlardan her zaman yararlanabilirsiniz.

Ad:

Soyad:

E-posta:

Doğum tarihi:

Cinsiyet:

Adres (Katalogumuzun adresinize gelmesini istiyorsanız):

*Yeni! İletişim bilgilerinizi doldurduktan sonra bu sayfanın fotoğrafını çekip yukarıdaki eposta adresimize gönderin, bu fırsatları kaçırmayın.

Sevgilerimizle,
PENA YAYINLARI